

Βασανισμένοι για τον Χριστό

Του RICHARD WURMBRAND

ΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟ

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΤΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ

Ἰπὸ

ΡΙΤΣΑΡΤ ΒΟΥΡΜΠΡΑΝΤ

Πρόλογος ὑπὸ τοῦ Αἰδ. W. Stuart Harris, F.R.C.S.
Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς «Εὐρωπαϊκῆς Χριστιανικῆς
Ἱεραποστολῆς»

3η ΕΚΔΟΣΗ

**Ἐκδόσεις «ΜΑΝΝΑ»
ΑΘΗΝΑ 1985**

Γιά περισσότερες πληροφορίες, γράψτε στη
διεύθυνση:
Τ.Θ. 76108, Ν. Σμύρνη - 171 10 ΑΘΗΝΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ	7
ΠΡΟΛΟΓΟΣ	9
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	13
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ	15
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ	41
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.....	59
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.....	64
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ	101
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ	123
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.....	147

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Ὁ Αἰδ. Ρίτσαρτ Βούρμπραντ εἶναι ποιμένας Ἐθαγγελικῆς Ἐκκλησίας. Ἐόδεψε δεκατέσσερα χρόνια σέ κομμουνιστική φυλακή στήν πατρίδα του τή Ρουμανία, ὅπου βασανίστηκε βάνουσα. Εἶναι ἓνας ἀπό τοὺς πασίγνωστους Ρουμάνους Χριστιανοὺς ἡγέτες, συγγραφεῖς καὶ διανοούμενους. Λίγα ὀνόματα εἶναι τόσο ξακουστά στήν πατρίδα του ὅσο τὸ δικό του.

Ὅταν οἱ κομμουνιστὲς κατέλαβαν τή Ρουμανία τὸ 1945, ἐπιχείρησαν νὰ ἐλέγξουν τίς ἐκκλησίες γιὰ τή δραστηριότητά τους. Ὁ Ρίτσαρτ Βούρμπραντ ἀμέσως ἄρχισε μιὰ ἀποτελεσματική, δυναμική «μυστική» διακονία στὸ σκλαβωμένο του λαοῦ καὶ στοὺς Ρώσους στρατιῶτες εἰσβολεῖς. Τελικὰ ὅμως συνελήφθηκε τὸ 1948 μαζί με τή σύζυγό του Sabine. Ὁ Ρίτσαρτ Βούρμπραντ πέρασε τότε τρία χρόνια σέ φυλακή καὶ ἀπομόνωση. Δὲν ἔβλεπε κανένα παρά μόνο τοὺς κομμουνιστὲς βασανιστὲς του. Μετὰ ἀπὸ τρία χρόνια μεταφέρθηκε σέ ἓνα κελλι μαζί με πολλοὺς ἄλλους, ὅπου γιὰ πέντε χρόνια, τὸ μαρτύριο συνεχίστηκε.

Σὰ χριστιανὸς ἡγέτης εἶχε διεθνῆ ἀναγνώριση γι' αὐτὸ καὶ διπλωμάτες ἀπὸ ξένες πρεσβεῖες ἐνδιαφέρθηκαν γιὰ τὴν ἀσφάλειά του ρωτώντας τὴν κομμουνιστικὴ κυβέρνηση. Ἐκεῖνοι τοὺς εἶπαν ὅτι ὁ Βούρμπραντ ἔφυγε ἀπὸ τή Ρουμανία. Τὸ Τμήμα τῆς Ἀσφαλείας τοὺς διαβεβαίωσε ὅτι συγκρατούμενοί του, ποὺ ἀπελευθερώθηκαν, εἶπαν στὴ σύζυγό του, ὅτι παραβρέθηκαν στήν ταφή του, στὸ νεκροταφεῖο τῆς φυλακῆς. Ἔτσι στήν οἰκογένειά του στή Ρουμανία καὶ στοὺς φίλους του στὸ ἐξωτερικὸ ἔλεγαν νὰ τὸ ξεχάσουν γιατί ἦταν πιά νεκρός.

Μετὰ ἀπὸ ὀκτῶ χρόνια ἐλευθερώθηκε καὶ ἀμέσως ξανὰ ἄρχισε τὸ ἔργο του με τὴν «Μυστικὴ Ἐκκλησία», «Ἐκκλησία τῶν κατακομβῶν». Δύο χρόνια ἀργότερα, τὸ 1959, ξαναπιάστηκε καὶ καταδικάστηκε σέ εἴκοσι πέντε χρόνια φυλακῆς.

Σὲ μιὰ γενικὴ ἀμνηστία τὸ 1964 ἐλευθερώθηκε ξανὰ καὶ συνέχισε πάλι τὴν κρυφὴ του διακονία. Χριστιανοί

της Νορβηγίας, νιώθοντας τόν κίνδυνο μιᾶς τρίτης συλ-
λήψεως, διαπραγματεύτηκαν με τις κομμουνιστικές ἀρχές,
γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσή του ἀπὸ τὴ Ρουμανία.

Ἡ κομμουνιστικὴ κυβέρνησις εἶχε ἀρχίσει τότε νὰ
«πουλᾷ» τοὺς πολιτικούς της κρατούμενους. Ἡ «συνηθι-
σμένη τιμὴ» γιὰ ἓναν κρατούμενο ἦταν 800 στερλίνες. Γι'
αὐτὸν ὅμως ζητήθηκαν 2500 στερλίνες.

Τὸν Μάιο τοῦ 1966 στὴν Οὐάσιγκτον, μπροστὰ στὴν
Ἀμερικανικὴ Ὑποεπιτροπὴ Γερονσιαστῶν τῆς Ἑσωτερι-
κῆς Ἀσφαλείας, ὁ Βούρμπραντ ἀποκάλυψε τὰ μαρτύρια
ποῦ πέρισε. Ξεσκέπασε τὸ στήθος του καὶ ἔδειξε δεκαοκτὼ
σημάδια ποῦ ἄφησαν τὰ βασανιστήρια, σ' ὄλο του τὸ σῶμα.
Ἔτσι ἡ ἱστορία του διαδόθηκε μετὰ τὴν ἐφημερίδες, στὶς
Ἠνωμένες Πολιτεῖες, τὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀσία.

Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1966, προειδοποιήθηκε ἀπὸ τὸ
κομμουνιστικὸ καθεστῶς τῆς Ρουμανίας, ὅτι εἶχε ἀποφα-
σιστη ἢ δολοφονίᾳ του. Ἐκεῖνος ὅμως δὲ σιωπᾷ ἀκόμη
καὶ μετὰ τὴν ἀπειλὴν τοῦ θανάτου. Τὸν ὀνομάζουν «Ἡ Φωνὴ
τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας». Καὶ χριστιανοὶ ἡγέτες τὸν
ἀποκαλοῦν «ὁ ζωντανὸς μάρτυρας» καὶ «ὁ Ἀπόστολος
Παῦλος τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος».

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ήταν τόν Δεκέμβριο του 1964, πού γιά πρώτη φορά έμπαينا σπή Ρουμανία. Έκτός από τίν Άλβανία, ή Ρουμανία ήταν ή μόνη χώρα σπήν Εύρώπη πού δέν είχα έπισκεφθει προηγουμένως. Γιά μερικούς μήνες είχα μιιά ξεκάθαρη πληροφορία από τόν Θεό, οπ έπρεπε νά πάω. Έτσι μέ τί συντροφιά του Αϊδ. John Moseley διάσχισα τά σύνορα από τίν Ούγγαρία πρός τί Ρουμανία.

Γρήγορα άνακαλύψαμε οπ βρισκόμασταν σέ μιιά κομμουνιστική χώρα οπου οί άρχές μās παρακολουθούσαν πολύ προσεκτικά. Παρ' όλα αυτά οί πιστοί μās έπεφύλαξαν θερμή ύποδοχή. Τήν Κυριακή τό άπόγευμα, τίν πρώτη Κυριακή τών Νηστειών, πήγαμε σπή Γερμανική Βαπτιστική Έκκλησία στό Βουκουρέστι. Μās παρακάλεσαν εκεί νά δώσει ο καθένας μας ένα χαιρετισμό και τίν όμολογία του. Όταν τέλειωσε ή συνάθροιση ήταν αρκετοί αυτοί πού μίλησαν μαζί μας. 'Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν κι ένας ψηλός άνδρας μ' ένα φλογερό βλέμμα στό κλωμό του πρόσωπο. Ρώτησε άν μπορούσε νά μιλήσει μαζί μας και άν θέλαμε νά πāμε στό σπίτι του. Αυτός θά έπαιρνε όλη τίν ευθύνη επάνω του. 'Αργά λοιπόν εκείνη τί νύχτα, γύρω σίς 10 ή ώρα, πήραμε τό δρόμο γιά τό σπίτι, οπου κατοικούσαν ο Richard Wutmbbrand μέ τί σύζυγο και τό παιδί τους Mihai. Ζούσαν σέ μιιά μικροσκοπική σοφίτα στόν τελευταίο οροφο.

Μπήκαμε μέσα άθόρυβα και τότε ο ποιμένας γιά τόν όποιο είχα άκούσει τόσα πολλά σπή Δύση, μās άπαρίθμησε τίς καταπληκτικές του έμπειρίες και τό πώς άπελευθερώθηκε κατά διασπύματα, στή δεκατέσσερα χρόνια τής φυλακής. Πρώτα ο γιός του και μετά ή Sabine, ή σύζυγός του, πήγαν νά δουν έξω στό δρόμο. Και οί δύο άνάφεραν οπ τό σπίτι ήταν περικυκλωμένο από τίν άστυνομία, τής όποιάς τό αυτοκίνητο περίμενε έξω από τό σπίτι. Γιά πόση ώρα θά παρακολουθούσαν τό σπίτι; Τί θά ήταν τό αποτέλεσμα; Ο Richard Wutmbbrand τέλειωσε τίν ιστορία του και μετά προσευχηθήκαμε. Ήταν μιι άξιομνημόνευτη συμπροσευχή καθώς παρακαλέσαμε τόν Θεό γιά τίν προστασία τών δούλων του. Είχαμε δει τά σημάδια από τά βασανιστήρια στό σώμα του και είχαμε άνηληφθει, οσο

ποτέ πριν, τίς τρομερές φρικαλεότητες σιά χρόνια εκείνα. Καί παρ' ὅτι εἶχε ὑποφέρει τόσο, ὑπῆρχε στό πρόσωπό του τό φῶς τῆς δόξας καί τῆς ἀγάπης πού τόν ἔκαμαν νά λάμπει μέσα ἀπό τή σκοτεινή αὐτή ἱστορία τῆς φυλακῆς. Ὁ Θεός ἄκουσε τίς προσευχές μας καί ὅταν τελικά βγήκαμε στό δρόμο, οἱ ἀστυνομικοί εἶχαν φύγει.

Ἦταν ἡ πρώτη φορά πού συναντούσαμε αὐτή τήν οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ καί ἀκούγαμε τέτοιες ἥρωικές μαρτυρίες γιά τόν Ἰησοῦ Χριστό, ἔτσι πού καί οἱ δύο μας νιώσαμε, ὅτι ποτέ δέ θά μπορούσαμε νά γίνουμε ὁμοιοί τους. Καί τό θεωρῶ τιμή μου, νά προλογίσω αὐτό τό βιβλίό. Ἡ θερμή προσευχή μου εἶναι ὁ Θεός νά κινήσει πολλές καρδιές γιά νά ἀγαπήσουν τούς λαούς τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης, ὥστε μιά μεγάλωψυχη ἀνταπόκριση νά μπορεῖ νά φέρεי ἀξιόλογη βοήθεια σέ κείνους πού ὑποφέρουν γιά χάρη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καί νά γεμίσουν ἀπό τό αἶσθημα, ὅτι αὐτό πού εἶναι πίσω ἀπό τίς θλίψεις τους, εἶναι γιά τό ὄνομά Του καί γιά τό Σῶμα Του, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία.

Πρός

Τόν Αίδ. W. Stuart Harris, Γενικό Διευθυντή της Ευρωπαϊκής Χριστιανικής Ίεραποστολής, του Λονδίνου, ο οποίος όταν απελευθερώθηκα από τή φυλακή τό 1964, ήρθε στή Ρουμανία σάν πρώτος ἀγγελιαφόρος τῶν χριστιανῶν τῆς Δύσεως. Μπαίνοντας στό σπίτ μας πολύ ἀργά τή νύχτα, μετά ἀπό τά πολλά προφυλακτικά μέτρα πού εἶχε πάρει, μᾶς ἔφερε τά πρώτα λόγια ἀγάπης καί παρηγοριᾶς καθώς καί τήν πρώτη βοήθεια γιά τίς οἰκογένειες τῶν χριστιανῶν μαρτύρων. Στό ὄνομά τους, μέ τό παρόν, ἐκφράζω τήν εὐγνωμοσύνη μας.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΓΙΑΤΙ ΓΡΑΦΩ ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Φέρνω σέ κάθε ελεύθερο χριστιανό, ένα μήνυμα από τη «Μυστική Έκκλησία», πίσω από τὸ Σιδηροῦν Παραπέτασμα.

Ἡ Μυστική Έκκλησία, τὴν ὁποία διεύθυνα γιὰ πολλὰ χρόνια, ἔκρινε ὅτι θὰ μπορούσα νὰ κάνω κάθε προσπάθεια νὰ ἔρθω στὸν ελεύθερο κόσμο καὶ νὰ δώσω σέ σᾶς ἕνα κατεπεῖγον μήνυμα. Ἀπὸ ἕνα θαῦμα, μέσα ἀπὸ τὴν ἀγριότητα τοῦ ἐγκλήματος γιὰ τὸ ὁποῖον διαβάζετε, ἐπέζησα καὶ ἔφτασα στὸν ελεύθερο κόσμο. Στὸ βιβλίο αὐτὸ δίνω τὸ μήνυμα τὸ ὁποῖο ἐπιφορτίστηκα ἀπὸ τὴν πιστὴ «Μυστική Έκκλησία», πὺ ὑποφέρει στὶς κομμουνιστικὲς χῶρες.

Ἔτσι λοιπὸν τὸ μήνυμα ἀπὸ τὴ «Μυστική Έκκλησία» σᾶς τὸ δίνω ὀλοκληρωμένο μὲ τὴ σπουδαιότητα πὺ ἔχει καθὼς καὶ τὴ μαρτυρία μου γιὰ τὸ ἔργο της.

14

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΕΝΑΣ ΑΘΕΪΣΤΗΣ ΒΡΙΣΚΕΙ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ

Ἄνατράφηκα σὲ μιὰ οἰκογένεια ποὺ δὲν ἀναγνώριζε καμιὰ θρησκεία. Στὴν παιδική μου ἡλικία δὲν πῆρα καμιὰ θρησκευτικὴ ἀγωγή. Στὴν ἡλικία τῶν δεκατεσσάρων χρόνων, ἤμουνα κιόλας ἕνας σκληρὸς ἀθεϊστῆς. Αὐτὸ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς πικρῆς παιδικῆς ἡλικίας. Εἶχα μείνει ὀρφανὸς ἀπὸ πολὺ μικρὸς καὶ ἐγνώρισα τὴν φτώχεια στὰ δέκα τέσσερα μου χρόνια ἤμουνα τόσο διαποτισμένος μὲ τὶς ἀθεϊστικὰς ἰδέας ὅσον εἶναι οἱ κομμουνιστὲς σήμερα. Εἶχα διαβάσει ἀθεϊστικὰ βιβλία καὶ δὲν ἦταν ὅτι δὲν πιστεῦα στὸν Θεὸ ἢ στὸ Χριστό... Μισοῦσα ὅμως αὐτὲς τὶς ἰδέες καὶ τὶς θεωροῦσα βλαβερὰς γιὰ τὸν ἀνθρώπινον νοῦ. Καὶ ἔτσι μεγάλωνα μὲ ἔχθρα κατὰ τῆς θρησκείας.

Ἄλλὰ ὅπως κατάλαβα ἀργότερα εἶχα τὴ χάρη νὰ εἶμαι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Θεοῦ γιὰ λόγους, ποὺ δὲ μπόρῳ νὰ καταλάβω. Ἐτσι ἐγιναν σὲ μένα πράγματα, ποὺ δὲ συμβιβάζονταν σὲ τίποτα μὲ τὸ χαρακτῆρα μου, ποὺ ἦταν πολὺ κακός. Ἄν καὶ ἤμουνα ἕνας ἀθεϊστῆς, κάποια δύναμη μὲ τραβοῦσε ἀνεξήγητα πάντοτε πρὸς τὶς Ἐκκλησίες. Τὸ ἔβρισκα δύσκολο νὰ περνῶ ἔξω ἀπὸ μιὰ Ἐκκλησία καὶ νὰ μὴ μπαίνω μέσα.

Δὲν καταλάβαινα ὅμως ποτὲ τὸ τί συνέβαινε· σ' αὐτὲς τὶς Ἐκκλησίες. Ἄκουγα τὰ κηρύγματα, ἀλλὰ δὲν εἶχαν ἀνταπόκριση στὴν καρδιά μου. Ἦμουνα βεβαίωτατος ὅτι δὲν ὑπῆρχε Θεός. Μισοῦσα τὴν ἰδέα περὶ Θεοῦ, σὰν ἕνα κύριο στὸν ὅποιον θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπακούω. Μισοῦσα τὴ λανθασμένη θεωρία περὶ Θεοῦ, ποὺ εἶχα στὸ μυαλό μου, ἀλλὰ πολὺ θὰ ἤθελα νὰ γνόριζα ὅτι μιὰ τρυφερὴ καρδιά ὑπάρχει

κάπου στο κέντρο αυτού του σύμπαντος. Είχα γνωρίσει λίγες χαρές στην παιδική και νεανική μου ηλικία. Λαχταρούσα να ξέρω ότι υπήρχε κάπου μιὰ τρυφερή καρδιά που θα κτυπούσε και γιὰ μένα.

Γνώριζα ότι δεν υπήρχε Θεός, αλλά λυπόμουν, που ένας τέτοιος Θεός τῆς ἀγάπης δεν υπήρχε. Ἐνῶ βρισκόμουν σὲ πνευματικὴ πάλη μὲ τὸν ἑαυτόν μου, μπήκα σὲ μιὰ Καθολικὴ Ἐκκλησία. Εἶδα ἐκεῖ τὸν κόσμο νὰ γονατίζει καὶ νὰ ψιθυρίζει κάτι. Σκέφτηκα νὰ κάνω καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο. Θὰ γονατίσω κοντὰ τους, θὰ συλλάβω τὰ λόγια τους καὶ θὰ ἐπαναλάβω τὶς προσευχὲς γιὰ νὰ δῶ ἂν κάτι θὰ συμβῆ. Ἐλεγὰν μιὰ προσευχὴ στὴν Παρθένο Μαρία· «Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία». Ἐπανελάβα τὶς λέξεις μετὰ ἀπὸ αὐτοὺς ξανά καὶ ξανά. Κοίταξα πρὸς τὸ ἄγαλμα τῆς Παρθένου Μαρίας, ἀλλὰ τίποτε δεν ἔγινε. Λυπήθηκα γι' αὐτό.

Καὶ μιὰ μέρα, ἐνῶ ἦμουν ἀκόμη ἕνας σκληρὸς ἀθεϊστής, προσευχήθηκα στὸ Θεό. Ἡ προσευχή μου ἦταν περίπου ἔτσι: «Θεέ, γνωρίζω, βέβαια, ὅτι δεν ὑπάρχεις. Ἀλλὰ ἂν κατὰ τύχη ὑπάρχεις, πρᾶγμα ποὺ τὸ ἀμφιβάλλω, δεν εἶμαι ἐγὼ ὑποχρεωμένος νὰ πιστεύω σὲ Σένα. Δικό Σου καθήκον εἶναι νὰ φανερωθῆς σὲ μένα». Ἦμουν ἀθεϊστής, ἀλλὰ ὁ ἀθεϊσμός δεν ἔφερνε εἰρήνη στὴν καρδιά μου.

Τὸν καιρὸ αὐτὸ τῆς ἐσωτερικῆς μου ἀναταραχῆς - ὅπως ἀνακάλυψα ἀργότερα - σ' ἕνα χωριὸ ψηλὰ στὰ βουνὰ τῆς Ρουμανίας, ἕνας γέρος ξυλουργὸς προσευχότανε ἔτσι: «Θεέ μου, Σὲ ὑπηρετήσα στὴ γῆ καὶ ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω τὴν ἀνταμοιβή μου, ἐδῶ στὴ γῆ, ὅπως στὸν Οὐρανό. Καὶ ἡ ἀνταμοιβὴ θὰ ἦθελα νὰ εἶναι, νὰ μὴν πεθάνω προτοῦ φέρω ἕναν Ἑβραῖο στὸ Χριστό, διότι ὁ Ἰησοῦς ἦταν Ἑβραῖος. Εἶμαι ὅμως φτωχός, γέρος καὶ ἄρρωστος. Δὲ μπορῶ νὰ γυρίζω γιὰ νὰ βρῶ ἕναν Ἑβραῖο. Στὸ χωριὸ μου δεν ὑπάρχει κανένας. Φέρε Ἐσὺ ἕναν Ἑβραῖο μέσα στὸ χωριὸ μου καὶ ἐγὼ θὰ κάμω τὸ καλύτερο ποὺ μπορῶ, νὰ τὸν φέρω στὸ Χριστό».

Κάτι ἀκαταμάχητο μὲ τράβηξε σ' ἐκεῖνο τὸ χωριό. Ἐκεῖ δεν εἶχα νὰ κάνω τίποτα. Ἡ Ρουμανία ἔχει δώδεκα χι-

λιάδες χωριά, αλλά ἐγὼ ἐπῆγα ἀκριβῶς σ' ἐκεῖνο τὸ χωριό.

Βλέποντας ὅτι εἶμαι Ἑβραῖος, ὁ ξυλουργὸς μὲ φλερτάριζε ὅπως φλερτάρουν μιά ὁμορφὴ κοπέλλα. Σὲ μένα εἶδε τὴν ἀπάντησιν στὴν προσευχή του. Μοῦ ἔδωσε νὰ διαβάσω τὴ Βίβλο. Εἶχα διαβάσει τὴ Βίβλο πολλές φορές προηγουμένως, ἀπὸ ἐνδιαφέρον καὶ μόνο νὰ μάθω. Ἡ Βίβλος ὁμῶς πού μοῦ ἔδωσε ἦταν ἓνα ἄλλο εἶδος Βίβλου. Ὅπως μοῦ εἶπε μετὰ, προσευχότανε ἐπὶ ὧρες μαζί μὲ τὴ σύζυγό του γιὰ τὴ δική μου ἐπιστροφή καὶ τῆς συζύγου μου. Ἡ Βίβλος πού μοῦ ἔδωσε ἦταν γραμμένη ὄχι τόσο μὲ γράμματα, ἀλλὰ μὲ φλόγες ἀγάπης φλογισμένες ἀπὸ τὶς προσευχὲς του. Μόλις πού μπορούσα νὰ τὴ διαβάσω. Μποροῦσα μόνο νὰ κλαίω πάνω σ' αὐτή, συγκρίνοντας τὴ δική μου κακὴ ζωὴ μὲ ἐκείνην τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀκαθαρσία μου μὲ τὴν καθαρότητά Του· τὸ μῖσος μου μὲ τὴν ἀγάπη Του· καὶ Αὐτὸς μὲ δέχτηκε νὰ γίνω ἓνας δικός Του.

Γρήγορα μετὰ ἀπὸ μένα καὶ ἡ σύζυγός μου γνώρισεν τὸ Χριστό. Ἐφερε κι' ἄλλες ψυχὲς στὸ Χριστό καὶ ἐκείνες ἄλλες ψυχὲς, ἀκόμη περισσότερες καὶ ἔτσι μιά νέα Λουθηρανὴ συνάθροιση ἄρχισε στὴ Ρουμανία. Κατ'ὅπιν ἤρθαν τὰ χρόνια τῶν Ναζί. Πολλὰ ὑποφέραμε ἀπ' αὐτούς. Στὴ Ρουμανία ὁ Ναζισμὸς πῆρε τὴ μορφή μιᾶς δικτατορίας τῶν ἐξτρεμιστικῶν ὀρθόδοξων στοιχείων πού καταδιώκουν τὶς ομάδες τῶν Διαμαρτυρομένων, ὅπως καὶ τῶν Ἑβραίων.

Πρὶν ἀκόμα ἀπὸ τὴν ἐπίσημη χειροτονία μου καὶ πρὶν προετοιμασθῶ γιὰ τὴ διακονία μου, ἤμουνα στὴν πραγματικότητα ὁ ἡγέτης τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς, μιά κι' ἐγὼ τὴν εἶχα ἰδρῦσει καὶ εἶχα τὴν εὐθύνη γι' αὐτήν. Ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ εἶχαμε συλληφτῆ ἄρκετὲς φορές καὶ μὲ ξυλοδαρμούς συρθῆκαμε μπροστὰ σὲ Ναζιστὲς δικαστὲς. Ὁ τρόμος ἀπὸ τοὺς Ναζί ἦταν μέγας. Δὲν ἦταν ὁμῶς παρὰ μιά πρόγνωση ἀπ' αὐτὸν πού δοκιμάσαμε κάτω ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὲς. Στὸ γυιό μου ΜΙΗΑΙ ἔπρεπε νὰ δοθῆ ἓνα μὴ Ἑβραϊκὸ ὄνομα γιὰ νὰ μὴ θανατωθῆ.

Τὰ χρόνια μὲ τοὺς Ναζί εἶχαν ἓνα μεγάλο ὄφελος. Μᾶς δίδαξαν ὅτι τὰ φυσικὰ χτυπήματα μπορεῖ νὰ εἶναι ὑποφερ-

τά, και ότι το ανθρώπινο πνεῦμα με τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ μπορεί νὰ ἐπιζήση στὰ φρικτὰ βασανιστήρια. Αὐτοὶ μᾶς δίδαξαν τὴν τεχνικὴ τοῦ κρυφοῦ χριστιανικοῦ ἔργου, ποῦ ἦταν ἡ προετοιμασία γιὰ μιὰ χειρότερη δοκιμασία, ποῦ θὰ ἐρχότανε—μιὰ δοκιμασία ποῦ ἦταν πολὺ κοντὰ μας.

Η ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΜΟΥ ΣΤΟΥΣ ΡΩΣΣΟΥΣ

Ἐκτὸς ἀπὸ τίς τύψεις ποῦ εἶχα γιὰτὶ ὑπῆρξα ἕνας ἀθεϊστής, λαχταροῦσα ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τῆς ἐπιστροφῆς μου στὸν Χριστὸ νὰ ἀξιωθῶ νὰ κάνω μαρτυρία στοὺς Ρώσσοις. Οἱ Ρώσσοι εἶναι ἕνας λαὸς ποῦ διδάσκεται ἀπὸ τὴν παιδικὴ του ἡλικία στὸν ἀθεϊσμό.

Ὁ πόθος μου νὰ πλησιάσω τοὺς Ρώσσοις εἶχε ἐκπληρωθῆ. Ἄρχισε στὰ χρόνια τῶν Ναζί, ὅταν στὴ Ρουμανία εἶχαμε πολλὰς χιλιάδες Ρώσσοις αἰχμαλώτους καὶ μπορούσαμε νὰ κάνουμε ἀνάμεσά τους χριστιανικὸ ἔργο. Ἦταν ἕνα δραματικὸ καὶ συγκινητικὸ ἔργο. Δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν πρώτη μου συνάντησι με ἕνα Ρώσσο αἰχμάλωτο. Μοῖ εἶπε ὅτι ἦταν μηχανικός. Τὸν ρώτησα ἂν πιστεῦε στὸ Θεό. Ἄν ἔλεγε «ὄχι», δὲ θὰ μοῦ ἔκανε τόσο ἐντύπωση. Εἶναι δικαίωμα τοῦ κάθε ἀνθρώπου νὰ πιστεῦῃ ἢ νὰ μὴ πιστεῦῃ. Ὅταν τὸ ρώτησα ἂν πιστεῦε στὸ Θεό, αὐτὸς σήκωσε τὰ μάτια του σ' ἐμένα χωρὶς καμιὰ ἔκφρασι καὶ εἶπε: «Δὲν ἔχω τέτοια στρατιωτικὴ διαταγὴ νὰ πιστεῦω. Ἄν εἶχα θὰ πίστευα».

Δάκρυα κίλισαν στὰ μάγουλά μου. Ἐνοιωσα τὴν καρδιά μου νὰ γίνετα κομμάτια. Εἶχα μπροστά μου ἕναν ἄνθρωπο ποὶ εἶχε χάσει τὸ μεγαλύτερο δῶρο, ποῦ ὁ Θεὸς ἔχει δώσει στὸ ἀνθρώπινο γένος—νὰ εἶναι ἄτομο με προσωπικότητα. Τοῦ ἔκαναν πλύσι ἐγκεφάλου. Ἐτσι ἔγινε ὄργανο στὰ χέρια τῶν κομμουνιστῶν καὶ ἦταν ἔτοιμος νὰ πιστεῦσι ἢ ὄχι σὲ μιὰ διαταγὴ. Δὲ μπορούσε πλέον νὰ σκέπτετα μόνος του. Ἦταν ἕνας τυποποιημένος Ρώσσοις, μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια τῆς κομμουνιστικῆς κυριαρχίας. Ὑστερα ἀπὸ αὐτὸ τὸ σόκ, βλέποντας τι εἶχε κάνει ὁ κομμουνισμὸς σὲ ἀνθρώπινες υπάρξεις, ὑποσχέθηκα στὸ Θεό, ν'

ἀφιερῶσω τὴ ζωὴ μου σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ἔτσι ὥστε νὰ τοὺς δώσω πίσω τὶς προσωπικότητές τους καὶ τὴν πίστη στὸ Θεὸ καὶ τὸ Χριστό.

Δὲ θὰ πῆγαινα πιά στὴ Ρωσσία γιὰ νὰ πλησιάσω τοὺς Ρώσους.

Στὶς 23 Αὐγούστου τοῦ 1944, ἓνα ἑκατομμύριο Ρωσικά στρατεύματα μῆκαν στὴ Ρουμανία καὶ πολὺ σύντομα, ὕστερα ἀπὸ τὴν εἰσβολή, οἱ κομμουνιστὲς πῆραν τὴν ἐξουσία στὴ χώρα μας. Τότε ἄρχισε ἓνας ἐφιάλτης βασανιστηρίων, ποὺ στὴν περίοδο τῶν Ναζι φαινόταν πιὸ ἥπιος.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, στὴ Ρουμανία, ποὺ εἶχε πληθυσμὸ δέκα ὀκτῶ ἑκατομμύρια, τὸ Κομμουνιστικὸ κόμμα εἶχε μόνο δέκα χιλιάδες μέλη. Ὁ VISHINSKY ὅμως, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, ἔκανε ἔφοδο στὸ γραφεῖο τοῦ πολυαγαπημένου μας βασιλιᾶ Μιχαήλ, καὶ χτυπώντας τὶς γροθιές του στὸ τραπέζι εἶπε: «Πρέπει νὰ διορίσης κομμουνιστὲς στὴ Κυβέρνηση». Ὁ στρατὸς καὶ ἡ ἀστυνομία μας ἦταν ἀφωπλισμένοι καὶ ἔτσι μὲ τὴ βία καί, παρ' ὅτι τοὺς μισοῦσαν σχεδὸν ὅλοι, οἱ κομμουνιστὲς πῆραν τὴν ἐξουσία. Αὐτό, βέβαια, ἔγινε μὲ τὴ συνεργασία τῶν Ἀμερικανῶν καὶ Βρεττανῶν κυβερνητῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Οἱ ἄνθρωποι εἶναι ὑπεύθυνοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὄχι μόνο γιὰ τὶς προσωπικὲς τοὺς ἀμαρτίες, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὶς ἐθνικὲς τοὺς ἀμαρτίες. Ἡ τραγωδία ὄλων τῶν ὑποδούλων ἐθνῶν ρίχνει κάποια ὑπευθυνότητα στὶς καρδιές τῶν Ἀμερικανῶν καὶ Ἀγγλῶν χριστιανῶν. Οἱ Ἀμερικανοὶ πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅ,τι κατὰ καιροὺς ἔχουν βοηθήσει ἀπερίσκεπτα τοὺς Ρώσους στὸ νὰ μᾶς ἐπιβάλλουν ἓνα καθεστῶς δολοφονιῶν καὶ τρόμου. Οἱ Ἀμερικανοὶ πρέπει νὰ ἐξιλεωθοῦν γι' αὐτὸ βοηθώντας τοὺς σκλαβωμένους λαοὺς νὰ ἔρθουν στὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ.

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΗΣ ΑΠΟΠΛΑΝΗΣΕΩΣ ΕΙΝΑΙ ΙΔΙΕΣ

Όταν κάποτε οί κομμουνιστές πήραν την εξουσία στα χέρια τους χρησιμοποίησαν επιδέξια, τὰ μέσα τῆς ἀποπλανήσεως κατὰ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ γλῶσσα τῆς ἀγάπης καὶ ἡ γλῶσσα τῆς ἀποπλανήσεως μοιάζουν. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ παρομοιαστῇ πρὸ παραστατικά, μὲ τὸν ἄνθρωπο ποῦ θέλει μιὰ κοπέλλα γιὰ σύζυγό του καὶ ἕναν ἄλλο ποῦ τὴν ἐπιθυμεῖ γιὰ μιὰ νύχτα. Καὶ οἱ δύο τους τὸ ἴδιο λένε «σὲ ἀγαπῶ». Ὁ Ἰησοῦς μᾶς δίδαξε νὰ διακρίνουμε τὴ γλῶσσα τῆς ἀποπλανήσεως, ἀπὸ τὴ γλῶσσα τῆς ἀγάπης καὶ νὰ ξεχωρίζουμε τοὺς λύκους ποῦ εἶναι ντυμένοι μὲ ἔνδυμα προβάτου, ἀπὸ τὰ πραγματικὰ πρόβατα.

Όταν οἱ κομμουνιστὲς ἦρθαν στὴν ἐξουσία, χιλιάδες ποιμένες, ἱερεῖς καὶ ἐργάτες τοῦ Θεοῦ δὲν ἤξεραν πῶς νὰ ξεχωρίσουν τίς δύο αὐτὲς φωνές.

Οἱ κομμουνιστὲς συγκάλεσαν ἕνα συνέδριο ἀπὸ ὅλες τίς χριστιανικὲς ὀργανώσεις στὸ κτίριο τοῦ Κοινοβουλίου μας. Ἐκεῖ συγκεντρώθηκαν τέσσερις χιλιάδες ποιμένες, ἱερεῖς καὶ ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου ἀπὸ ὅλες τίς χριστιανικὲς ἀποχρώσεις. Αὐτὲς οἱ τέσσερις χιλιάδες ποιμένες καὶ ἱερεῖς, ἔκλεξαν τὸν Ἰωσήφ Στάλιν ὡς ἐπίτιμο πρόεδρο αὐτοῦ τοῦ συνεδρίου. Τὴν ἴδια ἐποχὴ αὐτὸς ἦταν πρόεδρος τῆς «Παγκόσμιας Κινήσεως τῶν Ἀθεϊστῶν» καὶ συγχρόνως ὁ δολοφόνος γιὰ τίς μαζικὲς δολοφονίες τῶν χριστιανῶν. Ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, οἱ ἐπίσκοποι καὶ οἱ ποιμένες σηκώθηκαν στὸ κτίριο τοῦ κοινοβουλίου μας καὶ δήλωσαν ὅτι ὁ κομμουνισμὸς καὶ ὁ χριστιανισμὸς βασικὰ εἶναι ἴδιοι, καὶ μποροῦσαν νὰ συνυπάρξουν. Ὁ ἕνας ποιμένας μετὰ τὸν ἄλλον εἶπαν λόγια κολακευτικὰ πρὸς τοὺς κομμουνιστὲς καὶ βεβαίωσαν τὴ νέα Κυβέρνηση γιὰ τὴν ὑποταγὴ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ εἴμασταν παρόντες σ' ἐκεῖνο τὸ συνέδριο. Ἡ σύζυγός μου καθόταν κοντά μου καὶ μοῦ εἶπε: «RICHARD, σήκω ἐπάνω καὶ ξέπλυνε αὐτὴ τὴ ντροπὴ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ· αὐτοὶ φτύνουν στὸ πρό-

σωπό Του». Είπα στη σύζυγό μου: «'Αν τὸ κάνω αὐτὸ θὰ χάσης τὸ σύζυγό σου». Μοῦ εἶπε: «Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω ἕναν τέτοιο δειλὸ γιὰ σύζυγο».

Τότε σηκώθηκα καὶ μίλησα σ' αὐτὸ τὸ συνέδριο ἐγκωμιάζοντας ὄχι τοὺς δολοφόνους τῶν Χριστιανῶν, ἀλλὰ τὸ Θεὸ καὶ τὸ Χριστὸ καὶ εἶπα ὅτι ἡ ἀφοσίωσή μας ἀνήκει πρῶτα σ' Αὐτόν. Οἱ ὁμιλίες σ' ἐκεῖνο τὸ συνέδριο μεταδώθηκαν ἀπὸ τὸ Ραδιόφωνο καὶ ὅλη ἡ χώρα μπόρεσε ν' ἀκούσῃ νὰ διακηρύττεται ἀπὸ τὸ βῆμα τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κοινοβουλίου, τὸ μήνυμα τοῦ Χριστοῦ. Κατόπιν βέβαια θὰ πλήρωνα γι' αὐτὸ, ἀλλὰ ἄξιζε τὸν κόπο.

Οἱ ἡγέτες τῆς Ὁρθόδοξης καὶ Προτεσταντικῆς Ἐκκλησίας, ἀνταγωνίζονταν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον στὴν ὑποταγὴ τους στὸν κομμουνισμό. Ἐνας Ὁρθόδοξος Ἐπίσκοπος, ἔβαλε τὸ σφυροδρέπανο στὰ ράσα του καὶ ζητοῦσε ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς νὰ μὴν τὸν ἀποκαλοῦν «ἡ Παναγιότης σας», ἀλλὰ «σύντροφε Ἐπίσκοπε». Παραβρέθηκα στὸ Συνέδριο τῶν Βαπτιστῶν, στὴ πόλη RECITA—ἕνα συνέδριο κάτω ἀπὸ τὴν ἐρυθρὰ σημαία, ὅπου οἱ ὕμνοι τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως ψάλλονταν μὲ τὴν ἀνοχή ὄλων. Ὁ πρόεδρος τῶν Βαπτιστῶν διακήρυξε ὅτι ὁ Στάλιν δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκπληρώσῃ τις ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Ἐπαινοῦσε τὸν Στάλιν σὰν ἕναν μεγάλο δάσκαλο τῆς Βίβλου! Ἱερεῖς ὅπως ὁ PATRASCOIU καὶ ὁ ROSIANU ἦταν ἀκόμα πιὸ εὐθεῖς. Ἐγιναν ἀξιωματικοὶ τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας. Ὁ Ἐπίσκοπος RAPP, ἀντιπρόσωπος τῆς Λουθηρανῆς Ἐκκλησίας στὴ Ρουμανία, ἄρχισε νὰ διδάσκῃ στὰ θεολογικὰ σεμινάρια, ὅτι ὁ Θεὸς ἔχει κάνει τρεῖς ἀποκαλύψεις. Μιὰ μὲ τὸν Μωσῆ, μιὰ μὲ τὸν Ἰησοῦ καὶ τὴν τρίτη μὲ τὸ Στάλιν. Ὁ τελευταῖος μάλιστα ἦταν ἀνώτερος τοῦ προηγουμένου του.

Ἐννοεῖται βέβαια ὅτι οἱ πραγματικοὶ Βαπτιστές, τοὺς ὁποῖους ἀγαπῶ πάρα πολύ, δὲ συμφωνοῦσαν καὶ ἦταν πολὺ ἀφοσιωμένοι στὸ Χριστὸ καὶ ὑπόφεραν πολλὰ. Παρ' ὅλα αὐτά, οἱ κομμουνιστὲς ἐξέλεξαν δικούς τους ἀρχηγούς καὶ οἱ Βαπτιστές δὲν εἶχαν ἄλλη ἐκλογή, παρὰ νὰ τοὺς δεχτοῦν.

Ἡ ἴδια κατάσταση ἐπικρατεῖ καὶ σήμερα στὴ πιὸ ἀνώτερη ὀρησκευτικὴ ἡγεσία.

Ἐκεῖνοι ποὺ ἔγιναν ὑπηρετές τοῦ κομμουνισμοῦ ἀντὶ τοῦ Χριστοῦ, ἄρχισαν νὰ καταγγέλουν ἀδελφοὺς ἐν Χριστῷ, ποὺ δὲ συνεργοῦσαν μαζί τους.

Ὅπως οἱ Ρῶσοι χριστιανοὶ δημιούργησαν μιὰ Μυστικὴ Ἐκκλησία, μετὰ τὴ Ρωσικὴ Ἐπανάσταση, ἔτσι καὶ στὴ Ρουμανία ἡ κατάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὲς καὶ ἡ προδοσία ἀπὸ πολλοὺς ἐπίσημους ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας, μᾶς ἀνάγκασαν νὰ δημιουργήσουμε καὶ ἐμεῖς μιὰ Μυστικὴ Ἐκκλησία. Μιὰ Ἐκκλησία ποὺ νὰ κηρύττει τὸ ἀληθινὸ Εὐαγγέλιο καὶ νὰ πλησιάζη τὰ παιδιὰ γιὰ τὸ Χριστὸ, ἐφ' ὅσον ἡ ἐπίσημη Ἐκκλησία εἶχε συμφωνήσει μὲ τοὺς κομμουνιστὲς.

Ἔτσι μαζί μὲ ἄλλους ἄρχισα ἓνα μυστικὸ ἔργο. Φαινομενικὰ εἶχα μιὰ πολὺ ἀξιοσέβαστη κοινωνικὴ θέση, ποὺ δὲν εἶχε καμιὰ σχέση μὲ τὴ μυστικὴ μου διακονία ποὺ προσφερότανε ὅμως σάν ἓνα κάλυμμα. Ἦμουν ποιμένας τῆς Νορβηγικῆς Λουθηρανῆς Ἱεραποστολῆς καὶ συγχρόνως ἐργαζόμενα ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν στὴ Ρουμανία. (Στὴ Ρουμανία δὲν εἶχαμε τὴ παραμικρὴ ἰδέα ὅτι αὐτὴ ἡ ὀργάνωση μποροῦσε ποτὲ νὰ συνεργαστῆ μὲ τοὺς κομμουνιστὲς. Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ στὴ χώρα μας ἡ ὀργάνωση αὐτὴ ἔκανε μόνο φιλανθρωπικὸ ἔργο). Αὐτοὶ οἱ δυὸ τίτλοι ἄφηναν γιὰ μένα καλὲς ἐντυπώσεις στὶς ἀρχές, οἱ ὁποῖες δὲν γνώριζαν γιὰ τὸ μυστικὸ μου ἔργο.

Αὐτὴ μου ἡ διακονία εἶχε δυὸ τομεῖς.

Ὁ πρῶτος ἦταν ἡ μυστικὴ μας διακονία ἀνάμεσα στὸ ἓνα ἑκατομμῦριο Ρώσσους στρατιῶτες.

Ὁ δεῦτερος τομέας ἦταν ἡ μυστικὴ μας διακονία γιὰ τὸ σκλαβωμένο λαὸ τῆς Ρουμανίας.

ΡΩΣΣΟΙ - ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΜΕ «ΔΙΨΑΣΜΕΝΕΣ» ΨΥΧΕΣ

Γιὰ μένα, νά κηρύττω τὸ Εὐαγγέλιο στοὺς Ρώσσοις ἦταν ὁ οὐρανὸς στὴ γῆ. Ἔχω κηρύξει σὲ ἀνθρώπους πολλῶν ἐθνῶν, ποτὲ ὁμως δὲν ἔχω δῆ κάποιο λαὸ νά διψᾷ τόσο γιὰ τὸ Εὐαγγέλιο, ὅσο οἱ Ρώσσοι. Εἶναι πολὺ διψασμένες ψυχές.

Ἐνας Ὁρθόδοξος ἱερέας, φίλος μου, μοῦ τηλεφώνησε καὶ μοῦ εἶπε ὅτι ἓνας Ρώσσος ἀξιωματικὸς εἶχε πάει σ' αὐτὸν νά ἐξομολογηθῆ. Ὁ φίλος μου δὲν ἤξερε Ρωσικά. Ἐπειδὴ ἤξερε ὅτι μιλοῦσα ἐγώ, τοῦ ἔδωσε τὴ διεύθυνσή μου. Τὴν ἄλλη μέρα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦρθε σὲ μένα. Ἀγαποῦσε τὸ Θεό, λαχταροῦσε νά εἶναι τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ποτὲ του δὲν εἶχε δῆ μιὰ Ἀγία Γραφή. Ποτὲ του δὲν παρεβρέθηκε σὲ θρησκευτικὴ τελετὴ (οἱ ἐκκλησίες στὴ Ρωσσία εἶναι λίγες). Δὲν εἶχε πάρει καθόλου θρησκευτικὴ ἀνατροφή. Ἀγαποῦσε τὸ Θεὸ χωρὶς νά γνωρίζη τίποτε γι' Αὐτόν.

Ἀρχισα νὰ τοῦ διαβάζω τὴν ἐπι τοῦ Ὁρους Ὁμιλία καὶ τίς παραβολὰς τοῦ Χριστοῦ. Ἀφοῦ τὰ ἄκουσε ὅλα, ἡ χαρὰ καὶ ὁ ἐνθουσιασμός του ἦταν τόσο μεγάλος, ὥστε ἄρχισε νά ἀναφωνῆ: «Τὶ ἐξαίσια πράγματα! Πῶς θὰ μπορούσα νά ζήσω χωρὶς τὴ γνώση αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ!» Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἔβλεπα κάποιον μὲ τέτοιο ἀσυγκράτητο ἐνθουσιασμό γιὰ τὸ Χριστό.

Τότε ἦταν ποῦ ἔκανα ἓνα σφᾶλμα. Στὴ συνέχεια τοῦ διαβάσα γιὰ τὰ πάθη καὶ τὴ σταύρωση τοῦ Χριστοῦ, χωρὶς νά τὸν ἔχω προετοιμάσει γι' αὐτό. Δὲν τὸ περίμενε αὐτὸ καὶ ὅταν ἄκουσε πῶς ὁ Χριστὸς χτυπήθηκε, πῶς ὁ Χριστὸς σταυρώθηκε καὶ ὅτι στὸ τέλος πέθανε, ἔπεσε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ ἄρχισε νά κλαίῃ πικρά. Εἶχε πιστέψει σὲ ἓνα Σωτῆρα ζωντανὸ καὶ τώρα ὁ Σωτῆρας του ἦταν νεκρός.

Τὸν κύταξα καὶ ντράπηκα. Ἐνῶ ἤμουνα χριστιανὸς καὶ ποιμένας, δάσκαλος τῶν ἄλλων, δὲν εἶχα ποτὲ συμμεριστη τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ ὅπως αὐτὸς ὁ Ρώσσος ἀξιωματικὸς τὰ συμμερίζοτανε. Βλέποντάς τον, ἦταν σὰν νά ἔβλεπα τὴ Μαρία Μαγδαληνὴ νά κλαίῃ κάτω ἀπὸ τὸ σταυρὸ ὅπως καὶ στὸν τάφο τοῦ Ἰησοῦ.

Κατόπιν τοῦ διάβασα τὴν ἱστορία τῆς Ἀναστάσεως. Δὲ μπορούσε νὰ φανταστῆ ὅτι ὁ Σωτῆρας του εἶχε ἐγεροθῆ ἀπὸ τὸν τάφο. Ὅταν ἄκουσε τὰ εὐχάριστα αὐτὰ νέα κτύπησε τὰ γόνατά του καὶ ἔκανε ἓνα πολὺ ἀκάθαρτο ὄρκο, ἀλλὰ νομίζω ἓνα πολὺ «ἱερό» ὄρκο. Τέτοιος σκληρὸς ἦταν ὁ τρόπος τῆς ὁμιλίας του τότε. Ὑστερα γεμᾶτος ἀπὸ ξέφρενη χαρὰ ἄρχισε νὰ φωνάζη: «Ζῆ! Ζῆ!» Καὶ ἄρχισε νὰ χορεύη στὸ δωμάτιο πλημμυρισμένος ἀπὸ εὐτυχία.

Τοῦ πρότεινα νὰ προσευχηθῶμε. Δὲν ἤξερε βέβαια ἀπὸ προσειχή, οὔτε τίς εὐλαβικὰς μας ἐκφράσεις. Ἐπείσε στὰ γόνατα μαζί μου καὶ οἱ λέξεις τῆς προσευχῆς του ἦταν: «ὦ! Θεέ, τί σπουδαῖος φίλος εἶσαι! Ἐάν ἐγὼ ἤμουν Ἐσὺ καὶ Ἐσὺ ἦσουν ἐγώ, δὲ θὰ εἶχα ποτὲ συγχωρέσει τίς ἀμαρτίες Σου. Ἀλλὰ Ἐσὺ εἶσαι ἀληθινὰ ἓνας πολὺ καλὸς φίλος. Σὲ ἀγαπῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά».

Νομίζω πὼς ὅλοι οἱ ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ σταμάτησαν νὰ κάνουν τίς ὑπηρεσίες τους καὶ ἄκουγαν αὐτὴ τὴν τέλεια προσευχή ἀπὸ ἓνα Ρῶσσο ἀξιωματικό. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε κερδηθῆ γιὰ τὸ Χριστό!

Σ' ἓνα μαγαζὶ συνάντησά κάποτε ἓνα Ρῶσσο λοχαγὸ μαζί μὲ μιὰ γυναῖκα ἀξιωματικό. Ἀγόραζαν διάφορα πράγματα καὶ δυσκολεύοταν νὰ μιλήσουν στὸν ὑπάλληλο, ὁ ὁποῖος δὲν καταλάβαινε Ρωσσιὰ. Προσφέρθηκα νὰ τοῖς διερμηνεύσω καὶ ἔτσι γνωριστήκιμε. Τοῖς προσκάλεσα νὰ φάμε στὸ σπίτι μου. Πρὶν ἀρχίσουμε τὸ φαγητὸ τοῖς εἶπα: «Εἰσθε σὲ ἓνα χριστιανικὸ σπίτι καὶ ἐμεῖς συνηθίζουμε νὰ προσευχόμεστε». Προσευχῆθηκα στὰ Ρωσσιὰ. Αὐτοὶ ἄφησαν τὰ πηροῦνια καὶ τὰ μαχαίρια τους καὶ δὲν εἶχαν διάθεση γιὰ φαγητὸ καθόλου, καὶ ἄρχισαν νὰ κάνουν τὴ μιὰ ἐρώτηση πάνω στὴν ἄλλη γύρω ἀπὸ τὸ Θεό, τὸ Χριστό καὶ τὴν Ἁγία Γραφή. Δὲ γνώριζαν ἀπολύτως τίποτα.

Ὅταν ἄρχισα νὰ τοῖς ἀπαντῶ στὶς διάφορες ἐρωτήσεις τους, εἶδα ὅτι δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐκολο γιὰ νὰ με καταλάβουν. Τοῖς εἶπα τὴν παραβολὴ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶχε ἑκατὸ πρόβατα καὶ ἔχασε τὸ ἓνα. Δὲν τὸ κατάλαβαν καὶ ρώτησαν: «Πὼς γίνεται νὰ ἔχη ἑκατὸ πρόβατα: Δὲν τοῦ τὰ εἶχε πύρει ἢ κομμουνιστικὴ κοινοκτημοσύνη;».

Ἐπειτα τοὺς εἶπα ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἓνας Βασιλιάς. Ἐκεῖνοι ἀπάντησαν: «Ὅλοι οἱ βασιλιάδες ἦταν ἄνθρωποι ποὺ τυραννοῦσαν τὸ λαό, ἔτσι καὶ ὁ Ἰησοῦς θὰ πρέπει νὰ ἦταν ἓνας τύραννος». Ὄταν ἄκουσαν γιὰ τὴν παραβολὴ τῶν ἐργατῶν τοῦ ἀμπελιοῦ, ἀπάντησαν: «Πολὺ καλὰ ἔκαναν νὰ ἐξεγερθοῦν ἐναντίον τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ ἀμπελιοῦ. Τὸ ἀμπέλι θὰ ἔπρεπε νὰ ἀνήκη στὴν κοινότητα». Τὸ κάθε τι ποὺ ἄκουγαν ἦταν ἐντελῶς νέο γι' αὐτοὺς. Ὄταν τοὺς εἶπα γιὰ τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ, ρώτησαν κάτι ποὺ στὸ στόμα ἑνὸς διυτικῶ θὰ μπορούσε νὰ φανῆ σὰν βλαστήμια: «Ἦταν ἡ Μαρία γυναῖκα τοῦ Θεοῦ;». Ἀπὸ τὴ συζήτηση ποὺ εἶχα μαζί τους κατάλαβα τελικὰ πολλὰ. Γιὰ νὰ κηρυχθῆ τὸ Εὐαγγέλιο στοὺς Ρώσους, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια κομμουνισμοῦ, θὰ ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιηθῆ μιὰ ἐντελῶς νέα γλῶσσα.

Οἱ ἱεραπόστολοι ποὺ πῆγαν στὴν Κεντρικὴ Ἀφρικὴ, δυσκολεύτηκαν νὰ μεταφράσουν τὸ βιβλίο τοῦ Ἡσαΐα: «... ἐὰν αἱ ἁμαρτίαι σας εἶναι ὡς τὸ πορφυροῦν θέλουσι γίνεαι λευκαὶ ὡς χιόν...». Κανένας στὴ Κεντρικὴ Ἀφρικὴ δὲν εἶχε δὴ ποτέ του χιόνι. Ἔτσι δὲν ὑπάρχει στὴ γλῶσσου τους λέξη κατάλληλη γιὰ τὸ χιόνι. Θὰ ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τὸ μεταφράσουν ἔτσι: «Οἱ ἁμαρτίες σας θὰ γίνουν λευκὲς σὰν τὴ ψυχα τῆς καρύδας».

Κατ' αὐτὸ τὸ τρόπο θὰ ἔπρεπε νὰ μεταφράσουμε καὶ ἐμεῖς τὸ Εὐαγγέλιο στὴ Μαρξιστικὴ γλῶσσα γιὰ νὰ γίνῃ εὐκολονόητο σ' αὐτοὺς. Αὐτὸ, βέβαια, ἦταν κάτι ποὺ δὲ μπορούσαμε νὰ τὸ κάνουμε μόνοι μας. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὁμως μᾶς ἔδωσε τὴ δύναμη γιὰ νὰ τὸ κάνουμε.

Ὁ λοχαγὸς καὶ ἡ κυρία ἀξιωματικὸς ἄλλαξαν τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα. Μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτά, μᾶς βοήθησαν πάρα πολὺ στὴ μυστικὴ μας διακονία μὲ τοὺς Ρώσους.

Τυπώσαμε κρυφὰ καὶ μοιράσαμε μεταξὺ τῶν Ρώσων, πολλὰς χιλιάδες Εὐαγγέλια καὶ ἄλλα χριστιανικὰ φυλλάδια. Μὲ τοὺς Ρώσους στρατιῶτες ποὺ ἄρχισαν νὰ πιστεύουν στὸ Χριστό, μπορέσαμε νὰ στείλωμε λαθραῖα πολλὰς Γραφές, ἀλλὰ καὶ μεμονωμένα μέρη τῆς Βίβλου στὴ Ρωσσία.

Μεταχειριστήκαμε επίσης και μιὰ ἄλλη τεχνικὴ γιὰ νὰ φτάσουν ἀντίτυπα τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ στὰ χέρια τῶν Ρώσων. Οἱ Ρῶσοι στρατιῶτες πολεμοῦσαν γιὰ πολλὰ χρόνια και πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἶχαν πίσω στὴν πατρίδα παιδιὰ, πού δὲν τὰ εἶχαν δὴ ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα. (Οἱ Ρῶσοι ἔχουν μεγάλη στοργὴ γιὰ τὰ παιδιά). Ὁ γιὸς μου ὁ ΜΙΗΑΙ και ἄλλα μικρὰ παιδιά, ἡλικίας κάτω τῶν δέκα χρόνων, μπορούσαν νὰ πηγαίνουν στοὺς Ρῶσους στρατιῶτες, στοὺς δρόμους και στὰ πάρκα κρατώντας μέσα στις τσέπες τους πολλὲς Βίβλους, Εὐαγγέλια και ἄλλα βιβλία. Οἱ Ρῶσοι στρατιῶτες θὰ τὰ χαΐδεuan στὸ κεφάλι. Θὰ τὰ μιλοῦσαν μὲ τρυφερότητα σάν νὰ ἔβλεπαν στὰ πρόσωπά τους τὰ δικά τους παιδιά, πού εἶχαν τόσα χρόνια νὰ δοῦν. Θὰ τοὺς ἔδιναν σοκολάτες ἢ γλυκὰ και τὰ παιδιά μὲ τὴ σειρά τους θὰ τοὺς ἔδιναν κάτι, δηλαδή Βίβλους και Εὐαγγέλια πού αὐτοὶ μὲ μεγάλη προθυμία δέχονταν. Συχνά, κάτι πού γιὰ μᾶς ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνο νὰ κάνουμε ἀνοιχτά, τὰ παιδιά μας τὸ ἔκαναν μὲ πλήρη ἀσφάλεια. Τὰ παιδιά αὐτὰ ἦταν οἱ μικροὶ ἱεραπόστολοι γιὰ τοὺς Ρῶσους. Τὰ ἀποτελέσματα ἦταν ἀπίστευτα. Οἱ Ρῶσοι στρατιῶτες ἔπαιρναν τὸ Εὐαγγέλιο μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος νὰ τοὺς τὸ δώσουμε.

ΚΗΡΥΤΤΟΝΤΑΣ ΣΤΟΥΣ ΡΩΣΣΙΚΟΥΣ ΣΤΡΑΤΩΝΕΣ

Ἔργασθῆκαμε μεταξύ τῶν Ρῶσων, ὄχι μόνο μὲ προσωπικὴ μαρτυρία, ἀλλὰ και ὁμαδικά.

Οἱ Ρῶσοι εἶχαν ἀδυναμία στὰ ρολόγια. Ἐκλεβαν ρολόγια ἀπὸ ὅποιονδήποτε. Σταματοῦσαν τοὺς ἀνθρώπους στὸ δρόμο και ὁ καθένας ἔπρεπε νὰ τοὺς τὰ παραδώσει. Μποροῦσες νὰ δῆς Ρῶσους μὲ ἀρκετὰ ρολόγια στὸ κάθε χέρι και γυναῖκες ἀξιωματικούς μὲ ἓνα ξυπνητήρι κρεμασμένο στὸ λαιμὸ τους. Δὲν εἶχαν ποτὲ δικά τους ρολόγια πρὶν και μάλιστα τόσα πολλά. Οἱ Ρουμᾶνοι πού ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἔχουν ἓνα ρολοῖ, ἔπρεπε νὰ πᾶνε στοὺς Ρωσσικοὺς στρατῶνες γιὰ νὰ ἀγοράσουν ἓνα κλεμμένο και συχνὰ ἀγοράζαν αὐτὸ πού ἦταν δικό τους. Ἔτσι ἦταν συνηθισμένο

στους Ρουμάνους να μπαίνουν μέσα σέ Ρωσικούς στρατώνες. Ἐμεῖς τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας βρήκαμε μιὰ καλὴ πρόφαση—ὅτι θὰ ἀγοράζαμε ἕνα ρολοῖ καὶ ἔτσι μπαίναμε στους στρατώνες.

Στὴν πρώτη μου προσπάθεια διάλεξα μιὰ Ὁρθόδοξη γιορτὴ νὰ κηρύξω σ' ἕνα Ρωσικὸ στρατόνα, τὴ μέρα τῶν Πέτρου καὶ Παύλου. Πῆγα στὴ στρατιωτικὴ βάση μὲ τὴ πρόφαση ὅτι θὰ ἀγοράσω ἕνα ρολοῖ. Προφασιζόμενα ὅτι τὸ ἕνα εἶναι πολὺ ἀκριβό, τὸ ἄλλο πολὺ μικρό, τὸ ἄλλο πολὺ μεγάλο. Ἀρκετοὶ στρατιῶτες μαζεύτηκαν γύρω μου. Ὁ καθένας τους μοῦ πρότεινε νὰ ἀγοράσω κάτι. Κι' ἐγὼ ἀστεειυόμενος τοὺς ρώτησα: «Εἶναι κανένας ἀπὸ σᾶς μὲ τὸ ὄνομα Παῦλος ἢ Πέτρος;». Μερικοὶ ἦταν. Καὶ μετὰ τοὺς εἶπα: «Ξέρετε ὅτι σήμερα εἶναι ἡ μέρα ποὺ ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία σας τιμᾷ τὸν Ἅγιο Παῦλο καὶ Πέτρο;» (Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς πιὸ ἡλικιωμένους Ρώσους τὸ ἤξεραν). Στὴ συνέχεια τοὺς εἶπα: «Ξέρετε ποιὸς ἦταν ὁ Παῦλος καὶ ὁ Πέτρος;» Κανεὶς δὲν ἤξερε. Ἄρχισα νὰ τοὺς λέω γιὰ τὸν Παῦλο καὶ τὸν Πέτρο. Ἐνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους στὴν ἡλικία στρατιῶτες μὲ διέκοψε καὶ εἶπε: «Ἐσὺ δὲν ἤρθες ἐδῶ γιὰ νὰ ἀγοράσης ρολόγια. Ἦρθες νὰ μᾶς πῆς γιὰ τὴν πίστη στὸν Ἰησοῦ Χριστό. Κάτσε ἐδῶ μαζί μας καὶ μίλησέ μας. Πρόσεχε ὅμως πολὺ. Ξέρουμε ἀπὸ ποιὸν φυλαγόμαστε. Αὐτοὶ γύρω μου εἶναι καλοὶ ἄνθρωποι. Ὄταν βάζω τὸ χέρι μου στὸ γόνατό σου, θὰ πρέπει νὰ μιλᾷς μόνο γιὰ ρολόγια. Ὄταν παίρνω τὸ χέρι μου νὰ συνεχίσης ξανὰ τὸ μῆνυμά σου». Ἐνα μεγάλο πλῆθος ἀνθρώπων ἦταν γύρω μου καὶ ἐγὼ τοὺς ἔλεγα γιὰ τὸν Παῦλο καὶ τὸν Πέτρο, γιὰ τὸ Χριστό γιὰ τὸν Ὅποῖον ὁ Παῦλος καὶ ὁ Πέτρος πέθαναν. Ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρὸ κάποιος ἐρχότανε κοντά, τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπιστευόνταν. Ὁ στρατιῶτης ἔβαζε τὸ χέρι του στὸ γόνατό μου καὶ ἐγὼ ἀμέσως ἄρχιζα νὰ μιλῶ γιὰ ρολόγια. Ὄταν ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ἀπομακρυνότανε, συνέχιζα τὸ κήρυγμά μου γιὰ τὸ Χριστό.

Αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψη ἐπαναλήφθηκε πάρα πολλὲς φορὲς μὲ τὴ βοήθεια τῶν Ρώσων χριστιανῶν στρατιωτῶν. Πολλοὶ

ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοὺς βρῆκαν τὸ Χριστὸ καὶ χιλιάδες Εὐαγγέλια δόθηκαν κρυφά.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς καὶ ἀδελφές μας τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας πιάστηκαν καὶ χτυπήθηκαν ἄσχημα γι' αὐτό, ἀλλὰ δὲν πρόδωσαν τὴν ὀργάνωσή μας.

Στὴ διάρκεια αὐτοῦ τοῦ ἔργου εἴχαμε τὴ χαρὰ νὰ συναντηθοῦμε μὲ ἀδελφούς ἐν Χριστῷ, τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας καὶ νὰ ἀκούσουμε τὴν πείρα τους. Πρῶτα ἀπὸ ὅλα εἶδαμε μεταξύ τους πολλοὺς ἅγιους ἀδελφούς. Εἶχαν περάσει τόσα χρόνια μέσα ἀπὸ κομμουνιστικὴ καθοδήγησι! Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν σπουδάσει σὲ κομμουνιστικὰ πανεπιστήμια, ἀλλὰ ἀκριβῶς ὅπως ἓνα ψάρι πού ζῆ στὸ ἄλμυρὸ νερὸ κρατᾷ τὸ κρέας του γλυκὸ, ἔτσι πέρασαν κι' αὐτοὶ μέσα ἀπὸ κομμουνιστικὰ σχολεῖα, ἀλλὰ φύλαξαν τὶς ψυχές τους καθαρές καὶ ἄγνές γιὰ τὸ Χριστό.

Αὐτοὶ οἱ Ρῶσσοι χριστιανοὶ εἶχαν καλές ψυχές! Ἔλεγαν: «Ξέρουμε ὅτι τὸ ἄστρο μὲ τὸ σφυρὶ καὶ τὸ δρεπάνι πού φορᾷμε στοὺς σκούφους μας, εἶναι τὸ ἄστρο τοῦ ἀντίχριστου». Τὸ ἔλεγαν αὐτὸ μὲ μεγάλη λύπη.

Μᾶς βοήθησαν πολὺ νὰ διαδώσουμε τὸ Εὐαγγέλιο ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους Ρώσσους στρατιῶτες.

Μπορῶ νὰ πῶ ὅτι εἶχαν ὅλες τὶς χριστιανικὲς ἀρετὲς ἐκτὸς τῆς ἀρετῆς τῆς χαρᾶς. Αὐτὴ τὴν εἶχαν μόνο ὅταν μιλοῦσαν σὲ ψυχές γιὰ τὸ Χριστό. Μετὰ ἐξαφανιζότανε. Ἐγὼ ἀποροῦσα πάρα πολὺ γι' αὐτό. Κάποτε ρώτησα ἓνα βαπτιστὴ: «Πῶς γίνεται καὶ δὲν ἔχετε χαρὰ;». Μοῦ ἀπάντησε: «Πῶς μπορῶ νὰ εἶμαι χαρούμενος ὅταν πρέπει νὰ κρύβωμαι ἀπὸ τὸν ποιμένα τῆς ἐκκλησίας μου, ἀφοῦ εἶμαι ἓνας εἰλικρινῆς χριστιανός, κάνω προσευχές καὶ ἀγωνίζομαι νὰ κερδίσω ψυχές; Ὁ ποιμένας τῆς ἐκκλησίας μας εἶναι καταδότης τῆς μυστικῆς ἀսτυνομίας. Κατασκοπεύουμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ οἱ ποιμένες εἶναι ἐκεῖνοι πού προδίνουν τὸ ποίμνιο. Ὑπάρχει πολὺ βαρεῖα μέσα στὴ καρδιά μας ἢ χαρὰ τῆς σωτηρίας, ἀλλὰ αὐτὴ τὴν ἐξωτερικὴ χαρὰ πού ἔσεῖς ἔχετε. ἔμεῖς τὴν ἔχουμε χάσει. Ὁ χριστιανισμὸς ἔγινε δραματικὸς γιὰ μᾶς. Ὅταν ἔσεῖς οἱ ἐλεύθεροι χριστιανοὶ κερδίζετε μιὰ ψυχὴ γιὰ τὸ Χριστό, κερδίζετε ἓνα μέλος μιᾶς

γαλήνιας ζωντανῆς Ἐκκλησίας. Ὅταν ἐμεῖς ὁμως κερδί-
ζουμε ἕναν ἄνθρωπο, ξέρουμε ὅτι αὐτὸς θὰ μπορούσε εὐ-
κολα νὰ πάη φυλακὴ καὶ ὅτι τὰ παιδιά του θὰ ἔμεναν ὀρ-
φανά. Ἡ χαρὰ ὅταν φέρνῃς κάποιον στὸ Χριστὸ εἶναι
πάντα ἀνάμικτη μὲ αὐτὸ τὸ αἶσθημα ὅτι ὑπάρχει κάποιο
τίμημα ποὺ πρέπει νὰ πληρωθῇ».

Ἔτσι εἶχαμε συναντήσῃ ἕνα τέλεια νέο τύπο χριστιανοῦ,
τὸ χριστιανὸ τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐδῶ εἶχαμε ἀρκετὲς ἐκπλήξεις.

Ὅπως ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ πιστεύουν ὅτι εἶναι χρι-
στιανοί, ἐνῶ στὴ πραγματικότητα δὲν εἶναι, ἔτσι βρήκαμε
ὅτι μεταξὺ τῶν Ρώσων ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ πιστεύουν
ὅτι εἶναι ἀθειστὲς, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα δὲν εἶναι.

Κάποτε συναντήθηκα μὲ ἕνα ζευγάρι Ρώσων ποὺ ἦταν
καὶ οἱ δύο τους γλύπτες. Ὅταν τοὺς μίλησα γιὰ τὸ Θεὸ τοῦ
ἀπάντησαν: «Ὁχι, Θεὸς δὲν ὑπάρχει. Εἴμαστε Bezbozhniki
ἄθεοι. Θὰ σοῦ ποῦμε ὁμως κάτι ἐνδιαφέρον ποῦ μᾶς συνέ-
βη.

Κάποτε ἐργαζόμεσταν σὲ ἕνα ἄγαλμα τοῦ Στάλιν. Τὴν
ῶρα ποὺ δουλεύαμε ἡ σύζυγός μου μὲ ρώτησε: «Τί θὰ γίνῃ
μὲ τὸν ἀντίχειρα; Ἄν δὲν ἦταν σὲ ἀντίθεση ὁ ἀντίχειρας
μὲ τὰ ἄλλα δάχτυλα—ἂν τὰ δάχτυλα δηλαδή τῶν χειρῶν
ἦταν ὅπως τῶν ποδιῶν—δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ κρατήσουμε
ἕνα σφυρί, μιὰ σμίλη ἢ ὅποιοδήποτε ἄλλο ἐργαλεῖο, ἕνα
βιβλίο, ἕνα κομμάτι ψωμί. Ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ θὰ ἦταν δύ-
σκολη χωρὶς αὐτὸν τὸν μικρὸ ἀντίχειρα. Λοιπὸν, ποιὸς ἔχει
κάνει τὸν ἀντίχειρα; Καὶ οἱ δύο μας διδαχτήκαμε τὸ Μαρ-
ξισμό στὸ σχολεῖο καὶ γνωρίζουμε ὅτι ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ
ἔγιναν ἀπὸ μόνοι τους. Δὲ δημιουργήθηκαν ἀπὸ τὸ Θεό.
Ἔτσι ἔμαθα κι' ἔτσι πιστεύω. Ἄν ὁ Θεὸς ὁμως δὲ δημιούρ-
γησε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ, ἂν δημιούργησε μόνο τὸν ἀν-
τίχειρα, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀξιέπαινος γι' αὐτὸ τὸ μικρὸ
πρᾶγμα.

Ἐπαινοῦμε τὸν Ἐντισον καὶ τὸν Μπέλλ καὶ τὸν Στέ-
φενσον ποὺ ἀνακάλυψαν τὸν ἠλεκτρικὸ λαμπτήρα, τὸ τη-
λέφωνο, τὸ σιδηρόδρομο καὶ ἄλλα πράγματα. Γιατί ὁμως
νὰ μὴ ἐπαινέσουμε τὸν ἕναν ποὺ ἀνακάλυψε τὸν ἀντίχειρα:

Ἄν ὁ Ἔντισον δὲν εἶχε τὸν ἀντίχειρα, δὲ θὰ ἀνακάλυπτε τίποτα. Αὐτὸ καὶ μόνο εἶναι σωστὸ γιὰ νὰ λατρεύουμε τὸ Θεὸ πού ἔχει κάνει τὸν ἀντίχειρα!».

Ὁ σύζυγός μου θύμωσε πολὺ, ὅπως πολὺ συχνὰ οἱ σύζυγοι κάνουν ὅταν οἱ γυναῖκες τους, τοὺς λένε σοφὰ πράγματα. «Μὴ λὲς ἀνοησίες!» Ἔχεις μάθει ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός. Δὲ μπορεῖς ποτὲ νὰ ξέρης ἂν θὰ εἴμαστε ἡσυχοὶ στὸ σπίτι μας καὶ δὲ θὰ μπλεχτοῦμε σὲ φασαρίες μετὰ ἀπὸ τέτοιες ἰδέες. Βάλτο καλὰ στὸ μυαλό σου, μιὰ γιὰ πάντα, ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός. Στὸν οὐρανὸ δὲν ὑπάρχει κανεὶς!»

Ἐκεῖνη ἀπάντησε: «Αὐτὸ εἶναι ἀκόμα ἓνα μεγαλύτερο θαῦμα. Ἄν στὸν οὐρανὸ ὑπῆρχε ὁ Παντοδύναμος Θεός, στὸν Ὅποιο ἀπὸ ἀνοησία πίστευαν οἱ προπαποῦδες μας, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι φυσικό, δηλαδὴ νὰ ἔχουμε ἀντίχειρα. Ἐνας Παντοδύναμος Θεός μπορεῖ νὰ κάνη ὅτιδήποτε, ἔτσι Αὐτὸς μπορεῖ νὰ κάνη κι' ἓναν ἀντίχειρα. Ἄν ὁμως στὸν οὐρανὸ δὲν ὑπάρχει κανεὶς, ἐγὼ ἀπὸ τῆ δικῆ μου πλευρὰ εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ λατρεύω, μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, τὸν «Κανένα» πού ἔχει κάνει τὸν ἀντίχειρα».

Ἔτσι αὐτοὶ ἄρχισαν νὰ λατρεύουν τὸν «Κανένα». Ἡ πίστις τους σ' αὐτὸν τὸν «Κανένα» μεγάλωνε μὲ τὸν καιρὸ πιστευόντάς Του ὅτι εἶναι ὁ δημιουργός, ὄχι μόνο τοῦ ἀντίχειρα, ἀλλὰ τῶν ἄστρον, λουλουδιῶν, παιδιῶν καὶ κάθε ὠραίου στῆ ζωῆ.

Αὐτὸ ἦταν ἀκριβῶς ὅπως καὶ στὴν Ἀθήνα τῶν ἀρχαίων χρόνων, πού ὁ Ἄπ. Παῦλος συνάντησε ἀνθρώπους πού λάτρευαν τὸν «ἄγνωστο Θεό».

Τὸ ζευγάρι αὐτὸ ἦταν ἀπερίγραπτα εὐτυχισμένο ἀκούοντας ἀπὸ μένα ὅτι εἶχαν πιστέψει σωστά, ὅτι στὸν οὐρανὸ εἶναι πράγματι ἓνας «Κανένας» Θεός, πού εἶναι Πνεῦμα· ἓνα Πνεῦμα ἀγάπης, σοφίας, ἀλήθειας καὶ δυνάμεως πού τοὺς ἀγάπησε τόσο, ὥστε ἔστειλε τὸ μονογενῆ Του Υἱὸ νὰ θυσιάσῃ τὸν Ἐαυτὸ Του, γι' αὐτοὺς στὸ Σταυρό.

Πίστευαν στὸν Θεὸ χωρὶς νὰ γνωρίζουν αὐτὸ. Εἶχα τὸ μεγάλο προνόμιο νὰ τοὺς φέρω ἓνα βῆμα πιὸ κοντὰ—πρὸς τὴν πείρα τῆς σωτηρίας καὶ τῆς λυτρώσεως.

Κάποτε εἶδα στὸ δρόμο μιὰ Ρωσσίδα κυρία ἀξιωματι-

κό. Τὴν πλησίασα καὶ τῆς εἶπα: «Ξέρω ὅτι δὲν εἶναι εὐγενικό νά ἀποτείνωμαι σέ μιὰ ἄγνωστη κυρία στό δρόμο. Εἶμαι ὁμως ποιμένας καὶ οἱ προθέσεις μου εἶναι σοβαρές. Ἐπιθυμῶ νά μιλήσω γιά τὸ Χριστό».

Μὲ ρώτησε: «Ἀγαπᾶς τὸ Χριστό;». Τῆς ἀπάντησα: «Μάλιστα! Μὲ ὅλη μου τὴ καρδιά». Τότε ἔπεσε πάνω στά χέρια μου καὶ μὲ καταφιλοῦσε. Αὐτὸ ἔφερνε σέ δύσκολη θέση ἕναν ποιμένα. Τὴν φίλησα ὁμως κι' ἐγώ, ἐλπίζοντας ὅτι ὁ κόσμος θά μᾶς ἔπαιρνε γιά συγγενεῖς. Μοῦ φώναξε μὲ θαυμασμό, «ἀγαπῶ κι' ἐγώ τὸ Χριστό!» Τὴν πῆρα στό σπῆτι μας. Ἐκεῖ ἀνακάλυξα μὲ κατάπληξη ὅτι δὲν ἤξερε τίποτα γιά τὸ Χριστό - ἀπολύτως τίποτα - ἐκτός ἀπὸ τὸ ὄνομά Του καὶ ἀκόμα ὅτι Τὸν ἀγαποῦσε. Δὲ γνώριζε ὅτι Αὐτὸς ἦταν ὁ Σωτῆρας τῆς, οὔτε τί σήμαινε σωτηρία. Δὲν ἤξερε ποῦ καὶ πῶς Αὐτὸς ἔζησε καὶ πέθανε. Δὲ γνώριζε τίς διδασκαλίες Του, τὴ ζωὴ Του ἢ τὴ διακονία Του. Ἦταν γιά μένα ἕνας ψυχολογικά περίεργος τύπος.

Πῶς μπορεῖς νά ἀγαπᾶς κάποιον γνωρίζοντας μόνο τὸ ὄνομά του;

Ἵταν τὴ ρώτησα, μοῦ ἐξήγησε: «Ἵταν ἤμουνα παιδί, οἰδάχτηκα νά διαβάζω μὲ εἰκόνες. Γιά τὸ «μ» ἦταν ἕνα μήλο, γιά τὸ «κ» ἢ καμπάνα, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ἵταν πῆγα στό γυμνάσιο διδάχτηκα τὸ ἱερό μου καθῆκον νά ὑπερασπίζω τὴν κομμουνιστικὴ μου πατρίδα καὶ τὴν κομμουνιστικὴ μου ἠθική. Δὲ γνώριζα ὁμως τί εἶναι «ἱερό καθῆκον» ἢ τί εἶναι «ἠθική». Εἶχα ἀνάγκη νά ἔχω μιὰ εἰκόνα γι' αὐτά. Ἵξερα ὅτι οἱ πρόγονοί μου εἶχαν μιὰ εἰκόνα γιά κάθε ὠραῖο, ἀξιέπαινο καὶ ἀληθινὸ στή ζωὴ. Ἵ γιαιγιά μου πάντοτε γονάτιζε μπροστά σ' αὐτὴν τὴν εἰκόνα λέγοντας ὅτι αὐτὴ ἀπεικόνιζε κάποιον πού λεγόταν «Χριστός». Καὶ ἀγάπησα αὐτὸ τὸ ὄνομα ἀπὸ μόνο του. Αὐτὸ τὸ ὄνομα ἔγινε τόσο πραγματικὸ σέ μένι. Μόνο νά τὸ προφέρεις σοῦ δίνει τέτοια χαρά».

Ἵκούοντάς τιν θυμήθηκα ἐκεῖνο πού εἶναι γραμμένο στοὺς Φιλιπησίους, ὅτι στό ὄνομά Του θά κλῖνη πᾶν γόνυ. Ἵσως ὁ ἀντίχριστος θά εἶναι ἱκανὸς γιά ἕνα χρονικὸ διάστημα νά διαγράψῃ ἀπὸ τὸν κόσμο τὴ γνώση τοῦ Θεοῦ.

Ἐπάρχει ὁμως ἡ δύναμι στὸ ἀπλὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ αὐτὸ θὰ ὀδηγήσῃ στὸ φῶς.

Αὐτὴ γεμάτη χαρὰ βρῆκε στὸ σπίτι μου τὸ Χριστὸ καὶ τώρα ὁ Ἕνας πού τὸ ὄνομά Του ἀγαποῦσε, ζῆ στὴν καρδιά της, προσωπικά.

Κάθε περιστατικὸ πού ἐξῆσα μὲ τοὺς Ρώσους, ἦταν γεμᾶτο ποίηση καὶ βαθὺ νόημα.

Μιὰ ἀδελφὴ πού μοίραζε Εὐαγγέλια στοὺς σιδηροδρομικούς σταθμούς, ἔδωσε τὴ διεύθυνσή μου σὲ ἕναν ἐνδιαφερόμενο ἀξιωματικὸ.

Ἕνα ἀπόγευμα ἦρθε στὸ σπίτι μου - ἕνας ὠραῖος Ρώσος ὑπολοχαγός.

Τὸν ρώτησα: «Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω;»

Ἀπάντησε: «Ἦρθα γιὰ φῶς».

Ἄρχισα νὰ τοῦ διαβάζω τὰ βασικώτερα μέρη τῆς Γραφῆς. Ἐβγαλε τὸ χέρι του πάνω στὸ δικό μου καὶ εἶπε: «Σοῦ ζητῶ μὲ ὄλη μου τὴν καρδιά, μὴ μὲ ὀδηγήσῃς στραβά. Ἄνῃκ» σὲ ἕνα λαὸ πού βρίσκεται στὸ σκοτάδι. Πές μου σὲ παρακαλῶ, εἶναι αὐτὸς ὁ ἀληθινὸς Λόγος τοῦ Θεοῦ;». Τοῦ ἀπάντησα καταφατικά. Αὐτὸς ἀκουγε ἐπὶ ὥρες... καὶ δέχτηκε τὸ Χριστὸ.

Οἱ Ρῶσοι δὲν εἶναι ποτὲ ἐπιφανειακοὶ ἢ χωρὶς βάθος στὰ ζητήματα τῆς θρησκείας. Ἄν πολέμησαν ἐνάντια στὴ θρησκεία ἢ ἂν συνέβη καὶ ἀναζήτησαν τὸ Χριστὸ, ἔδωσαν ὄλη τους τὴ ψυχὴ σ' αὐτό. Γι' αὐτὸ στὴ Ρωσσία κάθε χριστιανὸς εἶναι ἕνας ἱεραπόστολος πού κερδίζει ψυχές. Γι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει ἄλλη χώρα στὸν κόσμο τόσο ὠριμὴ καὶ ἀποδοτικὴ γιὰ Εὐαγγελιστικὸ ἔργο. Οἱ Ρῶσοι εἶναι ἕνυς ἀπὸ τοὺς θρησκευομένους λαοὺς τῆς γῆς ἀπὸ φυσικὸ τους. Ἡ πορεία τοῦ κόσμου μποροῦσε νὰ ἀλλάξῃ, ἂν τοὺς δίναμε μὲ ἐπιμονὴ τὸ Εὐαγγέλιο.

Εἶναι τέτοια ἡ τραγωδία, ὥστε ἡ χώρα τῆς Ρωσσίας καὶ οἱ λαοὶ της, εἶναι οἱ πιὸ πεινασμένοι γιὰ τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ, καὶ φαίνεται ὅτι ὅλοι τοὺς ἔχουν ξεγράψει.

Σὲ ἕνα τραῖνο, ἕνας Ρώσος ἀξιωματικὸς καθόταν μπροστὰ ἀπὸ μένα. Τοῦ μίλησα γιὰ τὸ Χριστὸ, μόνο γιὰ μερικὰ λεπτά, ὅταν μὲ διέκοψε προβάλλοντας τὰ ἀθεϊστικὰ ἐπιχει-

ρήματα του Μάρξ, Στάλιν, Βολταίρου, Δαρβίνου και άλλων, έναντιον της Βίβλου. Δέν μου ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν διαφεύσω. Μιλοῦσε περίπου μιὰ ὥρα γιὰ νὰ μὲ πείσῃ ὅτι δέν ὑπάρχει Θεός. Ὅταν τελείωσε, τὸν ρώτησα: «Ἄν δέν ὑπάρχη Θεός, γιατί προσεύχεσαι ὅταν βρίσκεσαι σὲ κίνδυνο;» Σὰν τὸ κλέφτη πού ξαφνιάζεται ἐνῶ κλέβει, ἀποκρίθηκε: «Πῶς ξέρεις ὅτι προσεύχομαι;» Δέν τὸν ἄφησα νὰ ξεφύγῃ. «Ἐκανα μιὰ ἐρώτηση προηγουμένως. Σὲ ρώτησα γιατί προσεύχεσαι. Παρακαλῶ ἀπάντησε!» Ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ παραδέχτηκε: «Στὸ μέτωπο, ὅταν εἴχαμε περικυκλωθῆ ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, ὅλοι προσευχόμεσταν! Δὲ γνωρίζαμε πῶς νὰ τὸ κάνουμε αὐτό. Ἔτσι προσευχόμεσταν: «Θεὲ καὶ πνεῦμα τῆς μητέρας»,—πού εἶναι βέβαια, μιὰ πολὺ καλὴ προσευχὴ στὸ πρόσωπο Ἐκείνου πού βλέπει μέσα στὴ καρδιά.

Ἡ διακονία μας στοὺς Ρώσους ἔδωσε πολὺ καρπὸ. Θυμᾶμαι τὸν Ριοττ (Πέτρο). Κανείς δὲ ξέρεῖ σὲ ποιά Ρωσικὴ φυλακὴ πέθανε. Ἦταν τόσο νέος. Ἴσως εἴκοσι χρόνων. Εἶχε ἔρθῃ στὴ Ρουμανία μὲ τὸ Ρωσικὸ στρατό. Εἶχε γνωρίσει τὸ Χριστὸ σὲ μιὰ μυστικὴ συνάθροιση καὶ μού ζήτησε νὰ τὸν βαπτίσω.

Μετὰ τὸ βάπτισμα, τὸ ρώτησα νὰ μᾶς πῆ ποιὸ ἐδάφιο τῆς Βίβλου τοῦ ἔκανε περισσότερο ἐντύπωση καὶ τὸν ἐπήρεας, ὥστε νὰ ἔρθῃ στὸ Χριστό.

Εἶπε ὅτι εἶχε ἀκούσει προσεκτικὰ, ὅταν σὲ μιὰ ἀπὸ τίς μυστικὲς μας συγκεντρώσεις, διάβασα στὸ Λουκᾶ 24, τὴν ἱστορίαν τῆς συναντήσεως τοῦ Χριστοῦ μὲ τοὺς δυὸ μαθητὲς πού πῆγαιναν στοὺς Ἐμμαούς. Ὅταν ἔφτασαν κοντὰ στὸ χωριό, ὁ Χριστὸς προσποιήθηκε σὰ νὰ πῆγαινε μακρύτερα. Ὁ Πέτρος εἶπε: «Ἄπορῶ γιατί ὁ Χριστὸς τὸ εἶπε αὐτό. Αὐτὸς βέβαια ἤθελε νὰ μείνῃ μαζί μὲ τοὺς μαθητὲς Του. Γιατί τότε εἶπε ὅτι ἤθελε νὰ πάῃ μακρύτερα;» Τοῦ ἐξήγησα ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦταν εὐγενής, ἤθελε νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι ἦταν ἐπιθυμητός. Ὅταν εἶδε ὅτι ἦταν εὐπρόσδεκτος, μὲ χαρὰ μπῆκε στὸ σπίτι μαζί τους. Οἱ κομμουνιστὲς εἶναι ἀγενεῖς. Μπαίνουν μὲ τὴ βία στὶς καρδιὰς μας καὶ στὶς σκέψεις μας. Μᾶς ἀναγκάζουν ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα

νά τούς ἀκοῦμε. Αὐτὸ τὸ κάνουν μὲ τὰ σχολεῖα τους, τὸ ραδιόφωνο, τὶς ἐφημερίδες, τὰ ταχυδρομεῖα, τούς κινηματογράφους, μὲ τὶς ἀθεϊστικὲς συγκεντρώσεις καὶ μὲ ἄλλα μέσα. Πρέπει νὰ ἀκοῦς συνεχῶς τὴν ἀθεϊστικὴ τους προπαγάνδα, εἴτε σοῦ ἀρέσει αὐτὸ εἴτε ὄχι. Ὁ Ἰησοῦς σέβεται τὴν ἐλευθερία μας. Μὲ καλωσύνη χτυπᾷ τὴν πόρτα. Ὁ Ἰησοῦς μὲ κέρδισε μὲ τὴν εὐγένειά Του». Αὐτὴ ἡ σκληρὴ ἀντίθεση μεταξύ τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ τὸν ἔπεισε.

Δὲν ἦταν ὁ μόνος Ρῶσσος ποῦ ἐντυπωσιάσθηκε μὲ αὐτὴ τὴν ἰδιομορφία τοῦ χαρακτήρος τοῦ Ἰησοῦ (Ἐγὼ σὰν ποιμένας, ποτὲ δὲ σκέφθηκα γι' αὐτό, μ' αὐτὸ τὸ τρόπο).

Μετὰ ποῦ πίστεψε στὸ Χριστό, ὁ Πέτρος διακινδύνευσε τὴν ἐλευθερία καὶ τὴ ζωὴ του πολλές φορές, δίνοντας λαθραῖα, χριστιανικὰ φυλλάδια καὶ βοηθώντας τὴ Μυστικὴ Ἐκκλησία ἀπὸ τὴ Ρουμανία στὴ Ρωσσία. Τελικὰ συνελήφθηκε. Ξέρω ὅτι τὸ 1959 ἦταν ἀκόμη στὴ φυλακὴ. Ἔχει πεθάνει; Εἶναι ἤδη στὸν οὐρανὸ ἢ συνεχίζει τὸν καλὸ ἀγῶνα ἐδῶ κάτω στὴ γῆ; Δὲ γνωρίζω. Μόνον ὁ Θεὸς γνωρίζει ποῦ εἶναι αὐτὸς σήμερα.

Σὰν κι' αὐτὸν. πολλοὶ ἄλλοι ἦταν, ποῦ πίστεψαν στὸ Χριστό. Δὲν πρέπει νὰ σταματοῦμε ὅταν κερδίσαμε μιὰ ψυχὴ στὸ Χριστό. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἔχετε κάνει μόνον τὸ μισὸ ἔργο. Κάθε ψυχὴ ποῦ κερδίζεται γιὰ τὸ Χριστό, πρέπει νὰ γίνῃ κι' αὐτὴ ἔτσι, ὥστε νὰ κερδίξῃ ἄλλες ψυχές. Οἱ Ρῶσοι δὲν πίστευαν ἀπλῶς στὸ Χριστό, ἀλλὰ γίνονταν ἱεραπόστολοι στὴ Μυστικὴ Ἐκκλησία. Ἀψηφοῦσαν τὸν κίνδυνον γιὰ χάρι τῶ Χριστοῦ καὶ ἔλεγον πάντα, ὅτι αὐτὸ ποῦ μπορούσαν νὰ κάνουν ἦταν τόσο λίγο, γιὰ Ἐκεῖνον ποῦ πέθανε γι' αὐτούς.

Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΜΑΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΓΙΑ ΕΝΑ ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΟ ΕΘΝΟΣ

Ἡ ἄλλη πλευρὰ τοῦ ἔργου μας ἦταν ἡ μυστικὴ μας διακονία ἀνάμεσα στοὺς ἴδιους τούς Ρουμάνους.

Πολὺ γρήγορα οἱ κομμουνιστὲς ἔβγαλαν τὶς μάσκες

τους. Στην αρχή, χρησιμοποίησαν τὰ μέσα τῆς παραπλανήσεως γιὰ νὰ κερδίσουν μὲ τὸ μέρος τους τοὺς ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας. Ἔτσι ἄρχισε ἡ τρομοκρατία. Χιλιάδες συνελήφθησαν. Τὸ κέρδιμα μιᾶς ψυχῆς στὸ Χριστό, ἄρχισε νὰ γίνεται δραματικὴ ὑπόθεση καὶ γιὰ μᾶς, ὅπως γινόταν αὐτὸ πολὺ πρὶν γιὰ τοὺς Ρώσους.

Ἐγὼ ὁ ἴδιος βρέθηκα ἀργότερα στὴ φυλακὴ μὲ ψυχὲς ποὺ ὁ Θεὸς μὲ εἶχε βοηθήσει νὰ κερδίσω γιὰ τὸ Χριστό. Ἦμουνα στὸ ἴδιο κελλί μαζί μὲ ἓναν ποὺ εἶχε ἀφήσει πίσω ἕξι παιδιὰ καὶ ποὺ ἦταν τώρα στὴ φυλακὴ γιὰ τὴ χριστιανικὴ του πίστη. Ἡ σύζυγος καὶ τὰ παιδιὰ του πεينوῦσαν. Αὐτὸς ἴσως δὲ θὰ τοὺς ξανάβλεπε. Τὸν ρώτησα: «Μὴπως εἶσαι δυσανεκτὴμένος μαζί μου ἐπειδὴ ἐγὼ σὲ ἔφερα στὸ Χριστό καὶ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ἡ οἰκογένειά σου βρισκεται σ' αὐτὴ τὴ δυστυχία ;». Εἶπε : «Δὲν ἔχω λόγια νὰ σοῦ ἐκφράσω τίς εὐχαριστίες μου γιὰ τὸ ὅτι μὲ ἔφερες στὸ θαυμαστὸ μας Σωτῆρα. Δὲ θὰ τὸ εἶχα ἀποκτήσει αὐτὸ τὸ δῶρο μὲ ἄλλο τρόπο».

Τὸ κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ μὲ τὴ νέα κατάστασις δὲν ἦταν εὐκόλο. Ἐπιτύχαμε, τυπώνοντας μερικὰ χριστιανικὰ φυλλάδια, νὰ τὰ διοχετεύσομε διὰ μέσου μερικῶν κομμουνιστικῶν γραφείων λογοκρισίας. Παρουσιάζαμε στὸν κομμουνιστὴ λογοκριτὴ, ἓνα φυλλάδιο ποὺ εἶχε στὴ πρώτη σελίδα τὴ φωτογραφία τοῦ Κάρλ Μάρξ, τοῦ ἰδρυτῆ τοῦ Κομμουνισμοῦ. Τὰ βιβλία εἶχαν γιὰ τίτλο, «Ἡ θρησκεία εἶναι τὸ Ὅπισι τῶν Λαῶν » ἢ ἄλλους παρόμοιους τίτλους. Αὐτὸς νόμιζε ὅτι ἦταν κομμουνιστικὰ βιβλία καὶ ἔτσι ἔβαζε τὴ σφραγίδα πάνω σ' αὐτά. Στὰ βιβλία αὐτά, μετὰ τίς πρώτες σελίδες ποὺ ἦταν γεμάτες μὲ θεωρίες τοῦ Μάρξ, τοῦ Λένιν καὶ τοῦ Στάλιν, ποὺ εὐχαριστοῦσαν τὸ λογοκριτὴ, δίναμε τὸ μῆνυμά μας γιὰ τὸ Χριστό.

Ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία, μερικὴ μόνο εἶναι μυστικὴ. Εἶναι σάν ἓνα παγόβουνο ποὺ ἓνα μικρὸ του μέρος μόνο φαίνεται στὴν ἐπιφάνεια. Πηγαίναμε στίς κομμουνιστικὲς διαδηλώσεις καὶ διανέμαμε αὐτὰ τὰ «κομμουνιστικὰ» φυλλάδια. Οἱ κομμουνιστὲς βλέποντας τὴν φωτογραφία τοῦ Μάρξ παρακινουσαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο νὰ ἀγοράσῃ τὸ βιβλίο. Προ-

χωρώντας όμως στη σελίδα δέκα βρισκανε ότι έγραφε όλο για τὸ Θεὸ καὶ τὸ Χριστό. Στὸ μεταξύ όμως ἐμεῖς εἶχαμε ἀπομακρυνθῆ.

Τὸ κήρυγμα μὲ τίς νέες συνθήκες δὲν ἦταν εὐκολο. Ὁ λαὸς μας καταπιεζόταν. Οἱ κομμουνιστὲς κατάσχεσαν τὸ κάθε τι ἀπὸ τὸν καθένα. Ἀπὸ τὸν ἀγρότη πήραν τὰ χωράφια καὶ τὰ πρόβατά του. Ἀπὸ τὸν κουρέα ἢ τὸ ράφτη πήραν τὸ μικρὸ τους μαγαζί. Δὲν ἦταν μόνο οἱ ἄνθρωποι τοῦ κεφαλαίου (καπιταλιστὲς) ποὺ ἔχασαν τὴν περιουσία τους. Καὶ οἱ πολὺ φτωχοὶ ἄνθρωποι ἀκόμα ὑπόφεραν ὑπερβολικά. Σχεδὸν κάθε οἰκογένεια εἶχε κάποιον ἄνθρωπὸ της στὴ φυλακὴ καὶ ἡ φτώχεια ἦταν μεγάλη. Οἱ ἄνθρωποι ἀναρωτιόνταν: «Πῶς γίνεται αὐτό, ἕνας Θεὸς τῆς ἀγάπης νὰ ἐπιτρέπη τὸ θρίαμβο τοῦ κακοῦ;».

Οὔτε ἦταν τόσο εὐκολο γιὰ τοὺς πρώτους ἀποστόλους νὰ κηρύττουν γιὰ τὸ Χριστὸ τῆ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, ὅταν πέθαινε στὸ σταυρὸ προφέροντας τίς λέξεις: «Θεὲ μου, Θεὲ μου, γιατί μὲ ἔγκατέλειπες;».

Τὸ ὅτι όμως αὐτὸ τὸ γεγονὸς συνέβη, ἀποδεικνύει ὅτι ἔγινε ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ ὄχι ἀπὸ μᾶς. Ἡ χριστιανικὴ πίστη ἔχει νὰ δώση μιὰ ἀπάντηση σὲ τέτοιες ἐρωτήσεις.

Ὁ Ἰησοῦς μᾶς εἶπε γιὰ τὸ φτωχὸ Λάζαρο, ποὺ δυστυχοῦσε ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, ὅπως ἐμεῖς δυστυχοῦμε—πεθαίνοντας πεινασμένος, γλύφοντας τίς πληγές του οἱ σκύλοι—ἀλλὰ ποὺ στὸ τέλος ἄγγελοι τὸν ἔφεραν στοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ.

ΠΩΣ Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΡΓΑΖΟΤΑΝ ΚΑΤΑ ΕΝΑ ΜΕΡΟΣ ΦΑΝΕΡΑ

Ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία συγκεντρωνόταν σὲ σπίτια, στὰ δάση, σὲ ὑπόγεια - ὅπου μπορούσε. Ἐκεῖ μυστικά, συχνὰ προετοίμαζε τὸ φανερό της ἔργο. Κάτω ἀπὸ τὸ ζυγὸ τῶν κομμουνιστῶν, ἐπινοήσαμε ἕνα σχέδιο, νὰ κηρύττουμε στὸ δρόμο. Μὲ τὸν καιρὸ ἔγινε πολὺ ἐπικίνδυνο. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο πλησιάζαμε πολλὰς ψυχές, ποὺ δὲ μπορούσαμε

νά τις πλησιάσουμε διαφορετικά. Ἡ σύζυγός μου ἦταν πολὺ δραστήρια σ' αὐτό. Μερικοὶ χριστιανοὶ μαζεύονταν ἦσυχά σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δρόμου καὶ ἄρχιζαν νὰ ψάλλουν. Τότε κόσμος μαζευτόταν γύρω τους γιὰ νὰ ἀκούσῃ τὴν ὁμορφὴ ὕμνωδιά καὶ ἡ σύζυγός μου μποροῦσε νὰ δώσῃ τότε τὸ μήνυμά της. Ἀφήναμε τὸ σημεῖο ἐκεῖνο τοῦ δρόμου πρὶν φθάσῃ ἡ ἀστυνομία.

Ἐνα ἀπόγευμα ἐνῶ ἔκανα ἔργο κάποιου ἄλλου, ἡ σύζυγός μου ἔφερε ἕνα μήνυμα μπροστὰ σὲ χιλιάδες ἐργάτες στὴν εἴσοδο τοῦ μεγάλου ἐργοστασίου MALAXA, στὴν πόλῃ τοῦ Βουκουρεστίου. Μίλησε στοὺς ἐργάτες γιὰ τὸ Θεὸ καὶ γιὰ τὴ σωτηρία. Τὴν ἄλλῃ μέρα πολλοὶ ἐργάτες χτυπήθηκαν σ' αὐτὸ τὸ ἐργοστάσιο, μετὰ τὴν ἐξέγερσή τους ἐναντίον τῆς ἀδικίας τῶν κομμουνιστῶν. Εἶχαν ἀκούσει τὸ μήνυμα ἀκριβῶς στὴν ὥρα.

Εἶμασταν στὴ Μυστικὴ Ἐκκλησία, ἀλλὰ μιλούσαμε φανερά στοὺς ἀνθρώπους καὶ στοὺς κυβερνήτες γιὰ τὸ Χριστό, ὅπως ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής.

Κάποτε στὶς σκάλες σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κυβερνητικὰ κτίρια, δυὸ ἀδελφοὶ χριστιανοὶ προσπαθοῦσαν νὰ βροῦν δρόμο καὶ νὰ πλησιάσουν τὸν πρωθυπουργό μας Gheorghiu Dej. Στὰ λίγα λεπτὰ πού εἶχαν, ἔκαναν τὴ μαρτυρία τους σ' αὐτόν, γιὰ τὸ Χριστό. Τὸν παρότρυναν νὰ σταματήσῃ τὶς ἁμαρτίες του καὶ τὸ διωγμὸ. Αὐτὸς τοὺς ἔρριξε στὴ φυλακὴ γι' αὐτὴ τὴ θαρραλέα τους ὁμολογία. Μετὰ ἀπὸ χρόνια ὅταν ὁ ἴδιος πρωθυπουργός, Gheorghiu Dej, ἦταν πολὺ ἄρρωστος, ὁ σπόρος τοῦ Εὐαγγελίου, τὸν ὁποῖο εἶχαν σπείρει πρὶν χρόνια καὶ γιὰ τὸν ὁποῖο αὐτοὶ εἶχαν ὑποφέρει πάρα πολλὰ, καρποφόρησε. Στὴν ὥρα αὐτὴ τῆς ἀνάγκης, ὁ πρωθυπουργός θυμῆθηκε τὰ λόγια πού εἶχε ἀκούσει. Ἐκεῖνα τὰ λόγια ἦταν ὅπως μᾶς λέει ἡ Βίβλος: «Ὁ λόγος εἶναι ζῶν καὶ ἐνεργὸς καὶ κοπερώτερος ὑπὲρ πᾶσαν δίστομον μάχαιραν».

Τὰ λόγια αὐτὰ συντρίψαν τὴ σκληρὴ του καρδιά καὶ παραδόθηκε στὸ Χριστό. Ἐξομολογήθηκε τὶς ἁμαρτίες του, δέχτηκε τὸ Σωτῆρα καὶ ἄρχισε νὰ Τὸν ὑπηρετῇ μέσα

στην ἀρρώστιά του. Ὑστερα ἀπὸ ἓνα μικρὸ διάστημα πέθανε, ἀλλὰ πῆγε στὸ Σωτήρα του ποὺ μόλις εἶχε γνωρίσει καὶ ἔλο αὐτό, γιατί δυὸ χριστιανοὶ πρόθυμα πλήρωσαν γιὰ τὴν τιμὴ. Καὶ αὐτοὶ εἶναι ὁ τύπος τῶν θαρραλέων χριστιανῶν, στὶς κομμουνιστικὲς χῶρες σήμερα.

Ἔτσι ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία δὲν ἐργαζόταν μόνο σὲ κρυφὲς συναθροίσεις καὶ μυστικὲς δραστηριότητες, ἀλλὰ καὶ μὲ θαρραλέο ἀνοιχτὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου στοὺς κομμουνιστικοὺς δρόμους καὶ στοὺς κομμουνιστὲς ἡγέτες. Γι' αὐτὰ βέβαια πλήρωναν τὸ κόστος. Εἴμασταν ὅμως προετοιμασμένοι νὰ τὸ πληρώσουμε. Καὶ ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία εἶναι ἀκόμη καὶ σήμερα ἑτοιμὴ νὰ τὸ πληρώσει.

Ἡ Μυστικὴ ἀστυνομία κατὰτρεχε τὴ Μυστικὴ Ἐκκλησία πάρα πολὺ, ἐπειδὴ ἀναγνώριζε σ' αὐτὴ τὴ μόνη ἀποτελεσματικὴ ἀντίσταση ποὺ ἀπόμεινε. Καὶ ἀκριβῶς τὸ εἶδος τῆς ἀντιστάσεως, τῆς πνευματικῆς ἀντιστάσεως, ἢ ὅποια ἂν ἔμενε θὰ μπορούσε νὰ ὑποσκάψει τὴν ἀθεϊστικὴ τους δύναμη. Ἀναγνώριζαν πῶς μόνο ὁ διάβολος μπορεῖ νὰ κάνῃ μιὰ ἄμεση ἀπειλὴ σ' αὐτοὺς. Γνώριζαν ὅτι ἂν ἓνας ἄνθρωπος πίστευε στὸ Χριστὸ ποτὲ δὲ θὰ τὸ ἔκανε ἀπὸ ἀνοησία, ἀλλὰ τὸ ἔκανε μὲ τὴ θέλησή του. Ἦξεραν ὅτι μπορούσαν νὰ φυλακίσουν ἄνθρώπους, ἀλλὰ ὅτι δὲ μπορούσαν νὰ φυλακίσουν τὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεό. Καὶ ἔτσι πολεμοῦσαν σκληρά.

Ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία ὅμως, εἶχε καὶ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὴ συμπαθοῦσαν, ἀκόμη καὶ μέλη τῆς κομμουνιστικῆς κυβερνήσεως καὶ τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας.

Συμβουλευάμε τοὺς χριστιανοὺς, νὰ κατατάσσονται στὴ μυστικὴ ἀστυνομία καὶ νὰ φοροῦν τὴν πιὸ μισητὴ καὶ περιφρονημένη στολὴ στὴ χώρα μας, ὥστε ἔτσι νὰ μπορούν νὰ ἀναφέρουν τὶς ἐνέργειες τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας στὴ Μυστικὴ Ἐκκλησία. Ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας τὸ ἔκαναν αὐτὸ διατηρώντας τὴν κρυφὴ τους πίστιν. Δὲν ἦταν εὐκολο νὰ εἶσαι περιφρονημένος ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν οἰκογένειά σου καὶ τοὺς φίλους, φορώντας τὴν κομμουνιστικὴ στολὴ καὶ νὰ μὴν τοὺς φανερώνης

τήν πραγματική σου ἀποστολή. Τόσο μεγάλη ήταν ἡ ἀγάπη τους γιὰ τὸ Χριστό, ὥστε τὸ ἔκαναν.

Ὅταν με ἀπήγαγαν στὸ δρόμο καὶ με φύλαγαν γιὰ χρόνια με μεγάλη μυστικότητα, γιὰ νὰ μὴ ἀνακαλύψῃ κανεὶς τὰ ἴχνη μου, ἕνας χριστιανὸς γιατρός ἔγινε ἐνεργὸ μέλος τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας, εἶχε τὴν εὐχέρεια νὰ ἐπισκέπτεται ὅλους τοὺς φυλακισμένους στὰ κελλιὰ. Ἔτσι ἤλπιζε νὰ με ἀνακαλύψῃ. Ὅλοι οἱ φίλοι του τὸν ἀπόφευγαν, νομίζοντας ὅτι εἶχε γίνει κομμουνιστής. Τὸ νὰ περιφέρεσαι ντυμένος τῆ στολή τῶν βασανιστῶν, εἶναι πολὺ μεγαλύτερη θυσία γιὰ τὸ Χριστό, ἀπὸ τοῦ νὰ φορᾶς τὴ στολή ἐνὸς φυλακισμένου.

Ὁ γιατρός με ἀνακάλυψε σὲ ἓνα ὑπόγειο σκοτεινὸ κελλὶ καὶ ἔστειλε μήνυμα ὅτι βρίσκομαι ἀκόμη στὴ ζωῆ. Ἦταν ὁ πρῶτος φίλος ποὺ με ἀνακάλυπτε στὴ διάρκεια τῶν πρώτων ὀκτώμισυ χρόνων τῆς φυλακίσεώς μου! Αὐτὸς ἔγινε ἡ αἰτία καὶ διαδόθηκε τὸ μήνυμα ὅτι ζοῦσα. Ὅταν τὸ 1956 με τῆ συμφωνία τῶν Ἀϊζενχάουερ - Κρουστσεφ γιὰ «ξεπάγωμα» τῶν σχέσεων, φυλακισμένοι, ἀπελευθερώθηκαν, οἱ χριστιανοὶ πανηγύρισαν καὶ γιὰ τὴ δική μου ἀπελευθέρωση. Ἔτσι ἀφέθηκα ἐλεύθερος γιὰ λίγο καιρό.

Ἄν δὲν ἦταν ὁ χριστιανὸς αὐτὸς γιατρός, ποὺ κατατάχθηκε στὴ μυστικὴ ἀστυνομία γιὰ νὰ με ἀνακαλύψῃ, ποτὲ δὲν θὰ εἶχα ἐλευθερωθῆ. Θὰ ἦμουνα ἀκόμη μέσα στὴ φυλακὴ (ἢ μέσα σὲ ἓνα τάφο) σήμερα.

Χρησιμοποιώντας τὸ πόστο τους στὴ μυστικὴ ἀστυνομία, τὰ μέλη τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας, μᾶς προειδοποιούσαν πολλές φορές κι' ἔτσι μᾶς βοηθοῦσαν πάρα πολὺ. Ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία ἔχει ἀκόμη καὶ σήμερα ἀνθρώπους τῆς μέσα στὴ μυστικὴ ἀστυνομία, ποὺ προστατεύουν καὶ προειδοποιοῦν τοὺς χριστιανούς ἀπὸ τὸν ἐπικείμενο κίνδυνο. Μερικοὶ βρίσκονται σὲ ψηλὰ ἀξιώματα στοὺς κομμουνιστικοὺς κύκλους. Διατηροῦν τὴν πίστη τους κρυφὰ στὸ Χριστὸ καὶ μᾶς βοηθοῦν πολὺ. Μιὰ μέρα στὸν οὐρανὸ μποροῦν νὰ διακηρύξουν φανερά τὴν πίστη τους στὸ Χριστό, ποὺ τώρα τὸν ὑπηρετοῦν κρυφά. •

Παρ' όλα αυτά, πολλά μέλη της Μυστικής Ἐκκλησίας ἀνακαλύφθηκαν καὶ φυλακίσθηκαν. Ὑπῆρχαν καὶ οἱ «Ἰούδες» μας ποὺ μᾶς κατάδιδαν στὴ μυστικὴ ἀστυνομία. Μὲ ξυλοδαρμούς, ὑποσιτισμούς, μὲ ἀπειλὲς καὶ μὲ ἐκβιασμούς, οἱ κομμουνιστὲς προσπαθοῦσαν νὰ ἀνακαλύψουν ἐργάτες τῆς ἐκκλησίας καὶ λαϊκοὺς ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ κατονομάσουν ἀδελφούς τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐργάσθηκα καὶ μετὰ τὸ νόμιμο ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ μυστικὸ τρόπο μέχρι τὴν 29 Φεβρουαρίου τοῦ 1948. Ἦταν μιὰ Κυριακὴ—μιὰ ὁμορφὴ Κυριακὴ. Ἐνῶ πήγαινα στὴν Ἐκκλησία τὴν Κυριακὴ ἐκείνη, στὸ δρόμο μετὰ ἀπήγαγε ἡ μυστικὴ ἀστυνομία.

Πολλὲς φορές εἶχα ἀναρωτηθῆ, τί σήμαινε «ἄνθρωπο ἀπαγωγή», ποῦ ἀναφερόταν πολλὲς φορές στὴ Βίβλο. Οἱ κομμουνιστὲς μᾶς τὸ δίδαξαν.

Πολλοὶ ἦταν αὐτοὶ ποῦ εἶχαν ἀπαχθῆ μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο. Ἐνα κλειστὸ αὐτοκίνητο τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας σταμάτησε μπροστὰ μου, τέσσερις ἄνδρες πήδησαν ἔξω καὶ μετὰ ἔσπρωξαν μέσα στὸ αὐτοκίνητο. Μετὰ ἀπομόνωσαν γιὰ πολλὰ χρόνια. Πάνω ἀπὸ ὀκτὼ χρόνια κανένας δὲν ἤξερε ἂν ζοῦσα ἢ πέθανα. Τὴ σύζυγό μου, τὴν ἐπισκέφθηκαν ἄνθρωποι τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας, προσποιούμενοι ὅτι εἶναι ἀπελευθερωμένοι συγκρατούμενοί μου. Τῆς εἶπαν ὅτι παρακολούθησαν τὴν ταφὴ μου. Ἡ σύζυγός μου εἶχε χτυπηθῆ κατάκαρδα.

Χιλιάδες ἄνθρωποι ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἀπὸ ὅλες τὴς ἀποχρώσεις πήγαν στὴ φυλακὴ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Στὴ φυλακὴ δὲν πήγαιναν μόνο κληρικοὶ, ἀλλὰ καὶ ἄπλοιοι χωρικοὶ, νῆα παιδιὰ καὶ κορίτσια ποῦ ὁμολογοῦσαν τὴν πίστη τους. Οἱ φυλακῆς ἦταν γεμάτες καὶ στὴ Ρουμανία, ὅπως καὶ σὲ ὅλες τὴς κομμουνιστικὲς χῶρες. Τὸ νὰ εἶσαι στὴ φυλακὴ σημαίνει βασανιστήρια.

Τὰ βασανιστήρια μερικὲς φορές ἦταν ἀβάσταχτα. Γι' αὐτὰ ποῦ πέρασα ἐγώ, προτιμῶ νὰ μὴ μιλῶ πάρα πολὺ. Ὅταν τὸ κάνω, δὲ μπορῶ νὰ κοιμηθῶ τὴ νύχτα. Εἶναι πολὺ ὀδυνηρό.

Σὲ ἄλλο βιβλίο, «Στὴ Μυστικὴ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ», ἀριθμῶ μὲ πολλὰ λεπτομέρειες ὅλη μου τὴν πείρα στὴ φυλακὴ, μὲ τὸ Θεό.

ΑΚΑΤΑΝΟΜΑΣΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ

Ἔνας ποιμένας, ὁ Florescu, βασανίστηκε μὲ πυρακτωμένα σίδερα καὶ μὲ μαχαίρια. Τὸν χτυποῦσαν πολὺ σκληρὰ. Ἐπειτα, μέσα ἀπὸ ἓνα σωλῆνα μεγάλο, τοῦ ἔρριχναν μέσα στὸ κελλὶ του πεινασμένα ποντίκια. Δὲ μπορούσε νὰ κοιμηθῆ καθόλου, στιγμὴ. Ἄν ἔκανε πῶς ἀναπαυόταν γιὰ λίγο, τὰ ποντίκια τοῦ ἔκαναν ἐπίθεση.

Ἀναγκάστηκε νὰ στέκεται ὄρθιος γιὰ δύο βδομάδες νύχτα καὶ μέρα. Οἱ κομμουνιστὲς ἤθελαν νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ προδώσῃ τοὺς ἀδελφούς του, ἀλλὰ αὐτὸς ἀντιστεκόταν μὲ ὅλη του τὴ δύναμη. Στὸ τέλος ἔφεραν τὸ δεκατετράχρονο παιδί του καὶ ἄρχισαν νὰ τὸ χτυποῦν μπροστὰ του, λέγοντάς του ὅτι δὲ θὰ σταματήσουν νὰ τὸ χτυποῦν ἄν δὲ τοὺς ἔλεγε αὐτὰ ποὺ ἤθελαν νὰ μάθουν.

Ὁ δυστυχὴς τὰ εἶχε μισοχαμένα. Ἄντεξε αὐτὸ τὸ μαρτύριο ὅσο τοῦ ἦταν δυνατόν. Ὅταν πιά δὲ μπορούσε νὰ τὸ ἀντέξῃ ἄλλο, φώναξε στὸ γιγιό του: «Ἀλέξανδρε, πρέπει νὰ πῶ αὐτὰ ποὺ ζητοῦν! Δὲ μπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω νὰ σὲ χτυποῦν ἄλλο!» Ὁ γιγιὸς ἀπάντησε: «Πατέρα μὴ κάνῃς σὲ μένα τὴν ἀδικία, νὰ ἔχω ἓνα γονιὸ προδότη. Ἄντεξε! Ἄν μὲ σκοτώσουν, θὰ πεθάνω μὲ τὶς λέξεις «ὁ Ἰησοῦς μὲ περιμένει στὴν οὐράνια πατρίδα μου». Οἱ κομμουνιστὲς ἐξαγριώθηκαν, ἔπεσαν πάνω στὸ παιδί καὶ τὸ χτυποῦσαν μέχρι θανάτου ὥστε τὸ αἷμα νὰ πετάγεται πάνω στοὺς τοίχους τοῦ κελλιοῦ. Τὸ παιδί πέθανε δοξάζοντας τὸ Θεό. Ὁ ἀγαπητὸς ὅμως ἀδελφὸς Florescu δὲ ξαναβρῆκε τὸν ἑαυτὸ του μετὰ ἀπ' αὐτὸ ποὺ εἶχε δεῖ.

Μᾶς ἔβαζαν στοὺς καρπούς τῶν χειρῶν μας χειροπέδες, ποὺ εἶχαν ἀπὸ μέσα κοφτερὰ καρφιά. Ἄν μέναμε τελεία ἀκίνητοι τὰ καρφιά δὲ μᾶς ἔκοβαν. Σὲ κελλιὰ ὅμως ποὺ τὸ κρῦο ἦταν ἀνυπόφορο καὶ τρέμαμε ἀπὸ τὸ κρῦο, οἱ κυρτοὶ τῶν χειρῶν μας σχίζονταν ἀπὸ τὰ καρφιά.

Κρεμοῦσαν τοὺς χριστιανοὺς ἀνάποδα μὲ σχοινιά καὶ τοὺς χτυποῦσαν τόσο ἄγρια, ὥστε τὰ σώματά τους πηγαίνοερχόντουσαν μπρὸς καὶ πίσω ἀπὸ τὰ χτυπήματα. Τοὺς βάλανε σὲ ψυγεῖα, «κελλιά ψυγεῖω», ποῦ ἦταν τόσο κρύα, παγωμένα καὶ σκεπασμένα ἀπὸ μέσα μὲ πάγο. Ἐμένα τὸν ἴδιο μὲ ἔρριξαν μέσα σὲ ἓνα τέτοιο κελλί ντυμένον πολὺ ἐλαφρά. Γιατροὶ τῆς φυλακῆς πυρακολουθοῦσαν ἀπὸ ἓν ἄνοιγμα, μέχρις ὅτου δοῦν συμπτώματα θανάτου ἀπὸ τὴ ψύξη καὶ τότε ἔδιναν ἐντολὴ καὶ οἱ φύλακες ἔτρεχαν βιαστικά νὰ μᾶς βγάλουν ἔξω καὶ νὰ μᾶς ζεστάνουν. Ὅταν τελικὰ ζεσταινόμαστε ἀμέσως μᾶς ξανάβιζαν μέσα στὰ «κελλιά ψυγεῖα» νὰ παγώσουμε. Αὐτὸ ἐπαναλαμβάνονταν πολλὰς φορές! Μᾶς πάγωναν καὶ μᾶς ξεπάγωναν καὶ μᾶς ἔφερναν κοντὰ στὸ θάνατο. Αὐτὸ γινότανε ἀσταμάτητα. Ἀκόμη καὶ σήμερα μερικὲς φορές δὲ μπορῶ νὰ ἀντέξω, στὸ ἄνοιγμα ἐνὸς ψυγεῖου.

Ἐμᾶς τοὺς χριστιανοὺς μᾶς ἔβαζαν σὲ ξύλινα κιβώτια τόσο φαρδιά ὅσο νὰ χωροῦμε. Ἐτσι ποῦ δὲν εἶχε καθόλου χῶρο νὰ κινηθοῦμε. Δωδεκάδες ἀπὸ κοφτερά καρφιὰ ἦταν βαλμένα σὲ κάθε πλευρὰ μέσα στὸ κιβώτιο, μὲ τὶς αἰχμηρὲς τους ἄκρες στερεωμένες μέσα στὸ κιβώτιο. Ὅσο στεκόμασταν τέλεια ἀκίνητοι ἦταν καλά. Μᾶς ἀνάγκαζαν νὰ μένουμε σὲ κείνα τὰ κιβώτια ἀτέλειωτες ὥρες. Ὅταν ὅμως κουραζόμασταν καὶ μετακινόμασταν, τὰ καρφιὰ μποροῦσαν νὰ μπουῦν μέσα στὰ σώματά μας. Ἄν μετακινούσαμε ἓνα μέλος τοῦ σώματος—ἐκεῖ ἦταν τὰ φοβερὰ καρφιὰ.

Τὸ τι ἔχουν κάνει οἱ κομμουνιστὲς στοὺς χριστιανοὺς, ξεπερνᾷ κάθε δυνατότητα ἀνθρωπίνης ἀντιλήψεως.

Ἐχω δεῖ κομμουνιστὲς νὰ βασανίζον χριστιανοὺς καὶ τὰ πρόσωπά τους νὰ λάμπουν ἀπὸ ἀπέραντη χαρὰ. Ἐνῶ βασάνιζαν τοὺς χριστιανοὺς, κραύγαζαν: «Ἐμεῖς εἴμαστε ὁ διάβολος».

Δὲν παλεύαμε ἐναντία στὴ σάρκα καὶ τὸ αἷμα, ἀλλὰ ἐναντία στοὺς ἡγεμόνες καὶ τὶς δυνάμεις τοῦ διαβόλου. Εἶδαμε πὼς ὁ κομμουνισμὸς δὲν εἶναι δημιούργημα τῶν ἀνθρώπων ἀλλὰ τοῦ διαβόλου. Ἀποτελεῖ μιὰ πνευματικὴ δύναμη—μιὰ δύναμη τοῦ πονηροῦ—καὶ μπορεῖ νὰ ἀναμετρη-

θῆ, μόνο με μιὰ μεγαλύτερη πνευματική δύναμη, ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ.

Συχνὰ ρωτοῦσα τοὺς βασανιστὲς : «Δὲν ἔχετε ἔλεος στὶς καρδιές σας;» Κι' αὐτοὶ συνήθως ἀπαντοῦσαν με ἓνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸν Λένιν: «δὲ μπορεῖς νὰ κάνης ὁμελέττες χωρὶς νὰ σπάσης τὰ τσόφλια τῶν αὐγῶν καὶ δὲ μπορεῖς νὰ κόβης ξύλα χωρὶς νὰ πετάγωνται οἱ φλοῦδες». Κι' ἐγὼ τοὺς ἔλεγα: «Γνωρίζω κι' ἐγὼ αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Λένιν, ὅμως με μιὰ διαφορά. Ὅταν κόβης ἓνα κομμάτι ξύλου αὐτὸ δὲν αἰσθάνεται τίποτα. Ἐδῶ ὅμως ἔχετε νὰ κάνετε με ἀνθρώπινες ὑπάρξεις. Κάθε χτύπημα προκυλεῖ πόνο καὶ ὑπάρχουν μάνες ποὺ κλαῖνε». Αὐτὸ ὅμως ἦταν μάταιο. Αὐτοὶ εἶναι ὑλιστὲς. Γι' αὐτοὺς τίποτα ἄλλο δὲν ὑπάρχει παρὰ ἡ ὕλη. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι σὰν τὸ ξύλο καὶ τὸ τσόφλι τοῦ αὐγοῦ. Αὐτὴ ἡ πεποιθση τοὺς βυθίζει σὲ ἀπίστευτα βάθη σκληρότητας.

Ἡ σκληρότητα τῆς ἀθείας εἶναι δυσκολοπίστευτη. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος δὲν πιστεύει στὴν ἀμοιβὴ τοῦ καλοῦ ἢ στὴν τιμωρία τοῦ κακοῦ, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ εἶναι ἄνθρωπος. Δὲν ὑπάρχει περιορισμὸς στὸ βάθος τοῦ κακοῦ ποὺ εἶναι μέσα στὸν ἄνθρωπο. Οἱ κομμουνιστὲς βασανιστὲς συχνὰ ἔλεγαν: «Δὲν ὑπάρχει Θεός, οὔτε ὑπερ-πέραν, οὔτε τιμωρία γιὰ τὸ κακό. Μποροῦμε νὰ κάνουμε ὅ,τι θέλουμε». Ἄκουσα ἓναν βασανιστὴ νὰ λέη ἀκόμα: «Εὐχαριστῶ τὸ Θεό, στὸν ὅποιο δὲν πιστεύω, ὅτι ἔζησα ὡς αὐτὴν τὴν ὥρα καὶ μπορῶ νὰ ἐξωτερικεύσω ὅλο τὸ κακὸ ἀπ' τὴ καρδιά μου. Αὐτὸ τὸ ἔκφραζε με ἀπίστευτη κτηνωδία καθὼς κτυποῦσε καὶ βασάνιζε τοὺς φυλακισμένους. Λυπᾶμαι πολὺ ὅταν ὁ κροκόδειλος τρώει τὸν ἄνθρωπο, δὲν μπορῶ ὅμως νὰ κατακρίνω τὸν κροκόδειλο γιατί εἶναι κροκόδειλος. Δὲν εἶναι μιὰ ἠθικὴ ὑπάρξη. Ἐτσι ἀκριβῶς δὲ μποροῦν νὰ κατακριθοῦν καὶ οἱ κομμουνιστὲς, γιατί ὁ κομμουνισμὸς ἔχει καταστρέψει σ' αὐτοὺς κάθε ἠθικὸ στοιχεῖο. Περιφανεύονταν ἐπίσης ὅτι δὲν εἶχαν ἔλεος στὴν καρδιά τους.

Διδάχτηκα ὅμως ἀπ' αὐτοὺς. Ὅπως αὐτοὶ δὲν παραχωροῦσαν καμιὰ θέση γιὰ τὸ Χριστὸ στὴν καρδιά τους κι'

ἐγὼ ἀποφάσισα νὰ μὴν ἀφήσω τὴν παραμικρὴ θέση γιὰ τὸ Σατανᾶ στὴ δική μου. Ἔχω καταθέσει μπροστὰ στὴν Ὑποεπιτροπὴ Ἀσφαλείας τῶν Ἑσωτερικῶν τοῦ Κογκρέσσου τῶν Η.Π.Α. Τοὺς περιέγραψα τρομερὰ πράγματα. Δένανε τοὺς χριστιανοὺς σὲ σταυροὺς γιὰ τέσσερις μέρες καὶ νύχτες. Οἱ σταυροὶ τοποθετοῦνταν στὸ πάτωμα καὶ ἑκατοντάδες φυλακισμένων ὑποχρεώονταν νὰ κάνουν τὶς σωματικές τους ἀνάγκες πάνω στὰ πρόσωπα τῶν σταυρομένων! Ὑστερα οἱ σταυροὶ ἀνυψώονταν καὶ οἱ κομμουνιστὲς κοροΐδευαν καὶ περιγελοῦσαν: «Κοίταξε τὸ Χριστό σου! Πόσο ὁμορφος εἶναι! Τὶ εὐωδία φέρνει αὐτὸς ἀπὸ τὸν οὐρανό!» Περιέγραψα ἀκόμη πῶς ἓνας ἱερέας, πού ἔφτασε στὰ πρόθυρα τῆς παραφοροσύνης ἀπὸ τὰ βασανιστήρια, ἀναγκάστηκε, νὰ ἀφιέρωση τὰ ἀνθρώπινα περιττώματα καὶ τὰ οὖρα, καὶ νὰ τὰ δώση σὰν θεία Κοινωνία στοὺς χριστιανούς! Αὐτὸ ἔγινε στὴ Ρουμανία στὴ φυλακὴ τοῦ Pitesti.

Ρώτησα τὸν ἱερέα, μετὰ ἀπὸ αὐτά, γιατί δὲν προτίμησε καλλίτερα νὰ πεθάνη παρά νὰ λάβῃ μέρος σ' αὐτὸ τὸν ἐμπαιγμό. Μοῦ ἀπάντησε: «Μὴ μὲ κρίνεις παρακαλῶ! Ἔχω ὑποφέρει περισσότερο ἀπὸ τὸ Χριστό!» Ὅλες οἱ Βιβλικὲς περιγραφὲς τοῦ Ἄδη καὶ οἱ ὀδύνες τῆς Κολάσεως τοῦ Δάντη δὲν εἶναι τίποτα σὲ σύγκριση μὲ τὰ βασανιστήρια τῶν κομμουνιστικῶν φυλακῶν.

Αὐτὸ εἶναι ἓνα μόνο μέρος, τοῦ τι συνέβη μιὰ Κυριακὴ, ἀλλὰ καὶ πολλὲς ἄλλες Κυριακὲς στὴ φυλακὴ τοῦ Pitesti. Ὑπάρχουν πράγματα πού δὲ μποροῦν νὰ εἰπωθοῦν. Ἡ καρδιά μου θὰ σταματοῦσε ἂν τὰ ἐπαναλάμβανα. Εἶναι πάρα πολὺ τρομερὰ καὶ αἰσχρὰ γιὰ νὰ γραφοῦν. Εἶναι αὐτὰ πού ὑπόφεραν καὶ ὑποφέρουν τώρα οἱ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί σας.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς πραγματικὰ μεγάλους ἥρωες τῆς πίστεως ἦταν καὶ ὁ Αἰδес. Milan Haiμονici.

Οἱ φυλακὲς ἦταν ὑπερπληρωμένες καὶ οἱ φρουροὶ δὲ μᾶς ἤξεραν μὲ τὸ ὄνομα. Καλοῦσαν ἐκείνους πού εἶχαν καταδικαστῆ νὰ μαστιγωθοῦν εἴκοσι πέντε φορὲς μὲ ἓνα μαστίγιο, ἐπειδὴ εἶχαν παραβῆ μερικοὺς κανόνες τῆς φυλακῆς. Ἀμέτρητες φορὲς ὁ Αἰδ. Milan Haiμονici πῆγε νὰ ὑποστῆ αὐτὸς τὰ χτυπήματα στὴ θέση ἐνὸς ἄλλου. Ἔτσι κέρδισε

τὸ σεβασμὸ τῶν ἄλλων φυλακισμένων, ὄχι μόνο γιὰ τὸν ἑαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ Χριστὸ τὸν Ὅποιο ἀντιπροσώ-
πευε.

Ἄν συνέχιζα νὰ μιῶ γιὰ τὴν ἀγριότητα τῶν κομμου-
νιστῶν καὶ ὅλες τὶς ἀτομικὲς θυσίες τῶν χριστιανῶν, δὲ
θὰ τελείωνα ποτέ. Ἔτσι δὲν ἦταν γνωστὰ μόνο τὰ μαρτύ-
ρια, ἀλλὰ καὶ οἱ ἥρωϊκὲς πράξεις τῶν χριστιανῶν μέσα στη
φυλακὴ, τὰ ἥρωϊκὰ παραδείγματα τῶν ὁποίων ἔμπνεαν τοὺς
ἀδελφούς τους ποὺ ἦταν ἀκόμη ἐλεύθεροι.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἐργάτες μας, ἦταν μιὰ κοπέλλα τῆς Μυ-
στικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ κομμουνιστικὴ ἀστυνομία εἶχε ἀνα-
καλύψει ὅτι αὐτὴ μυστικὰ διάνεμε Εὐαγγέλια καὶ δίδασκε
τὰ παιδιὰ γιὰ τὸ Χριστό. Ἀποφάσισαν νὰ τὴ συλλάβουν.
Γιὰ νὰ κάνουν ὁμῶς ὄσομποροῦσαν πιὸ ἀγωνιώδη καὶ σκλη-
ρὴ τὴ σύλληψή της, ἀποφάσισαν νὰ τὴν ἀναβάλλουν γιὰ
μερικὲς ἐβδομάδες, ὡς τὴ μεγάλη μέρα ποὺ θὰ παντρευό-
ταν. Ἡ μέρα τοῦ γάμου της εἶχε φθάσει καὶ ἡ κοπέλλα ἦ-
ταν ντυμένη νύφη. Ἡ πιὸ θαυμάσια μέρα στὴ ζωὴ μιᾶς
κοπέλλας! Σαφνικὰ, ἡ πόρτα ἀνοίχτηκε μὲ βία καὶ ἡ μυ-
στικὴ ἀστυνομία ὤρμησε μέσα.

Ὅταν ἡ νύφη εἶδε τὴ μυστικὴ ἀστυνομία, πρότεινε τὰ
χέρια της πρὸς αὐτοὺς γιὰ νὰ τῆς βάλουν τὶς χειροπέδες.
Βίαια τῆς ἔβαλαν τὶς χειροπέδες στοὺς καρπούς τῶν χειρῶν
της. Ἡ κοπέλλα κοίταξε πρὸς τὸν ἀγαπημένο της, ὕστερα
φίλησε τὶς ἄλυσίδες καὶ εἶπε: «Εὐχαριστῶ τὸν ἐπουράνιο
Νυμφίο γι' αὐτὸ τὸ χρυσαφικὸ ποὺ Αὐτὸς προσφέρει σὲ
μένα τὴ μέρα τοῦ γάμου μου. Τὸν εὐχαριστῶ γιατί εἶμαι
ἄξια νὰ ὑποφέρω γι' Αὐτόν». Τὴν ἔσυραν ἔξω, ἐνῶ οἱ χρι-
στιανοὶ ἔκλαιγαν πίσω της, καθὼς καὶ ὁ ἀγαπημένος της.
ἤξεραν τὸ τί συνέβαινε σὲ χριστιανὲς νέες ὅταν ἐπεφταν
στὰ χέρια τῶν κομμουνιστῶν φρουρῶν. Μετὰ ἀπὸ πέντε
χρόνια ἐλευθερώθηκε—μιὰ καταστραμμένη, τσακισμένη
γυναῖκα, ποὺ φαινόταν κατὰ τριάντα χρόνια μεγαλύτερη.
Ὁ ἀγαπημένος της τὴν περίμενε. Αὐτὴ εἶπε ὅτι αὐτὰ ποὺ
ὑπόφερε ἦταν τὸ λιγώτερο ποὺ μποροῦσε νὰ κάνη γιὰ τὸ
Χριστὸ της. Τέτοιοι θαυμάσιοι Χριστιανοὶ ἀποτελοῦν τὴ
Μυστικὴ Ἐκκλησία.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΛΥΣΗ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ

Οί δυτικοί έχουν ἴσως ἀκούσει γιά τήν πλύση τοῦ ἐγκεφάλου στόν πόλεμο τῆς Κορέας καί τώρα στό Βιεντάμ. Ἐγώ ὁ ἴδιος ἔχω ὑποστῆ πλύση ἐγκεφάλου. Εἶναι τὸ πιό τρομερὸ μαρτύριο.

Ἐπί χρόνια εἴμασταν ὑποχρεωμένοι καί ἐπὶ δέκα ἐπτὰ ὥρες τῆ μέρα νὰ ἀκοῦμε:

Ἄ Ο κομμουνισμός εἶναι καλός!

Παραδώσου!

Παραδώσου!

Παραδώσου!

Ἐπί δέκα ἐπτὰ ὥρες τῆ μέρα—ἐπὶ μέρες, ἐβδομάδες καί μῆνες.

Μερικοὶ Χριστιανοὶ μὲ ρωτοῦσαν πῶς μπορούσαμε νὰ ἀντέξουμε τὴν πλύση τοῦ ἐγκεφάλου. Ἐπί ἔρχεται μόνο μιὰ μέθοδος ἀντιδράσεως στὴ πλύση τοῦ ἐγκεφάλου κι' αὐτὴ εἶναι ἡ «πλύση τῆς καρδιάς». Ἄν ἡ καρδιά εἶναι καθαρισμένη μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἂν ἡ καρδιά τὸν ἀγαπᾷ, μπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ ὅλα τὰ μαρτύρια. Τί δὲν θὰ ἔκανε μιὰ νύφη γιὰ τὸν ἀγαπημένο της; Τί δὲν θὰ ἔκανε μιὰ μάνα γιὰ τὸ παιδί της; Ἄν ἀγαπᾷς τὸ Χριστὸ ὅπως ἡ Παρθένος Μαρία τὸν ἀγαποῦσε, ὅταν τὸν εἶχε μωρὸ στὰ χέρια της, ἂν ἀγαπᾷς τὸ Χριστὸ ὅπως μιὰ νύφη ἀγαπᾷ τὸν ἀγαπημένο της, τότε μπορεῖς νὰ ὑποφέρῃς τέτοια βιαιότητες.

Ἄ Ο Θεὸς θὰ μᾶς κρίνῃ ὄχι σύμφωνα μὲ τὸ πόσο ὑποφέραμε, ἀλλὰ μὲ τὸ πόσο μπορούσαμε νὰ ἀγαπᾶμε. Μπορῶ ἐγώ ὁ ἴδιος νὰ βεβαιώσω γιὰ τοὺς χριστιανούς στίς κομμουνιστικὲς φυλακὲς, ὅτι πράγματι μπορούσαν νὰ ἀγαποῦν. Μποροῦσαν νὰ ἀγαποῦν τὸ Θεὸ καί τοὺς ἀνθρώπους.

Τὰ μαρτύρια καὶ ἡ κτηνωδία ἦταν ἀτέλειωτα. Ὅταν ἔχανα τὶς αἰσθήσεις μου ἢ ζαλιζόμουνα πολὺ, γιὰ νὰ δώσουν περισσότερο χρόνο στὰ βασανιστήριά μου, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐγὼ θὰ ὁμολογοῦσα, μὲ ξανάφερναν στὸ κελλί μου καὶ μὲ ἄφηναν σχεδὸν μισοπεθαμένο ὥσπου νὰ ξαναπάρω δυνάμεις γιὰ νὰ μὲ βασανίσουν ξανά. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο πέθαναν πολλοί, ἀλλὰ ἐγὼ ἐπανακτοῦσα ὅπωςδὴποτε τὶς δυνάμεις μου. Στὰ ἐπόμενα χρόνια ποὺ πέρασα κατὰ διαστήματα σὲ διαφορετικὲς φυλακὲς μοῦ ἔσπασαν τέσσερις σπονδύλους στὴ πλάτη καὶ πολλὰ ἄλλα κόκκαλα. Μοῦ χάραξαν τὸ σῶμα σὲ πολλὰ μέρη. Μοῦ ἔκασαν καὶ μοῦ τρύπησαν τὸ σῶμα σὲ δεκαπέντε σημεῖα.

Στὸ Ὅσλο, οἱ γιατροὶ βλέποντας ὅλα αὐτὰ καθὼς καὶ τὰ σημάδια τῆς φυματίωσης στὸ πνεῦμονα ποὺ εἶχα, δήλωσαν ὅτι ἂν βρίσκωμαι σήμερα στὴ ζωὴ εἶναι ἓνα καθαρὸ θαῦμα! Σύμφωνα μὲ τὰ ἱατρικὰ τους βιβλία, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχα πεθάνῃ ἀπὸ χρόνια. Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος γνωρίζω ὅτι αὐτὸ εἶναι ἓνα θαῦμα.

Ὁ Θεὸς εἶναι Θεὸς θαυμάτων.

Πιστεύω ὅτι ὁ Θεὸς ἔκανε αὐτὸ τὸ θαῦμα, ὥστε ἡ κραυγὴ τοῦ πόνου μου, χάριν τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας πίσω ἀπὸ τὸ σιδηροῦν Παραπέτασμα νὰ μπορῇ νὰ ἀκουστῇ. Ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε, νὰ ἔρθῃ ἔξω ζωντανός, ἓνας καὶ μὲ πόνο ψυχῆς νὰ διαλαλήσῃ τὸ μήνυμα τῶν βασανιζομένων πιστῶν ἀδελφῶν.

ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ ΚΑΙ ΠΑΛΙ—ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΣΥΝΤΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Ὅταν ἔφθασε τὸ ἔτος 1956 συμπλήρωσα στὴ φυλακὴ ὀκτώμισυ χρόνια. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχα χάσει πολὺ βάρος καὶ κέρδισα ἀπαίσια σημάδια ἀπὸ τὰ χτυπήματα καὶ τὰ βασανιστήρια. Εἶχα χλευαστῇ, παραμεληθῇ καὶ πιεστῇ. Μὲ ἀνάκριναν μὲ ἀπαίσιο τρόπο καὶ συνεχῶς μὲ ἀπειλές. Τίποτα ὅμως ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲ μπόρεσε νὰ φέρῃ τὸ ἀποτελεσμα ποὺ περίμεναν αὐτοὶ ποὺ μὲ εἶχαν συλλάβει. Ἔτσι

στην αποθάρρυνσή τους με ἐλευθέρωσαν και ἐκτός ἀπ' αὐτό διαμαρτύρονταν και γιά τή φυλάκισή μου.

Μοῦ ἐπέτρεψαν νά ἐπιστρέψω στή παλιά μου θέση μόνο γιά μιὰ βδομάδα. Ἔκανα δυό κηρύγματα. Μετά με κάλεσαν μέσα και μοῦ εἶπαν ὅτι δέ θά μπορούσα νά κηρύττω ἄλλο πιά, οὔτε νά ἀσχολοῦμαι στό ἐξῆς με τή θρησκευτική μου δραστηριότητα. Τί εἶχα νά πῶ; Συμβούλεψα μόνο τούς ἐνορίτες μου νά ἔχουν «ὑπομονή, ὑπομονή και περιορισσότερο ὑπομονή». Δηλαδή εἶναι σά νά τούς προτρέπης νά κάνουν μόνο ὑπομονή και οἱ Ἄμερικάνοι θά ἔρθουν νά τούς ἐλευθερώσουν», μοῦ ἔλεγε ἡ ἀστυνομία. Τούς εἶπα ἐπίσης πῶς ὁ τροχός γυρίζει και οἱ καιροὶ ἀλλάζουν. «Δηλαδή λές ὅτι οἱ κομμουνιστές δέ θά συνεχίζουν νά κυβερνοῦν! Αὐτά εἶναι ἀνατρεπτικές ψευδολογίες ἐνάντια στή πατρίδα!» Οἱ ἀστυνομικοὶ κραύγαζαν. Ἔτσι αὐτό ἦταν τὸ τέλος τῆς δημοσίας διακονίας μου.

Ἴσως οἱ ἀρχές πίστευαν ὅτι θά φοβόμουν νά τούς προκαλέσω και ὅτι δέν θά ξαναγύριζα στόν κρυφὸ εὐαγγελισμό. Ἔπεφταν ὅμως ἔξω στό σημεῖο αὐτό. Μυστικά ξαναγύρισα στό ἔργο πού ἔκανα πρίν. Ἡ οἰκογένειά μου με βοήθησε.

Ξανά παρουσιάστηκα στις κρυμμένες ὁμάδες τῶν πιστῶν και ἀρχισα νά πηγαينوέρχωμαι σάν ἓνα φάντασμα κάτω ἀπὸ τή προστασία ἐκείνων πού μπορούσαν νά με ἐμπιστευτοῦν. Αὐτὴ τὴ φορά εἶχα ντοκουμέντα νά στηρίξω τὸ μήνυμά μου γιά τὴν κακὴ ἀποψη τῶν ἀθεϊστῶν και νά δώσω κουράγιο στις κλονισμένες ψυχές, νά ἐμπιστευῶνται τὸ Θεὸ και νά εἶναι γενναῖες. Κατεύθυνα ἓνα μυστικὸ δίκτυο εὐαγγελιστῶν πού βοηθοῦσαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο νά διαδίδουν τὸ Εὐαγγέλιο, με τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, κάτω ἀπὸ τὰ τυφλωμένα μάτια τῶν κομμουνιστῶν. Ἔτσι, ἂν ἓνας ἄνθρωπος μπορεῖ νά εἶναι τόσο τυφλός, ὥστε νά μὴ βλέπη τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ νά ἐργάζεται, ἴσως δέν θά μπορῆ νά δῆ οὔτε και τοῦ εὐαγγελιστοῦ.

Τελικά, τὸ ἀδιάκοπο ἐνδιαφέρον τῆς ἀστυνομίας γιά τις δραστηριότητές μου και τὰ σχετικά, βρῆκε τὴν πληρωμὴ του γι' αὐτό. Ξανά με ἀνακάλυψαν, και με ξαναφυλάκισαν. Γιά κάποιο λόγο δέ φυλάκισαν τὴν οἰκογένειά μου

αὐτὴ τὴ φορά, ἴσως γιατί εἶχα γίνει πολὺ δημοφιλῆς. Εἶχα κάνει ἤδη ὀκτώμισυ χρόνια φυλακὴ καὶ ὕστερα τρία χρόνια σχετικῆς ἐλευθερίας. Θὰ ἔπρεπε τώρα νὰ φυλακισθῶ γιὰ πεντέμισυ χρόνια ἀκόμα.

Ἡ δευτέρη φυλάκισή μου ἦταν κατὰ πολλοὺς τρόπους χειρότερη ἀπὸ τὴ πρώτη. Ἦξερα καλά τι μὲ περίμενε. Ἡ φυσικὴ μου κατάσταση ἔγινε πολὺ ἀσχημὴ σχεδὸν ἀμέσως. Ἐμεῖς ὁμως συνεχίζαμε τὸ μυστικὸ ἔργο τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας στὶς μυστικὲς κομμουνιστικὲς φυλακές.

ΚΑΝΑΜΕ ΜΙΑ ΣΥΜΦΩΝΙΑ—ΕΜΕΙΣ ΚΗΡΥΤΤΑΜΕ ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ ΧΤΥΠΟΥΣΑΝ

Ἐπῆρχε αὐστηρὴ ἀπαγόρευση νὰ κηρύττης στοὺς ἄλλους φυλακισμένους. Ἦταν γνωστὸ ὅτι ὁποιοσδήποτε συλλαμβανόταν νὰ τὸ κάνη αὐτό, θὰ δεχόταν ἓνα ἄγριο ξυλοκόπημα. Ἄρκετοί ἀπὸ μᾶς ἀποφασίσαμε νὰ πληρώσουμε τὸ τίμημα γιὰ τὸ προνόμιο τοῦ κηρύγματος, ἔτσι ἀποδεχτήκαμε τοὺς ὄρους. Ἐπῆρχε μιὰ συμφωνία· ἐμεῖς κηρύτταμε καὶ αὐτοὶ μᾶς χτυποῦσαν. Ἔτσι καὶ οἱ διὸ πλευρὲς ἦταν εὐχαριστημένες.

Ἡ παρακάτω σκηνὴ συνέβηκε περισσότερες φορές ἀπ' ὅσες θυμᾶμαι: Ἐνας ἀδελφὸς κήρυττε στοὺς ἄλλους φυλακισμένους, ὅταν οἱ φρουροὶ ξαφνικὰ μπῆκαν μέσα καὶ τὸν ξάφνιασαν στὰ μισὰ μιᾶς φράσεως. Τὸν ἔσυραν κάτω στὸ διάδρομο στὸ «δωμάτιο τοῦ ξυλοδαρμοῦ». Μετὰ ἀπὸ ἓνα ἀτέλειωτο ξυλοδαρμό, τὸν ἔφεραν πίσω καὶ τὸν πέταξαν—ματωμένο καὶ χτυπημένο—στὸ πάτωμα τῆς φυλακῆς. Σιγὰ σιγὰ μάζεψε τὸ ξεχαρβαλωμένο του σῶμα, μὲ πόνους ἔσιαξε τὰ ροῦχα του καὶ εἶπε: «Λοιπὸν, ἀδελφοὶ ποῦ εἶχαμε μένει ὅταν μὲ διέκοψαν;» Ἔτσι συνέχισε τὸ Εὐαγγελιστικὸ τοῦ μήνυμα!

Ἔχω δεῖ θαυμαστὰ πράγματα!

Μερικὲς φορές οἱ κήρυκες ἦταν λαϊκοί. Ἄπλοϊ ἄνθρωποι ἐμπνευσμένοι ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, συχνὰ κήρυτταν θαυμάσια. Ὅλη τους ἡ καρδιά ἦταν μέσα στὰ λόγια τους, διότι τὸ νὰ κηρύττης κάτω ἀπὸ τέτοιες συνθῆκες τιμωρίας

δέν ήταν μικρό πράγμα. Ἐπὶ στιγμή σὲ στιγμή οἱ φρουροὶ μπορούσαν νὰ ἔρθουν καὶ νὰ πάρουν ἔξω αὐτὸν ποὺ κήρυττε καὶ νὰ τὸν χτυπήσουν σχεδὸν μέχρι θανάτου.

Στὴ φυλακὴ τῆς Gherla, ἓνας χριστιανὸς ποὺ ὀνομαζόταν Grescu καταδικάστηκε νὰ χτυπηθῆ μέχρι θανάτου. Ἡ μέθοδος αὐτὴ κράτησε λίγες βδομάδες. Τὸν χτυποῦσαν πολὺ ἄργά. Θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν χτυποῦν μιὰ φορά στὸ πέλμα τοῦ δεξιοῦ ποδιοῦ, μὲ ἓνα λαστιχένιο γκλόμπ, καὶ ὕστερα στὸ ἄριστερό. Μετὰ μερικὰ λεπτὰ τὸν ξαναχτυποῦσαν καὶ αὐτὸ ἐπαναλαμβάνόταν. Τὸν χτυποῦσαν στὰ γεννητικά του ὄργανα. Ἐνας γιατρός κατόπιν τοῦ ἔκανε μιὰ ἔνεση. Ἐπανακοῦσε τὶς δυνάμεις του καὶ τοῦ ἔδιναν πολὺ δυνατὴ τροφή γιὰ νὰ δυναμώσῃ καὶ ὕστερα τὸν χτυποῦσαν ξανά ὡς ὅτου κάτω ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἄργὸ χτύπημα πέθανε. Ἐνας ποὺ κατεύθυνε αὐτὸ τὸ ἄργὸ μαρτύριο, ἦταν μέλος τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος καὶ τὸ ὄνομά του ἦταν Reck.

Σὲ μιὰ ὀρισμαμένη στιγμή ὁ Reck θὰ ξεστόμιζε μιὰ φράση, ποὺ οἱ κομμουνιστὲς ἔλεγαν συχνὰ στοὺς χριστιανούς. «Γνωρίζεις ὅτι ἐγὼ εἶμαι Θεός. Ἐγὼ δύναμη ζωῆς καὶ θανάτου ἐπάνω σου. Αὐτὸς ποὺ εἶναι στὸν οὐρανὸ δὲ μπορεῖ νὰ ἀποφασίσῃ νὰ σὲ κρατήσῃ στὴ ζωὴ. Τὸ κάθε τι ἐξαρτᾶται ἀπὸ μένα. Ἄν θέλω ἐγὼ θὰ ζήσης. Ἄν τὸ θέλω ἐγὼ θὰ πεθάνῃς. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεός». Μ' αὐτὸ τὸ τρόπο περιέπαιζε τοὺς χριστιανούς.

Ὁ ἀδελφὸς Grescu σ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ κατάσταση, ἔδωσε στὸν Reck μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἀπάντηση τὴν ὁποία ἄκουσα ἐγὼ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Reck. Εἶπε: «Δὲν καταλαβαίνεις πόσο βαρὺ λόγος ἔχεις πῆ. Εἶσαι πράγματι ἓνας θεός. Κάθε κάμπια εἶναι στὴ πραγματικότητῃ μιὰ πεταλοῦδα, ἂν ἀναπτυχθῆ φυσιολογικά. Ἐσὺ δὲν εἶσαι πλασμένος νὰ εἶσαι βασανιστῆς, ἓνας ἄνθρωπος ποὺ σκοτώνει. Ἐσὺ ἔχεις πλαστῆ νὰ γίνῃς ὁμοίος μὲ τὸ Θεό. Ὁ Ἰησοῦς εἶπε στοὺς Ἰουδαίους στὴν ἐποχὴ Του: «Σεῖς εἰσθε θεοί». Ἡ θεότητα εἶναι μέσα στὴ καρδιά σου. Πολλοὶ ποὺ ἦταν σάν κι' ἐσένα, δῶκτες, ὅπως ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀνακάλυψαν σὲ κάποια στιγμή ὅτι αὐτὸ ποὺ ἔκαναν ἦταν αἰσχροῦ

για έναν άνδρα. Ο άνθρωπος δέν πλάστηκε για αγριότητες, αλλά για ανώτερα και καλλίτερα πράγματα. Όταν πίστεψαν έγιναν μέτοχοι της θείας φύσεως. Πίστεψέ με κ. Reck, η πραγματική σου κλήση είναι να είσαι ένας θεός, όμοιος με το Θεό και όχι ένας βασανιστής».

Εκείνη τη στιγμή ο Reck δέν έδωσε μεγάλη προσοχή στα λόγια του θύματός του, όπως ο Σαουλ από την Ταρσό, δέν είχε δώσει προσοχή στη θαυμαστή μαρτυρία του Στέφανου που θανατώθηκε μπροστά του. Τα λόγια όμως εκείνα επέδρασαν στην καρδιά του. Και ο Reck κατάλαβε αργότερα ότι αυτή ήταν η πραγματική του κλήσις.

Ένα μεγάλο μάθημα πρόβαλε απ' όλα τα χτυπήματα, τους βασανισμούς και τους σκοτωμούς των κομμουνιστών: Το πνεύμα κυριαρχεί του σώματος. Συχνά, όταν βασανίζομασταν νιώθαμε το βασανισμό, αλλά αυτό φαινόταν σαν κάτι μακρυνό και απομακρυνόταν από το πνεύμα που ήταν χαμένο μέσα στη δόξα του Χριστού και τη παρουσία Του μαζί μας.

Μας έδιναν μιá φέτα ψωμί για μιá βδομάδα και μιá βρώμικη σούπα κάθε μέρα. Αποφασίσαμε λοιπόν να δίνουμε το δέκατόν μας ακόμα και μ' αυτό τον τρόπο. Κάθε δεκάτη βδομάδα παίρναμε τή φέτα του ψωμιού και τή δίναμε στους πιο αδύνατους αδελφούς μας, ως «δέκατον» για τον Κύριο.

Ένας χριστιανός καταδικάστηκε σε θάνατο. Πριν τον εκτελέσουν του επέτρεψαν να δη τή σύζυγό του. Τα τελευταία του λόγια στη σύζυγό του ήταν: «Πρέπει να ξέρης ότι πεθαίνω με αγάπη στη καρδιά μου και γι' αυτούς που με θανατώνουν. Δέ γνωρίζουν τί κάνουν και ή τελευταία μου παράκληση προς εσένα είναι να τους αγαπᾶς κι' εσύ. Μην ἔχεις πικρία στη καρδιά σου, επειδή θανατώνουν τον αγαπημένο σου. Θα συναντηθούμε στον ούρανό». Εκείνα τά λόγια έκαναν έντύπωση στον αξιωματικό της μυστικής αστυνομίας, που παρακολουθούσε τή συζήτηση μεταξύ των δύο και αργότερα ο ίδιος διηγήθηκε τήν ιστορία του μέσα στη φυλακή, που τον έβαλαν επειδή αποφάσισε να γίνη χριστιανός.

Στή φυλακή του Tigru - Ocpa, ήταν ένας πολύ νεαρός φυλακισμένος που ονομαζόταν Matchevici. Είχε μπη στη φυλακή δεκαοχτώ χρόνων. Τά βασανιστήρια τον έρριξαν στο κρεβάτι με φυματίωση. 'Η οικόγένειά του, που με κάποιο τρόπο ανακάλυψε ότι βρισκόταν σ' αυτή τη φοβερή φυλακή και ότι η υγεία του βρισκόταν σε τέτοια άθλια κατάσταση, του έστειλε εκατό μπουκάλια στρεπτομυκίνη. Αυτή μπορούσε να τον σώσει από βέβαιο θάνατο. 'Ο πολιτικός αξιωματικός της φυλακής τον κάλεσε, του έδειξε το δέμα και είπε: «'Εδώ είναι το φάρμακο που μπορεί να σου σώσει τη ζωή. Δέ σου επιτρέπεται όμως να παίρνης δέματα από την οικογένειά σου. Προσωπικά εγώ θά ήθελα να σε βοηθήσω. Δώσε μου λοιπόν πληροφορίες για τους φυλακισμένους φίλους σου και αυτό θά μου επιτρέψη να δικαιολογηθώ στους άνωτέρους σου, γιατί σου έδωσα τό δέμα». 'Ο Mathcevici του απάντησε άμέσως: Δέν επιθυμώ να μείνω ζωντανός και να ντρέπωμαι να κοιτάξω μέσα σε έναν καθρέφτη, γιατί θά βλέπω τό πρόσωπο ενός προδότη. Δέ δέχομαι έναν τέτοιο όρο. Προτιμώ να πεθάνω». 'Ο αξιωματικός της μυστικής αστυνομίας κούνησε τό χέρι του λέγοντας: «Σε συγχαίρω. Δέν περίμενα άλλη απάντηση από σενα. Θά ήθελα όμως να κάνω μιá άλλη πρόταση. Μερικοί από τους φυλακισμένους έχουν γίνει πληροφοριοδότες μας. Ζητούν να γίνουν κομμουνιστές και σε καταγγέλουν. Παίζουν ένα διπλό ρόλο. Δέν τους έχουμε έμπιστοσύνη. Θά θέλαμε να ξέρουμε μέχρι ποιό βαθμό είναι ειλικρινείς. Για σενα λοιπόν είναι προδότες. Σου κάνουν τόση ζημιά, πληροφορώντας μας για τά λόγια σου και τις πράξεις σου. Καταλαβαίνω ότι έσύ δέν θέλεις να προδώσης τους συντρόφους σου. Δώσε μας τότε πληροφορίες γι' αυτούς που είναι ενάντιον σου για να σώσης τη ζωή σου!» 'Ο Matchevici του απάντησε άμέσως όπως και την πρώτη φορά: «'Εγώ είμαι όπαδός του Χριστού και Αυτός μάς δίδαξε να αγαπάμε και τους έχθρους μας. Οί άνθρωποι που μάς προδίδουν μάς κάνουν πολύ κακό, αλλά έγω δέν μπορώ να ανταποδώσω τό κακό με κακό. Δέ μπορώ να δώσω πληροφορίες ούτε ενάντιον αυτών. Τους λυπάμαι και προ-

σεύχομαι γι' αὐτούς. Δὲν θέλω νά ἔχω καμιὰ συνάφεια μέ τούς κομμουνιστές». Ὁ Matchevici ἤρθε πίσω, ὕστερα ἀπὸ τῆ συζήτηση πού εἶχε μέ τὸν πολιτικό ἀξιωματικό καὶ πέθανε στὸ ἴδιο κελλί πού ἤμωνα κι' ἐγώ. Τὸν εἶδα νά πεθαίνει—δόξαζε τὸ Θεό. Ἡ ἀγάπη νίκησε ἀκόμα καὶ τὴ φυσικὴ δίψα γιὰ ζωή.

Ὅταν ἓνας φτωχὸς ἄνθρωπος εἶναι ἓνας μεγάλος θαυμαστῆς τῆς μουσικῆς, δίνει καὶ τὴν τελευταία του δραχμὴ γιὰ νά ἀκούσῃ ἓνα κονσέρτο. Εἶναι πιά χωρὶς λεφτά, ἀλλὰ δὲ νιώθει μετανιωμένος. Ἄκουσε θαυμάσια πράγματα. Ἐγὼ ὁ ἴδιος βρέθηκα μεταξὺ τῶν ἀδυνάτων καὶ ἀσήμων ἀνθρώπων στὴ φυλακὴ, ἀλλὰ εἶχα καὶ τὸ προνόμιο νά εἶμαι στὴν ἴδια φυλακὴ μαζί μέ μεγάλους ἀγίους, ἥρωες τῆς πίστεως πού ἐξισώνονται μέ τούς χριστιανούς τῶν πρώτων αἰώνων. Πήγαιναν μέ χαρὰ νά πεθάνουν γιὰ τὸ Χριστό. Ἡ πνευματικὴ ὁμορφιά τέτοιων ἀγίων ἡρώων τῆς πίστεως, δὲ μπορεῖ ποτὲ νά περιγραφθῆ.

Αὐτὰ πού σᾶς ἐξιστορῶ ἐδῶ δὲν εἶναι τόσο ἐξαιρετικά, γιατί τὰ ὑπερφυσικά πράγματα ἐγιναν φυσικά στοὺς χριστιανούς τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἐκκλησία ἡ ὁποία ἐπανῆρθε στὴν πρώτη ἀγάπη.

Πρὶν μὲν στὴ φυλακὴ, ἀγαποῦσα πάρα πολὺ τὸ Χριστό. Ἀφ' ὅτου ὅμως εἶδα τὴν «Νύμφη τοῦ Χριστοῦ»—τὸ πνευματικὸ Του σῶμα—στὴ φυλακὴ, θά ἔλεγα ὅτι ἀγαπῶ τὴ Μυστικὴ Ἐκκλησία τόσο πολὺ, ὅσο ἀγαπῶ τὸν ἴδιο τὸ Χριστό. Εἶδα τὴν ὁμορφιά της, τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας της.

ΤΙ ΣΥΝΕΒΗ ΣΤΗ ΣΥΖΥΓΟ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ

Μὲ πήραν μακριὰ ἀπὸ τὴ σύζυγό μου. Δὲ γνώριζα τι εἶχε συμβῆ μετὰ. Μόνο ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἄκουσα ὅτι κι' αὐτὴ εἶχε μῆνι στὴ φυλακὴ. Οἱ χριστιανὲς γυναῖκες ὑποφέρουν πολὺ περισσότερο ἀπὸ τούς ἄνδρες στὴ φυλακὴ. Κοπέλλες ἔχουν βιαστῆ ἀπὸ κτηνώδεις φρουρούς. Ὁ ἔμπαιγμός, ἡ προστυχία εἶναι τρομερά. Οἱ γυναῖκες ἐξαναγκάζονταν νά δουλεύουν σὲ σκληρὴ ἐργασία, σὲ ἓνα κα-

νάλι πού κατασκευαζόταν και ἔπρεπε νά κάνουν τήν ἴδια βαρειά δουλειά ὅπως και οἱ ἄνδρες. Τό χειμώνα φτυάριζαν χῶμα. Εἶχαν γιά ἐπιστάτισσες πόρνες πού ἀνταγωνίζονταν μεταξύ τους βασανίζοντας τίς πιστές. Ἡ σύζυγός μου εἶχε φάει γρασίδι, σάν τό μοσχάρι γιά νά κρατηθῆ στή ζωή. Σ' αὐτό τό κανάλι, οἱ πεινασμένοι φυλακισμένοι, εἶχαν φάει ἀκόμα και φίδια και ποντίκια.

Μιά ἀπό τίς διασκεδάσεις τῶν φρουρῶν τίς Κυριακές ἦταν, νά πετοῦν γυναῖκες μέσα στοῦ Δούναβη και μετὰ νά τίς ψαρεύουν. Τίς περιγελοῦσαν και τίς εἰρωνεύονταν ὅταν ἔβλεπαν τὰ σώματά τους βρεγμένα. Τίς ξαναῤῥιχναν μέσα στοῦ ποτάμι και τίς ξαναψάρευαν. Και ἡ σύζυγός μου εἶχε ριχτῆ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο στοῦ Δούναβη.

Ὁ γιός μου περιπλανιόταν στοὺς δρόμους, ἀφοῦ ἐμᾶς μᾶς εἶχαν ἀπαγάγει. Ὁ Μίχαι ἦταν ἀπό τήν παιδική του ἡλικία πολὺ φιλόθρησκος και ἐνδιαφερόταν πάρα πολὺ γιά τὰ θέματα τῆς πίστεως. Μετὰ ἀπὸ αὐτά, σὲ ἡλικία ἐννέα χρόνων, ὅταν μᾶς ἀπομάκρυναν ἀπὸ κοντά του, πέρασε μιὰ κρίση στή χριστιανική του ζωή. Πικράθηκε και ἀμφέβαλε γιά τὴ θρησκεία του. Σ' αὐτὴν τὴν ἡλικία εἶχε προβλήματα πού δὲν ἔχουν συνήθως τὰ παιδιά. Ἐπρεπε νά σκεφτῆ γιά τὸ πῶς θὰ κέρδιζε τὸ καθημερινό του.

Ἀποτελοῦσε ἐγκληματική ἐνέργεια ἢ βοήθεια πού προσφέρονταν στίς οἰκογένειες χριστιανῶν μαρτύρων. Δυὸ κυρίες πού τὸν βοήθησαν συνελήφθησαν μετὰ ἀπὸ αὐτὸ και χτυπήθηκαν τόσο ἄσχημα, ὥστε ἀκόμη και τώρα—μετὰ δεκαπέντε χρόνια—εἶναι ἀνάπηρες. Μιά κυρία πού ριψοκινδύνεψε τὴ ζωή της και πῆρε στοῦ σπιτί της τὸν Μίχαι, φυλακίσθηκε γιά ὀχτὼ χρόνια μετὰ τὴν κατηγορία τοῦ ἐγκλήματος, ὅτι δηλ. βοήθησε οἰκογένειες φυλακισμένων. Τῆς ξερρίζωσαν ὅλα τὰ δόντια. Τῆς τσάκισαν τὰ κόκκαλα. Δὲν εἶναι πιά σὲ θέση νά ἐργαστῆ. Θὰ εἶναι ἀνάπηρη γιά ὅλη της τὴ ζωή.

«Ο ΜΙΧΑΙ, ΠΙΣΤΕΥΕΙ ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΟ»

Σε ηλικία ένδεκα χρόνων, ο Μιχαι άρχιζε νά κερδίζη τὸ καθημερινό του σάν κανονικός εργάτης. Τὰ παθήματα άρχισαν νά τοῦ κλονίζουη τήν πίστη του. Μετά όμως δυὸ χρόνια ἀπὸ τή φυλάκιση τῆς συζύγου μου, τοῦ επέτρεψαν νά τῆ δῆ. Πῆγε στήν κομμουνιστική φυλακή καί εἶδε τῆ μητέρα του πίσω ἀπὸ σιδερένια κάγκελα. Ἦταν βρώμικη, ἀδύνατη, μέ ροζιασμένα χέρια. Φοροῦσε τῆ φθοαρμένη στολή τῆς φυλακισμένης.

Ὁ Μιχαι μόλις πού τήν ἀναγνώρισε. Οἱ πρῶτες της λέξεις ἦταν : «Μιχαι πίστευε στό Χριστό!» Οἱ φρουροί μέ μιὰ άγρια λύσσα τήν ἀπομάκρυναν ἀπὸ τὸ Μιχαι καί τήν έφεραν έξω. Τὸ παιδί έκλαψε βλέποντας τῆ μητέρα του νά σέρνεται έτσι μακρυνά. Αὐτὸ τὸ λεπτό ἦταν τὸ λεπτό τῆς σωτηρίας του. Ἔμαθε ὅτι ἂν ὁ Χριστός μπορεί νά ἀγαπηθῆ κάτω ἀπὸ τέτοιες περιστάσεις, τότε Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς Σωτήρας. Καί εἶπε μετά ἀπὸ αὐτά: «Ἄν στὸν χριστιανισμό δέν ὑπῆρχε τίποτα ἄλλο γιὰ ἐπιχείρημα παρὰ τὸ γεγονός καί μόνο τῆς πίστεως τῆς μητέρας μου, αὐτὸ θά ἦταν ἄρεκτό γιὰ μένα». Ἐκείνη ἦταν ἡ μέρα πού ὁ Μιχαι δέχθηκε ὀλότελυ τὸ Χριστό.

Στὸ σχολεῖο εἶχε ἕναν ἀσταμάτητο ἄγωνα. Ἦταν καλὸς μαθητῆς καί σάν ἀμοιβῆ τοῦ δόθηκε μιὰ κόκκινη γραβάτα - σύμβολο μέλους τῆς Κομμουνιστικῆς Νεολαίας Πρωτοπόρων. Ὁ γιὸς μου εἶπε: «Δὲ θά φορέσω ποτὲ τῆ γραβάτα ἐκείνων πού ἔβαλαν τὸν πατέρα καί τῆ μητέρα μου στή φυλακή».

Γι' αὐτά τὰ λόγια του διώχτηκε ἀπὸ τὸ σχολεῖο.

Ἄφοῦ ἔχασε ἕνα χρόνο, ξαναμπῆκε στό σχολεῖο, κρίνοντας τὸ γεγονός ὅτι εἶναι γιὸς ἑνὸς χριστιανοῦ φυλακισμένου.

Ὅταν ἀργότερα, ἔπρεπε νά γράψῃ μιὰ έκθεση ἐναντίον τῆς Βίβλου, σ' αὐτήν τήν έκθεση ἔγραψε: «Τὰ ἐπιχειρήματα ἐναντίον τῆς Βίβλου εἶναι ἀδύνατα καί τὰ ἀποσπάσματα ἐναντίον της εἶναι ἀναληθῆ. Σίγουρα ὁ καθηγητῆς δέν ἔχει διαβάσει τῆ Βίβλο. Ἡ Βίβλος εἶναι σὲ ἄρμο-

νία με τὴν ἐπιστήμη». Καὶ πάλι ἀποβλήθηκε. Αὐτὴν τὴν φορά θὰ ἔχανε δυὸ σχολικὰ χρόνια.

Στὸ τέλος τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ σπουδάση στὸ Σεμινάριο. Ἐδῶ διδάχτηκε «Μαρξιστικὴ θεωρία». Τὸ κάθε τι ἐξηγιόταν σύμφωνα με τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Κάρλ Μάρξ. Ὁ Μιχαὶ διαμαρτυρήθηκε φανερά μέσα στὴν τάξη. Μερικοὶ σπουδαστὲς ἐνώθησαν μαζί του. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ἀποβλήθηκε καὶ δὲν μπορούσε νὰ τελειώσῃ τὶς θεολογικὰς τοῦ σπουδῆς.

Κάποτε, στὸ σχολεῖο, ὅταν ἓνας καθηγητὴς ἐκφώνησε ἓναν ἀθεϊστικὸ λόγον, ὁ γιὸς μου σηκώθηκε καὶ διέψευσε τὸν καθηγητὴ λέγοντάς του τί εὐθύνη παίρνει ἐπάνω του γιὰ τὴν ὁδηγοῦσε τόσους πολλοὺς νέους στὴν πλάνη. Ὁλόκληρη ἡ τάξη πῆρε τὸ μέρος του. Ἦταν ἀνάγκη κάποιος νὰ πάρῃ τὸ θάρρος νὰ φωνάξῃ πρῶτος. Τότε ὅλοι οἱ ἄλλοι πῆγαν μετὰ τὸ μέρος του. Γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ κάποια μὸρφωση, συνεχῶς προσπαθοῦσε νὰ κρύβῃ τὸ γεγονὸς ὅτι ἦταν γιὸς τοῦ Wurmbrand, τοῦ χριστιανοῦ φυλακισμένου. Ἀλλὰ συχνὰ αὐτὸ τὸ ἀνακάλυπταν καὶ ἔτσι ἐπαναλαμβάνόταν ἡ γνωστὴ σκηνή. Τὸν καλοῦσαν στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ καὶ τὸν ἀπόβαλλαν.

Ὁ Μιχαὶ ὑπόφερε καὶ ὑπὸ μεγάλη πείνα. Οἱ οἰκογένειες τῶν χριστιανῶν φυλακισμένων στὶς κομμουνιστικὰς χώρες, σχεδὸν πάντοτε περνοῦσάν τέτοια πείνα φθάνοντας στὸ θάνατον. Εἶναι μεγάλο ἔγκλημα τὸ νὰ τοὺς βοηθᾷς

Θὺ σὰς πῶ ἀκριβῶς μιὰ περίπτωσις γιὰ τὰ βāsανα μιᾶς οἰκογένειας ποὺ τὴ γνωρίζω προσωπικά. Ἐνας ἀδελφὸς μπῆκε στὴ φυλακή, ἐπειδὴ ἐργαζόταν στὴ Μυστικὴ Ἐκκλησία. Ἄφησε πίσω του σύζυγον μετὰ ἕξι παιδιὰ. Οἱ μεγαλύτεροί του κόρες, δεκαεπτὰ καὶ δεκαεννιά χρόνων δὲ μπορούσαν νὰ βροῦν δουλειὰ. Ὁ μόνος ποὺ δίνει δουλειὰ στὶς κομμουνιστικὰς χώρες εἶναι ἡ πολιτεία καὶ αὐτὴ δὲ δίνει δουλειὰ στὰ παιδιὰ τῶν «ἐγκληματιῶν» χριστιανῶν. Παρακαλῶ μὴν ἐξετάσετε αὐτὴν τὴν ἱστορία σύμφωνα με τὰ ἠθικὰ δεδομένα! Πάρτε μόνον τὰ γεγονότα! Οἱ δυὸ κόρες ἑνὸς χριστιανοῦ μάρτυρος - χριστιανῆς καὶ οἱ ἴδιες - ἐγίνυν πόρνες γιὰ νὰ θρέψουν τὰ μικρότερον ἀδέλφια τους καὶ

τήν ἄρρωστη μάνα. Ὁ νεώτερος ἀδελφός δεκατεσσάρων χρόνων παραφρόνησε ὅταν τὸ εἶδε αὐτὸ καὶ ἔπρεπε νὰ μπῆ σὲ ἄσυλο. Ὅταν μετὰ ἀπὸ χρόνια ὁ φυλακισμένος πατέρας ἐπέστρεψε, ἡ μόνη του προσευχὴ ἦταν: «Θεέ, πᾶρε με ξανά στὴ φυλακὴ. Δὲν ἀντέχω νὰ βλέπω αὐτὴν τὴν κατάσταση». Ἡ προσευχὴ του ἀπαντήθηκε καὶ τώρα εἶναι πάλι στὴ φυλακὴ γιὰ τὸ ἔγκλημα ποῦ ἔκανε ὅτι ὁμολογοῦσε γιὰ τὸ Χριστὸ σὲ παιδιὰ. Οἱ κόρες του δὲν εἶναι πλέον πόρνες. Βρῆκαν δουλειὰ ἀφοῦ συμμορφώθηκαν μὲ τὴν ἀξίωση τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας. Ἐγίναν καταδότριες. Ὡς κόρες ἐνὸς χριστιανοῦ μάρτυρος, γίνονται δεκτὲς μὲ ὑπόληψη σὲ κάθε σπίτι, ἔτσι τὸ κάθε τι ποῦ ἀκοῦνε τὸ ἀναφέρουν στὴ μυστικὴ ἀστυνομία. Μὴ βιαστῆς νὰ πῆς ὅτι αὐτὸ εἶναι ἄσχημο καὶ ἀνήθικο. Καὶ βέβαια εἶναι. Ρώτησε ὁμως τὸν ἑαυτὸ σου: Μήπως εἶσαι συνένοχος γιὰ τὶς τέτοιες τραγωδίες, ποῦ συμβαίνουν σὲ τέτοιες χριστιανικὲς οἰκογένειες, ποῦ μένουν ἀβοήθητες, μόνες, ἀπὸ σένα ποῦ εἶσαι ἐλεύθερος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Δεκατέσσερα όλόκληρα χρόνια πέρασαν στη φυλακή για μένα. Σ' όλο αυτό το διάστημα ποτέ δέν είδα μιὰ Βίβλο ἢ κανένα ἄλλο βιβλίο. Εἶχα ξεχάσει πῶς γράφουν. Ἡ μεγάλη πείνα, ἡ πλύση ἐγκεφάλου καί τὰ βασανιστήρια μ' ἔκαναν νά ξεχάσω τήν Ἁγία Γραφή. Ἀλλά τήν ἡμέρα πού συμπληρώθηκαν δεκατέσσερα χρόνια, μέσ' τῆ λήθη μου αὐτή, ἦρθε στό νοῦ μου τὸ ἐδάφ:ο : «Ὁ Ἰακώβ ἐργάστηκε γιά τήν Ραχὴλ δεκατέσσερα χρόνια καί αὐτὸ τοῦ φάνηκε ἓνα μικρὸ διάστημα, γιατί τήν ἀγαποῦσε».

Πολὺ σύντομα μετὰ ἀπ' αὐτό, ἐλευθερώθηκα μὲ μιὰ γενική ἀμνηστία πού δόθηκε στὴ χώρα μας, κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη πίεση τῆς Ἀμερικανικῆς κοινῆς γνώμης.

Εἶδα ξανά τὴ σύζυγό μου. Μὲ περίμενε πιστὰ ἐπὶ δεκατέσσερα χρόνια.

Ἀρχίσαμε μιὰ νέα ζωὴ μὲ ὑπερβολικὴ φτώχεια, γιατί μᾶς τὰ εἶχαν κατάσχει ὅλα.

Οἱ ἱερεῖς καί οἱ ποιμένες πού ἐλευθερώθηκαν μπορούσαν νά ἀναλάβουν μικρὲς ἐκκλησίες. Σὲ μένα δόθηκε μιὰ ἐκκλησία στὴ πόλη Orsova. Ἡ κομμουνιστικὴ ὑπηρεσία Λατρείας μου εἶπε ὅτι ἡ ἐκκλησία εἶχε δύναμη τριάντα πέντε μέλη καί μὲ προειδοποίησαν νά μὴ γίνουν ποτὲ τὰ μέλη τριάντα ἕξι! Καί μου εἶπαν ὅτι ἔπρεπε νά εἶμαι ὁ πράκτοράς τους καί νά ἀναφέρω στὴ μυστικὴ ἀστυνομία γιά τὸ κάθε μέλος καί νά κρατῶ τὴ νεολαία μακριά. Μὲ τέτοιο τρόπο οἱ κομμουνιστὲς χρησιμοποιοῦσαν τίς ἐκκλησίες σὰν ὄργανα τοῦ ἐλέγχου τους.

Ἦξερα ὅτι ἂν θὰ κήρυττα πολλοὶ θὰ ἔρχονταν νά ἀκούσουν. Δέν θέλησα: ὅμως νά συνεργαστῶ μὲ τήν ἐπίσημὴ ἐκκλησία. Ἐργάστηκα ξανά στὴ Μυστικὴ Ἐκκλησία. Μά-

λιστα ἤμουνα στή πρώτη γραμμή στό ὥραϊο ἀλλά καί ἐπικίνδυνο αὐτό ἔργο.

Στή διάρκεια τῶν χρόνων πού ἤμουνα φυλακισμένος, ὁ Θεός εἶχε ἐργαστή θαυμάσια. Ἡ Μυστική Ἐκκλησία δέν εἶχε ἐγκαταλειφτῆ ἢ ξεχαστῆ. Ἀμερικανοί καί ἄλλοι χριστιανοί εἶχαν ἀρχίσει νά μᾶς βοηθοῦν καί νά προσεύχονται γιά μᾶς.

Ἐνα ἀπομεσήμερο ἀναπαυόμουνα γιά λίγο στό σπίτι ἐνός ἀδελφοῦ, σέ μιᾶ ἐπαρχιακή πόλη. Μὲ ξύπνησε λέγοντας: «Ἔχουν ἔρθει ἀδελφοί ἀπό τὸ ἐξωτερικό». Στή Δύση ὑπῆρχαν χριστιανοί πού δὲ μᾶς εἶχαν ἐγκαταλείψει ἢ ξεχάσει.

Μιᾶ ομάδα ἀπὸ χριστιανούς εἶχε ὀργανώσει ἕνα μυστικό ἔργο γιά ἀνακούφιση τῶν οἰκογενειῶν τῶν χριστιανῶν μαρτύρων καί ἔβαλε στή χώρα λαθραῖα χριστιανικά φυλλάδια καί βοήθεια.

Στό ἄλλο δωμάτιο βρῆκα ἕξι ἀδελφοὺς πού εἶχαν ἔρθει γι' αὐτὸ τὸ ἔργο. Μίλησα πολὺ μαζί τους. Μετὰ ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα μοῦ εἶπαν πὼς ἄκουσαν ὅτι σ' αὐτὴν τὴν διεύθυνση ὑπῆρχε κάποιος πού πέρασε δεκατέσσερα χρόνια στή φυλακὴ καί ὅτι θὰ ἤθελαν νά τὸν δοῦν. Ἔτσι λοιπὸν τοὺς εἶπα ὅτι ἐγὼ ἤμουνα ὁ ἄνθρωπος αὐτός. Αὐτοὶ εἶπαν: «Περιμέναμε νά δοῦμε κάποιον μελαγχολικό. Δὲ μπορεῖ ἐσὺ νά εἶσαι αὐτὸ τὸ πρόσωπο, διότι ἐσὺ εἶσαι γεμᾶτος χαρά». Τοὺς βεβαίωσα ὅτι ἐγὼ ἤμουνα ὁ φυλακισμένος καί ἦταν χαρὰ μου πού τοὺς γνώριζα καί ὅτι ὁ ἐρχομὸς τους ἦταν ἀπόδειξη ὅτι δέν θὰ εἴμασταν πιά ξεχασμένοι. Σταθερὴ καί κανονικὴ βοήθεια ἀρχισε νά ἔρχεται στή Μυστικὴ Ἐκκλησία. Μὲ μυστικούς τρόπους ἀποκτούσαμε πολλὰς Βίβλους καί ἄλλα χριστιανικά φυλλάδια καί βοήθεια γιὰ τὶς οἰκογένειες τῶν χριστιανῶν μαρτύρων. Τώρα μὲ τὴ βοήθεια αὐτῶν, ἐμεῖς τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας μπορούσαμε νά ἐργαζόμαστε πολὺ καλλίτερα.

Δέν ἦταν μόνο ὅτι αὐτοὶ μᾶς ἔδιναν τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ βλέπαμε ὅτι μᾶς ἀγαποῦσαν. Μᾶς ἔφερναν ἕνα λόγο ἀνακουφίσεως.

Στὰ χρόνια πού μᾶς ἔκαναν πλύση ἐγκεφάλου εἶχαμε ἀ-

κούσει: «Κανένας δὲ σὲ ἀγαπᾷ πιά, κανένας δὲ σὲ ἀγαπᾷ πιά, κανένας δὲ σὲ ἀγαπᾷ πιά». Τώρα βλέπαμε Ἀμερικανούς καὶ Ἀγγλους χριστιανούς πού διακινδύνευαν τὴ ζωὴ τους καὶ μᾶς ἔδειχναν ὅτι μᾶς ἀγαποῦσαν. Μὲ τὶς δικές μας συμβουλές ἀνάπτυξαν μιὰ τεχνικὴ τοῦ μυστικοῦ ἔργου. Σέρνονταν κρυφὰ μέσα στὰ σπίτια περικυκλωμένοι ἀπὸ τὴ μυστικὴ ἀστυνομία. Ἡ ἀστυνομία δὲν ἤξερε ὅτι αὐτοὶ εἶχαν μπῆ μέσα.

Ἡ ἀξία τῶν Βίβλων πού ἔμπαιναν λαθραῖα μ' αὐτὰ τὰ μέσα δὲ μπορούσε νὰ ἐκτιμηθῆ ἀπὸ ἓναν Ἀμερικανὸ ἢ Ἀγγλο χριστιανὸ πού «κολυμπᾷ» μέσα στὶς Βίβλους.

Ἡ οἰκογένειά μου κι' ἐγὼ δὲ θὰ ἐπιζούσαμε χωρὶς τὴν ὑλικὴ βοήθεια πού λαβαίναμε ἀπὸ προσευχόμενους χριστιανούς τοῦ ἐξωτερικοῦ. Τὸ ἴδιο γινόταν καὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους μυστικούς ποιμένες καὶ μάρτυρες στὶς κομμουνιστικὲς χώρες. Μπορῶ νὰ τὸ ἐπιβεβαιώσω ἀπὸ τὴν ἴδια μου τὴν πείρα ὅσον ἀφορᾷ γιὰ τὴν ὑλικὴ καὶ ἀκόμη περισσότερο τὴν ἠθικὴ βοήθεια πού μᾶς ἔχει δοθῆ ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἱεραποστολὴ τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Γιὰ μᾶς οἱ ἄνθρωποι τοὺς ἦταν σὰν ἄγγελοι πού εἶχαν σταλῆ ἀπὸ τὸ Θεό!

Ἡ ἀνασύσταση τοῦ ἔργου τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας δημιουργοῦσε μεγάλο κίνδυνο γιὰ μιὰ ἄλλη σύλληψή μου. Αὐτὴν τὴν ἐποχὴ, δυὸ χριστιανικὲς ὀργανώσεις - ἡ Νορβηγικὴ Ἱεραποστολὴ γιὰ τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ ἡ Ἑβραϊκὴ Χριστιανικὴ Συμμαχία - πλήρωσαν λύτρα 2.500 στερλινῶν γιὰ μένα. Μποροῦσα τώρα νὰ ἐγκαταλείψω τὴ Ρουμανία.

ΓΙΑΤΙ ΕΦΥΓΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΡΟΥΜΑΝΙΑ

Δὲ θὰ εἶχα φύγει - παρὰ τοὺς κινδύνους - ἂν οἱ ἡγέτες τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας δὲ μὲ πρόσταζαν νὰ ἐκμεταλλεῦθω αὐτὴν τὴν εὐκαιρία, νὰ ἐγκαταλείψω τὴ χώρα, νὰ γίνω ἡ «Φωνὴ τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας» στὸν Ἐλεύθερο Κόσμο. Ἦθελαν νὰ μιλήσω σὲ σᾶς στὸ Δυτικὸ κόσμο, γι' αὐτούς, γιὰ τὰ μαρτύριά τους καὶ γιὰ τὶς ἀνάγκες τους.

Ἦρθα στὴ Δύση, ἀλλὰ ἡ καρδιά μου παράμενε μαζί τους. Ἄν δὲν εἶχα συλλάβῃ τὴ μεγάλη ἀνάγκη νὰ ἀκούσετε καὶ σεῖς τὰ βασανιστήρια καὶ τὸ γενναῖο ἔργο τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας δὲ θὰ ἔφευγα ποτὲ ἀπὸ τὴ Ρουμανία. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀποστολή μου.

Πρὶν φύγω ἀπὸ τὴ Ρουμανία, μὲ κάλεσαν δυὸ φορὲς στὴ μυστικὴ ἀστυνομία. Μοῦ εἶπαν ὅτι τὰ χρήματα ἦρθαν γιὰ μένα. (Ἡ Ρουμανία πουλᾷ τοὺς πολίτες τῆς μὲ χρήματα, ἐπειδὴ περνᾷ δύσκολη οἰκονομικὴ κρίση στὴν ὁποία ὀδήγησαν οἱ κομμουνιστὲς τὴ χώρα μας). Μοῦ εἶπαν: «Πήγαινε στὴ Δύση καὶ κήρυξε τὸ Χριστὸ ὅσο θέλεις, ἀλλὰ μὴ μᾶς θίγεις! Μὴν πῆς οὔτε μιὰ λέξη ἐναντίον μας! Σοῦ λέμε εἰλικρινᾶ τι σκοπεύουμε γιὰ σένα ἂν κάνης πῶς μιλᾷς γιὰ ὅ,τι συνέβη. Πρῶτ' ἀπὸ ὅλα, γιὰ 500 λίρες στερλίνες μποροῦμε νὰ βροῦμε ἕναν ἐγκληματία πού νὰ σὲ λυώσῃ ἢ νὰ σὲ ἀπαγάγουμε. (Ἡμῶνα στὸ ἴδιο κελλί μὲ τὸν Ὀρθόδοξο ἐπίσκοπο, Vasile Leul, ὁ ὁποῖος ἀπήχθηκε στὴν Αὐστρία καὶ τὸν ἔφεραν στὴ Ρουμανία. Ὅλα τὰ νύχια του ἦταν ξεριζωμένα. Ἐκανα καὶ μὲ ἄλλους ἀπαχθέντες ἀπὸ τὸ Βερολῖνο. Τὸν τελευταῖο καιρὸ, Ρουμάνοι ἔχουν ἀπαχθῆ ἀπὸ τὴν Ἰταλία καὶ τὸ Παρίσι). Μοῦ εἶπαν συμπληρωματικά: «Μποροῦμε ἐπίσης νὰ σὲ καταστρέψουμε ἠθικὰ διαδίδοντας μιὰ ἱστορία εἰς βάρος σου μὲ μιὰ κοπέλλα, κλεψιὰ ἢ κάποιον ἀμάρτημα στὰ νιάτα σου. Οἱ Δυτικοὶ—καὶ εἰδικὰ οἱ Ἀμερικανοὶ - πολὺ εὐκόλα ξεγελοῦνται καὶ ἐξαπατῶνται.

Ἄφοῦ μὲ ἀπειλήσαν, μοῦ ἐπέτρεψαν νὰ ἔρθω στὴ Δύση. Ἐχουν μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὴ πλύση ἐγκεφάλου ἀπὸ τὴν ὁποία πέρασα κι' ἐγώ. Στὴ Δύση ὑπάρχουν πολλοὶ πού πέρασαν ἀπὸ τὰ ἴδια ὅπως ἐγώ, ἀλλὰ σιωποῦν. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἐπαινοῦν καὶ τὸν κομμουνισμό ἀκόμη, ἐνῶ ἔχουν βασανιστῆ ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὲς. Οἱ κομμουνιστὲς ἦταν πολὺ σίγουροι ὅτι καὶ ἐγώ θὰ σιωποῦσα.

Ἐτοῖς τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1965, ἡ οἰκογένειά μου καὶ ἐγώ μπορούσαμε νὰ ἐγκαταλείψουμε τὴ Ρουμανία.

Ἡ τελευταία μου πράξη πρὶν φύγω, ἦταν νὰ πάω στὸ τάφο τοῦ συνταγματάρχη πού εἶχε δώσει τὴ διαταγὴ τῆς

συλλήψεώς μου και ό όποϊος ειχε διατάξει τó βασανισμό μου για χρόνια. Έβαλα ένα λουλούδι στο τάφο του. Κάνοντας αυτό, αφιέρωνα τόν έαυτό μου στο να φέρω τή χαρά του Χριστού που έγω είχα, στους κομμουνιστές που ήταν τόσο άδειοι πνευματικά.

Μισώ τó κομμουνιστικό σύστημα, αλλά αγαπώ τούς ανθρώπους. Μισώ τήν άμαρτία, αλλά αγαπώ τούς άμαρτωλούς. Αγαπώ τούς κομμουνιστές με όλη μου τήν καρδιά. Οί κομμουνιστές μπορεί να σκοτώνουν χριστιανούς, αλλά δε μπορούν να σκοτώσουν τήν άγάπη τους άκόμα και για κείνους που τούς σκοτώνουν. Δεν έχω τήν παραμικρή πικρία ή μίσος έναντίον τών κομμουνιστών ή για τούς βασανιστές μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Οί Ἑβραῖοι ἔχουν ἓναν θρύλο. Ὅταν οἱ πρόγονοί τους σώθηκαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ οἱ Αἰγύπτιοι πνίγηκαν στὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα, οἱ ἄγγελοι ἔνωσαν τὴ φωνή τους στοὺς ὕμνους τοῦ θριάμβου ποὺ ἔψαλλαν οἱ Ἰσραηλίτες. Καὶ ὁ Θεὸς εἶπε στοὺς ἀγγέλους. «Οἱ Ἑβραῖοι εἶναι ἄνθρωποι καὶ μποροῦν νὰ χαίρωνται γιὰ τὴ φυγὴ τους, ἀλλὰ ἀπὸ σᾶς περίμενα περισσότερη κατανόηση. Μήπως καὶ οἱ Αἰγύπτιοι δὲν εἶναι δικὰ μου δημιουργήματα; Δὲν τοὺς ἀγαπῶ καὶ αὐτοὺς; Πῶς παραλείψατε νὰ νιώσετε τὸν πόνο μου γιὰ τὴν τραγικὴ τους μοῖρα;».

«Καὶ ὅτε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἦταν πλησίον τῆς Ἱερικῶ, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ καὶ εἶδε, καὶ ἰδοὺ, ἴστατο κατέναντι αὐτοῦ ἄνθρωπος καὶ ἡ ρομφαία αὐτοῦ ἦτο γεγυμνωμένη ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ· καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν. Ἡμέτερος εἶσαι ἢ τῶν ὑπεναντίων ἡμῶν;» (Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ 5: 13).

Ἄν ὁ ἄγνωστος ποὺ συνάντησε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἦταν ἀπλῶς ἄνθρωπος, ἡ μόνη ἀπάντηση μποροῦσε νὰ εἶναι: «Εἶμαι γιὰ σένα», «Εἶμαι γιὰ τοὺς ἀντιπάλους σου» ἢ πιθανῶς «Εἶμαι οὐδέτερος». Αὐτὲς εἶναι οἱ μόνες πιθανὲς ἀπαντήσεις σὲ μιὰ τέτοια ἐρώτηση. Τὸ Ὅν ὅμως τὸ ὅποιο ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ συνάντησε ἦταν ἀπὸ ἄλλη σφαῖρα καὶ γι' αὐτὸ ρωτοῦσε ἂν ἦταν γιὰ τὸν Ἰσραὴλ ἢ ἐναντίον του καὶ ἔδωσε μιὰ ἀπάντηση ἡ ὅποια ἦταν παράδοξη καὶ δύσκολη γιὰ νὰ ἐρμηνευτῆ: «Ὅχι». Τί ἐννοεῖ αὐτὸ τὸ «Ὅχι»;

Αὐτὸ ἦρθε ἀπὸ ἓναν ἄλλον πλανήτη ὅπου τὰ ὄντα δὲν εἶναι οὔτε ὑπὲρ οὔτε κατὰ, ἀλλὰ ὅπου καθένας καὶ τὸ κάθε τι εἶναι σὲ ἄρμονία, ἐκεῖ ὅπου κυριαρχεῖ τὸ ἔλεος καὶ ἡ ἐνθερμη ἀγάπη.

Ἐπάρχει ὁμως καὶ ἓνα ἀνθρώπινο ἐπίπεδο, ὅπου ὁ κομμουνισμὸς μάχεται γιὰ τὰ ἄγρια καὶ ἀπολίτιστα ἰδανικὰ τοῦ ἐναντίου τοῦ ὁποίου δὲ μπορούμε παρὰ καὶ ἐμεῖς νὰ πολεμοῦμε.

Οἱ χριστιανοὶ ὁμως εἶναι περισσότερο ἀπὸ ἀπλοῖ ἀνθρώποι, εἶναι παιδιὰ τοῦ Θεοῦ καὶ κοινωνοὶ τῆς θείας φύσεως.

Γιὰ τὸν λόγον αὐτὸν τὰ μαρτύρια ποὺ ὑπόφερα στὶς κομμουνιστικὲς φυλακὲς δὲ μὲ ἔκαναν νὰ μισῶ τοὺς κομμουνιστὲς. Κι' αὐτοὶ εἶναι δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ. Πῶς μπορῶ νὰ τοὺς μισῶ; Μὰ οὔτε μπορῶ νὰ εἶμαι καὶ φίλος τους. Φιλία σημαίνει νὰ ἔχῃς τὴν ἴδια ψυχὴ. Ἐγὼ δὲν εἶμαι μιὰ ψυχὴ μὲ τοὺς κομμουνιστὲς. Αὐτοὶ μισοῦν τὸ Θεό, ἐγὼ ἀγαπῶ τὸ Θεό.

Ἄν μὲ ρωτοῦσαν: «Εἶσαι μὲ τοὺς κομμουνιστὲς ἢ ἐναντίον τους;» Ἡ ἀπάντησή μου μπορεῖ νὰ ἦταν πολὺπλοκη. Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀπειλὴ γιὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος. Εἶμαι ἐντελῶς ἐνάντιος σ' αὐτὸν καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τὸν πολεμῶ ὥσπου νὰ ἐξαφανιστῇ. Κατὰ τὸ πνεῦμα ὁμως βρίσκομαι σὲ οὐράνιους χώρους μαζί μὲ τὸν Ἰησοῦ. Βρίσκομαι στὴν ἀνώτερη αὐτὴ σφαῖρα τοῦ «Ὁχι», στὴν ὁποία καὶ οἱ κομμουνιστὲς εἶναι ἀγαπητοὶ καὶ συμπαθητικοὶ παρ' ὅλα τὰ ἐγκλήματά τους. Εἶναι μιὰ περιοχὴ στὴν ὁποία ὑπάρχουν ἀγγελικὲς ὑπάρξεις, καὶ προσπαθοῦν νὰ βοηθήσουν τὸν καθένα νὰ φθάσῃ στὸ σκοπὸ τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, δηλαδὴ νὰ γίνῃ σὰν τὸ Χριστό. Γι' αὐτὸ ὁ σκοπός μου εἶναι νὰ διαδώσω τὸ Εὐαγγέλιο στοὺς κομμουνιστὲς καὶ νὰ τοὺς φέρω τὰ καλὰ νέα γιὰ αἰώνιο ζωή.

Ὁ Χριστὸς ποὺ εἶναι ὁ Κύριός μου ἀγαπᾷ τοὺς κομμουνιστὲς. Αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶπε ὅτι ἀγαπᾷ κάθε ἀνθρώπο καὶ ὅτι θὰ ἀφῆνε καλλίτερα τὰ ἐνενήντα ἐννέα πιστὰ πρόβατα γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ βρῇ τὸ ἓνα ποὺ πλανήθηκε. Οἱ ἀπόστολοι Του καὶ ὅλοι οἱ μεγάλοι δάσκαλοι τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔχουν διδάξει αὐτὴν τὴν παγκόσμια ἀγάπη στὸ ὄνομά Του. Ὁ St. Macary εἶπε: «Ἄν κάποιος λέει ὅτι ἀγαπᾷ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους φλογερά, καὶ ἓναν ἀνθρώπο μόνο δὲ μπορεῖ νὰ ἀγαπήσῃ, τότε ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς δὲν εἶναι πιά χρι-

στιανός, γιατί η αγάπη του δὲν ἀγκαλιάζει δλους». Ὁ Ἄγιος Αὐγουστῖνος διδάσκει: «Ἄν δλοι οἱ ἄνθρωποι ἦταν δίκαιοι καὶ ἕνας μόνον ἁμαρτωλός, ὁ Χριστὸς θὰ εἶχε ἔρθη νὰ ὑποφέρη στὸν ἴδιο σταυρὸ γι' αὐτὸν τὸν ἕναν ἄνθρωπο. Ὁ Χριστὸς ἀγαπᾷ κάθε ἄτομο. Ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία εἶναι καθαρὴ. Οἱ κομμουνιστὲς εἶναι ἄνθρωποι καὶ ὁ Χριστὸς τοὺς ἀγαπᾷ. Ἔτσι κάνει κάθε ἄνθρωπος πού ἔχει τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ. Ἀγαπᾷμε τὸν ἁμαρτωλὸ ἀλλὰ μισοῦμε τὴν ἁμαρτία.

Γνωρίζουμε γιὰ τὴν αγάπη τοῦ Χριστοῦ στοὺς κομμουνιστὲς ἀπὸ τὴ δική μας αγάπη γι' αὐτοὺς.

Ἔχω δεῖ χριστιανούς σὲ κομμουνιστικὲς φυλακὲς μὲ βαρεῖες ἄλυσίδες στὰ πόδια. Τοὺς βασάνιζαν μὲ πυρωμένες σιδερένιες λαβίδες. Τοὺς ἔβαζαν στὸ λαρύγγι τους μὲ τὴ βία κουταλιὲς τῆς σούπας ἀλάτι. Καὶ τοὺς ἀνάγκαζαν μετὰ ἀπ' αὐτὰ νὰ μείνουν χωρὶς νερὸ, πεινασμένοι, μαστιγωμένοι, καὶ παγωμένοι. Κι' ὅμως οἱ χριστιανοὶ αὐτοὶ προσεύχονται μὲ πάθος γιὰ τοὺς κομμουνιστὲς.

Αὐτὸ ἀπὸ ἀνθρώπινης πλευρᾶς εἶναι ἀκατανόητο! Αὐτὴ εἶναι ἡ αγάπη τοῦ Χριστοῦ πού τρέχει μέσα στίς καρδιές μας.

Ἀργότερα, οἱ κομμουνιστὲς πού εἶχαν βασανίσει ἐμᾶς, ἦρθαν κι' αὐτοὶ στὴ φυλακὴ. Στὴ κομμουνιστικὴ διακυβέρνηση, κομμουνιστὲς κάθε βαθμοῦ, ἀκόμα καὶ κυβερνητὲς, φυλακίζονταν τόσο συχνά, ὅσο καὶ οἱ ἀντίπαλοί τους. Ἔτσι ὁ βασανιζόμενος καὶ ὁ βασανιστὴς ἦταν στὸ ἴδιο κελλί. Καὶ ἐνῶ οἱ μὴ χριστιανοὶ ἔδειχναν μίσος γιὰ τοὺς πρῶην ἀνακριτὲς τους καὶ τοὺς χτυποῦσαν, οἱ χριστιανοὶ τοὺς προστάτευαν ἀκόμα μὲ τὸν κίνδυνο νὰ χτυπηθοῦν οἱ ἴδιοι καὶ νὰ κατηγορηθοῦν ὡς συνεργοὶ τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἔχω δεῖ χριστιανούς νὰ χαρίζουν τὴν τελευταία φέτα τοῦ ψωμοῦ τους (εἶχαμε ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ μιὰ φέτα κάθε βδομάδα) καὶ τὸ φάρμακο πού μποροῦσε νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ τους, σὲ ἕναν κομμουνιστὴ πού βασανιζόταν καὶ πού τώρα ἦταν ἕνας φίλος φυλακισμένος.

Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Juliu Maniu, τοῦ χριστιανοῦ πρῶην πρωθυπουργοῦ τῆς Ρουμανίας πού πέθανε στὴ φυ-

λακή ήταν: «'Αν ποτέ συντριφτή ό κομμουνισμός στη χώρα μας, τó ιερότερο καθήκον κάθε χριστιανού θά ήταν νά βγή στους δρόμους και νά υπερασπίση με κίνδυνο τής ίδιας του ζωής, τούς κομμουνιστές, από τή δίκαιη όργη τών άμετρητων εκείνων πού είχαν αυτοί τυραννίσει.

Τίς πρώτες μέρες, μετά πού πίστεψα στο Χριστό, ένιωθα πώς δέ μπορούσα νά ζήσω περισσότερο. Βαδίζοντας στους δρόμους, ένιωθα ένα φυσικό πόνο για κάθε άνδρα ή γυναίκα πού περνούσε. Ήταν σάν ένα μαχαίρι στην καρδιά μου. Τό καυτό έρώτημα ήταν αν αυτός ή αυτή, ήταν σωσμένοι. 'Αν ένα μέλος τής συναθροίσεως άμάρτανε έκλαιγα για ώρες. 'Ενας ζωηρός πόθος για τή σωτηρία όλων τών ψυχών κατάκαιγε τήν καρδιά μου και οί κομμουνιστές δέν άποκλείονταν άπ' αυτόν.

Στό σκληρό περιορισμό δέ μπορούσαμε νά προσευχήμαστε πιά όπως πριν. Ήμασταν άφάνταστα πεινασμένοι, είχαμε παραισθήσεις μέχρι πού γίναμε σάν ήλίθιοι. Ήμασταν σάν σκελετοί. 'Η προσευχή του Κυρίου ήταν πάρα πολύ μακροσκελής για μās. Δέ μπορούσαμε νά συγκεντρωθούμε αρκετά για νά τήν πούμε. 'Η μόνη μου προσευχή πού επαναλάμβανα ξανά και ξανά ήταν: «'Ιησοϋ, Σε αγαπώ».

Και τότε, μιá ένδοξη μέρα πήρα τήν άπάντηση από τόν 'Ιησοϋ: «'Εσϋ με αγαπās; Τώρα και εγώ θά σου δείξω πόσο σε αγαπώ». 'Αμέσως ένιωσα μιá φλόγα στην καρδιά μου πού έκαιγε όπως οί άχτίδες του ήλιου. Οί μαθητές, στο δρόμο προς τήν 'Εμμαούς είπαν ότι οί καρδιές τους έκαιγαν όταν ό 'Ιησοϋς μίλησε σ' αυτούς. 'Ετσι έγινε και σε μένα. Γνώρισα τήν αγάπη 'Εκείνου πού έδωσε τή ζωή Του στο σταυρό για όλους εμάς. Τέτοια αγάπη δέ μπορεί νά έξαιρέσει τούς κομμουνιστές, παρ' όλες τίς τρομερές τους άμαρτίες.

Οί κομμουνιστές έχουν διαπράξει και ακόμα διαπράττουν φρικαλεότητες, αλλά «πολλά νερά δέν μπορούν νά σβήσουν τήν αγάπη, ούτε μπορούν οί πλημμύρες νά τήν πνίξουν. 'Η αγάπη είναι δυνατή σάν τόν θάνατο. 'Η ζήλεια

είναι σκληρή σαν τόν τάφο». Όπως ό τάφος ύπάρχει γιά νά περιλαμβάνη όλους - πλοϋτο και φτώχεια, νέους και γέρους, ανθρώπους από όλες τις φυλές, έθνη και πολιτικές πεποιθήσεις, άγιους και έγκληματίες - έτσι και ή άγάπη άγκαλιάζει όλους. Ό Χριστός, ή Ένσαρκωμένη Άγάπη, ποτέ δέ θά πάψη νά αγαπά έως ότου νικήση και τούς κομμουνιστές.

Έναν ύπουργό τόν πέταξαν μέσα στό κελλί μου. Ήταν μισοπεθαμένος. Αίμα ξεπεταγόταν από τό πρόσωπο και τό σώμα του. Τόν είχαν χτυπήσει πολύ βάνουσα. Τόν πλύναμε. Μερικοί φυλακισμένοι καταριόνταν τούς κομμουνιστές. Αϋτός, άναστενάζοντας είπε: «Παρακαλώ, μήν τούς καταριέσθε! Σωπάστε! Έπιθυμώ νά προσευχηθώ γι' αϋτούς».

ΕΙΜΑΣΤΑΝ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΙ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Ότάν κοιτάζω πίσω στά δεκατέσσερα χρόνια τής φυλακής, μερικές φορές τά βλέπω πολύ ευτυχισμένη έποχή. Άλλοι φυλακισμένοι, ακόμα και οί φρουροί πολύ συχνά άναρωτιόνταν, κατά πόσο οί χριστιανοί μπορούσαν νά είναι χαρούμενοι κάτω από τις χειρότερες συνθήκες.

Τίποτε δέν μπορούσε νά μάς συγκρατήσει από τήν ύμνωδία μας στό Θεό, άν και μάς χτυπούσαν γι' αυτό. Φαντάζομαι ότι και τά άηδόνια θά κελαηδοϋσαν, ακόμα κι' άν ήξεραν ότι μετά τό τέλος τοϋ κελαηδίσματός τους θά τά σκότωναν γι' αυτό. Χριστιανοί στη φυλακή χόρευαν από ευχαρίστηση. Πώς μπορούσαν νά είναι τόσο χαρούμενοι κάτω από τέτοιες τραγικές συνθήκες;

Συχνά στη φυλακή διαλογιζόμουνα γιά τούς λόγους τοϋ Χριστοϋ στους μαθητές Του: «Εϋλογημένοι είναι οί όφθαλμοί οί όποιοί βλέπουν τά πράγματα πού σεις βλέπετε». Οί μαθητές μόλις είχαν επιστρέψει από μιá περιοδεία τους στην Παλαιστίνη, όπου είδαν φριχτά πράγματα. Ή Παλαιστίνη ήταν μιá καταπιεζόμενη χώρα. Παντοϋ ύπήρχε ή τρομερή δυστυχία ένός τυραννισμένου λαοϋ. Οί μαθητές

συνάντησαν ἀρρώστια, πείνα καὶ δυστυχία. Ἐμπαίναν σὲ σπίτια ἀπὸ τὰ ὁποῖα πατριῶτες εἶχαν κλειστή στη φυλακή, ἀφίνοντας πίσω γονεῖς καὶ συζύγους νὰ κλαῖνε. Λοιπὸν δὲν ἦταν καὶ τόσο ὁμορφος ἕνας τέτοιος κόσμος.

Καὶ ἀκόμα ὁ Ἰησοῦς εἶπε: «Εὐλογημένοι οἱ ὀφθαλμοὶ ποὺ βλέπουν τὰ πράγματα ποὺ σεῖς βλέπετε». Καὶ τοῦτο γιατί δὲν ἀντίκριζαν μόνο τὸν πόνο παντοῦ, ἀλλὰ εἶχαν τὴ χαρὰ νὰ βλέπουν τὸ Σωτῆρα ὄλου τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Στὴ φύση βλέπουμε τὶς ἀσχημες κάμπιες νὰ μεταβάλλονται ἀργότερα σὲ ὁμορφες πολύχρωμες πεταλοῦδες γεμάτες ζωή. Κάτι παρόμοιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴ δική μας εὐτυχία.

Γύρω μου ὑπῆρχαν Ἰώβ. Μερικοὶ μάλιστα περισσότερο ὀλιμμένοι κι' ἀπ' αὐτὸν τὸν Ἰώβ. Ἦξερα ὅμως τὸ τέλος τῆς ἱστορίας τοῦ Ἰώβ. Ἐλαβε δυὸ φορές περισσότερα ἀπ' ὅ,τι εἶχε πρὶν. Εἶχα γύρω μου ἀνθρώπους σὰν τὸν φτωχὸ Λάζαρο, πενιασμένους καὶ γεμάτους ἀπὸ πληγές. Ἦξερα ὅμως ὅτι ἄγγελοι θὰ τοὺς παραλάμβαναν ὄλους στοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ. Τοὺς ἔβλεπα ὅπως θὰ ἦταν στὸ μέλλον. Εἶδα σὲ ἐξαθλίωση καὶ βρωμιὰ καὶ ἀδυναμία, ἕναν μάρτυρα ποὺ ἦταν κοντὰ μου ἀλλὰ στὸ πρόσωπό του διέκρινα τὸν μελλοντικὸ στεφανωμένο ἐνδοξο ἄγιο.

Ὅταν ἔβλεπα ἀνθρώπους σὰν αὐτὸν - ὄχι ὅπως εἶναι, ἀλλὰ ὅπως θὰ εἶναι - μποροῦσα νὰ ἀνακαλύψω ἀνάμεσα σὲ διώκτες ὅπως ὁ Σαοὺλ ἀπὸ τὴν Ταρσό, τὸν μέλλοντα Ἅγιο Παῦλο. Καὶ μερικοὶ εἶχαν ἤδη γίνει ἔτσι. Ἀξιωματικοὶ τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας στὰ χέρια τῶν ὁποίων ἐμεῖς μαρτυρήσαμε, ἔγιναν χριστιανοὶ οἱ ἴδιοι καὶ ἦταν εὐτυχεῖς νὰ ὑποφέρουν μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ στὴν φυλακή γιατί εἶχαν βρῆ τὸ Χριστό μας. Στοὺς δεσμοφύλακες ποὺ μᾶς μαστίγωναν εἶδαμε τὶς δυνατότητες τοῦ δεσμοφύλακα τῶν Φιλίππων, ὁ ὁποῖος πρῶτος μαστίγωσε τὸν Ἅγιο Παῦλο καὶ μετὰ ἔγινε χριστιανός. Ὁνειρευόμασταν ὅτι γρηγόρα θὰ μᾶς ρωτοῦσαν: «Τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ σωθῶ;» Σὲ κείνους ποὺ παρακολουθοῦσαν χλευάζοντας, ὅταν οἱ χριστιανοὶ ἀλείφονταν μὲ περιττώματα, δεμένοι στὸ σταυρό, βλέπαμε τὸ πλῆθος τοῦ Γολγοθᾶ τὸ ὁποῖον σύντομα θὰ χτυ-

ποῦσε τὰ στήθη του ἀπὸ φόβο, ποῦ εἶχε ἀμαρτήσει.

Στῆ φυλακῆ, ἀνακαλύψαμε ὅτι ὑπάρχει ἐλπίδα γιὰ τὴ σωτηρία τῶν κομμουνιστῶν. Ἐκεῖ καταλάβαμε τὴν εὐθύνη μας γι' αὐτούς. Τὸ ὅτι μαρτυρήσαμε στὰ χέρια τους, αὐτὸ μᾶς ἔκανε νὰ τοὺς ἀγαπᾶμε.

Ἔνα μεγάλο μέρος τῆς οἰκογενείας μου ἔχει θανατωθῆ. Ἦταν στὸ σπίτι μου ποῦ ὁ φονιάς γνώρισε τὸ Χριστό. Καὶ ἦταν τὸ πιὸ κατάλληλο μέρος. Ἔτσι, στίς κομμουνιστικὲς φυλακὲς γεννήθηκε ἡ ἰδέα γιὰ μιὰ χριστιανικὴ ἱεραποστολὴ στοὺς κομμουνιστές.

Ὁ Θεὸς βλέπει τὰ πράγματα διαφορετικὰ ἀπ' ὅ,τι τὰ βλέπουμε ἐμεῖς. Κι' ἐμεῖς τὰ βλέπουμε διαφορετικὰ ἀπ' ὅ,τι ἓνα μυρμήγκι. Ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη πλευρὰ τὸ νὰ εἶσαι δεμένος στὸ σταυρὸ καὶ πασαλειμμένος μὲ περιττώματα εἶναι τρομερὸ πρᾶγμα. Παρ' ὅλα αὐτά, ἡ Βίβλος ὀνομάζει τὰ βάσανα τῶν μαρτύρων «ἐλαφρὲς θλίψεις». Τὰ δεκατέσσερα χρόνια μου στῆ φυλακῆ, φάνηκε πολὺς χρόνος γιὰ μένα. Ἡ Βίβλος τὸ ὀνομάζει «μιὰ στιγμή ποῦ ἐργάζεται γιὰ μᾶς αἰώνιον βᾶρος δόξης». Αὐτὸ μᾶς δίνει τὸ δικαίωμα νὰ ὑποθέσουμε ὅτι τὰ ἄγρια ἐγκλήματα τῶν κομμουνιστῶν, ποῦ εἶναι ἀσυγχώρητα γιὰ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους, ἐνάντια στὰ ὅποια μὲ τὸ δίκιο μας θὰ ἔπρεπε νὰ πολεμοῦμε μὲ ὅλη μας τὴ δύναμη, εἶναι ἐλαφρότερα στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ, ἀπ' ὅ,τι εἶναι στὰ δικά μας μάτια. Ἡ τυραννία τους ἢ ὅποια συνεχίζει ἤδη μισὸ αἰῶνα, μπορεῖ νὰ εἶναι μπροστὰ στὸ Θεό, στὸν Ὅποιο χίλια χρόνια εἶναι σὰν μιὰ μέρα, μόνο μιὰ στιγμή λανθασμένης τακτικῆς. Κι' αὐτοὶ ἔχουν ἀκόμα τὴν δυνατότητα νὰ σωθοῦν.

Ἡ οὐράνια Ἱερουσαλήμ εἶναι μιὰ μητέρα καὶ ἀγαπᾶ σὰν μιὰ μητέρα.

Οἱ πύλες τοῦ οὐρανοῦ δὲν εἶναι κλεισμένες γιὰ τοὺς κομμουνιστές. Οὔτε εἶναι τὸ φῶς σβησμένο γι' αὐτούς.

Μποροῦν νὰ μετανοήσουν ὅπως κάθε ἄλλος ἄνθρωπος. Καὶ πρέπει ἐμεῖς νὰ τοὺς καλέσουμε σὲ μετάνοια.

Μόνο ἡ ἀγάπη μπορεῖ νὰ ἀλλάξη τοὺς κομμουνιστές (μιὰ ἀγάπη ἢ ὅποια πρέπει νὰ εἶναι καθαρὴ καὶ φανερὴ καὶ ποῦ πρέπει νὰ ἐφαρμόζεται ἀπὸ πολλοὺς ἐκκλησιαστικoὺς

ηγέτες). Τὸ μίσος τυφλώνει. Ὁ Χίτλερ ἦταν ἀντικομμουνιστής, ἀλλὰ συγχρόνως ἕνας ἀνθρώπος γεμάτος μίσος. Ἔτσι, ἀντὶ νὰ τοὺς κυριεύσει, τοὺς βοήθησε νὰ κερδίσουν τὸ ἕνα τρίτο τοῦ κόσμου.

Ἀπὸ ἀγάπη σχεδιάσαμε στὴ φυλακὴ μιὰ ἱεραποστολὴ πού νὰ ἐργάζεται μεταξὺ τῶν κομμουνιστῶν.

Ξεκινώντας ἀπὸ αὐτὸ σκεφτήκαμε, πρῶτα ἀπ' ὅλα γιὰ τοὺς κομμουνιστὲς κυβερνήτες.

Μερικοὶ διευθυντὲς ἱεραποστολῶν φαίνεται νὰ ἔχουν σπουδάσει λίγη ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία. Πῶς κερδίσθηκε ἡ Νορβηγία γιὰ τὸ Χριστό; Κερδίζοντας τὸ Βασιλιᾶ Ὁ-λαφ. Ἡ Ρωσσία πρώτη εἶχε τὸ Εὐαγγέλιο, ὅταν ὁ βασιλιᾶς της, Βλαδίμηρος κερδίσθηκε. Ἡ Οὐγγαρία εἶχε κερδισθῆ, κερδίζοντας τὸν Ἅγιο Στέφανο τὸ βασιλιᾶ της. Τὸ ἴδιο μὲ τὴν Πολωνία. Στὴν Ἀφρικὴ, ὅπου ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς κερδίζόταν, ἡ φυλὴ ἀκολουθοῦσε. Ἰδρύσαμε ἱεραποστολὲς πού θὰ στρατολογοῦσαν ἀνθρώπους μὲ ὑπόληψη πού μπορούσαν νὰ γίνουν πολὺ καλοὶ χριστιανοί, ἀλλὰ πού δὲν εἶχαν πολὺ ἐπιρροή καὶ δὲ μπορούσαν ἔτσι νὰ ἀλλάξουν τὴν κατάστασι τῶν πρώτων πραγμάτων.

Πρέπει νὰ κερδίσουμε κυβερνήτες: πολιτικούς, οικονομικούς, ἐπιστήμονες καὶ προσωπικότητες τέχνης. Αὐτοὶ εἶναι οἱ μηχανικοὶ τῶν ψυχῶν. Αὐτοὶ πλάθουν τίς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων. Κερδίζοντάς τους, κερδίζεις τὸν λαὸ πού αὐτοὶ ὀδηγοῦν καὶ πού ἔχουν τὴν ἐπιρροή σ' αὐτόν.

Ἀπὸ τὴν ἱεραποστολικὴ πλευρὰ ὁ κομμουνισμὸς ἔχει ἕνα πλεονέκτημα πού ἄλλα σοσιαλιστικὰ συστήματα δὲν ἔχουν. Εἶναι συγκεντρωτικός.

Ἄν ὁ Πρόεδρος τῶν Η.Π.Α. προσηλυτιζόταν στὸ Μορμονισμό, ἡ Ἀμερικὴ δὲν θὰ γινόταν Μορμονικὴ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ. Ἄν ὅμως ὁ Μάο Τσέ Τούγκ προσηλυτισθῆ στὸ Χριστιανισμό - ἢ ὁ Μπρέζνιεφ ἢ ὁ Τσαουσέσκου - ὅλη ἡ χώρα τους θὰ μπορούσε νὰ ἐπηρεασθῆ. Τόσο μεγάλη εἶναι ἡ ἐπίδρασι τῶν ἀρχηγῶν.

Μπορεῖ ὅμως ἕνας κομμουνιστὴς ἡγέτης νὰ μεταστραφῆ; Βεβαίως, γιατί εἶναι δυστυχισμένος καὶ ἀνασφαλὴς ὅπως ἀκριβῶς τὸ θῦμα του. Σχεδὸν ὅλοι οἱ κομμουνιστὲς

κυβερνήτες της Ρωσσίας κατέληξαν στη φυλακή ή τουφεκίστηκαν από τους ίδιους τους συντρόφους τους. Το ίδιο στην Κίνα. 'Ακόμα και οι ύπουργοί του έσωτερικού, όπως ο Jagoda, Yezhov, Beria, οι όποιοι φαίνονταν να έχουν όλη τη δύναμη στα χέρια τους, είχαν το ίδιο τέλος όπως και ο τελευταίος έπαναστάτης· μιá σφαίρα στον αυχένα και όλα τελείωσαν μ' αυτούς. Τελευταία ο Shcherin, ο 'Υπουργός των 'Εσωτερικών της Σοβιετικής 'Ενώσεως και ο Rankovic, ο 'Υπουργός των 'Εσωτερικών της Γιουγκοσλαβίας, διώχτηκαν σά βρωμερά κουρέλια.

ΠΩΣ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΕΠΙΤΕΘΟΥΜΕ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ

Το κομμουνιστικό σύστημα δέν κάνει κανένα ευτυχημένο, ακόμα και τους έκμεταλλευτές του. 'Ακόμα κι αυτοί τρέμουν. 'Οποιαδήποτε νύχτα ή κλούβα της μυστικής αστυνομίας θά μπορούσε να τους απομακρύνει γιατί ή γραμμή του κόμματος θά είχε αλλάξει.

'Εχω γνωρίσει προσωπικά πολλούς κομμουνιστές ήγέτες. Είναι βρυφορτωμένοι άνθρωποι. Μόνο ο 'Ιησούς μπορεί να τους ξεκουράσει.

Το κέρδισμα των κομμουνιστών ήγετών στο 'Χριστό, μπορεί να σημαίνει τή σωτηρία του κόσμου, από πυρηνική καταστροφή. 'Ακόμη μπορεί να σημαίνει τή σωτηρία του ανθρώπινου γένους από πείνα, που όφείλεται στο γεγονός ότι πολλά από τά έσοδά τους πηγαίνουν στους πολυδάπανους έξοπλισμούς. Το κέρδισμα κομμουνιστών ήγετών, ίσως να σημαίνει το τέλος της διεθνούς έντάσεως. 'Επίσης ή έπιστροφή τους στο Χριστό θά σημαίνει χαρά στον ουρανό και τον θρίαμβο της 'Εκκλησίας. 'Ολες οι περιοχές στις όποιες οι ίεραπόστολοι εργάζονται τόσο σκληρά, όπως ή Γουϊνέα, ή Μαδαγασκάρη, θά ακολουθήσουν άπλά, αν οι κομμουνιστές ήγέτες κερδισθούν στο Χριστό. Αυτό θά δώσει στο χριστιανισμό μιá τελείως νέα όρμη.

'Εχω προσωπικά γνωρίσει κομμουνιστές που πίστεψαν στο Χριστό. Κι' έγώ ό ίδιος ήμουνά ένας μαχητικός

ἀθειστής στά νιάτα μου. Ἀθειστές καί κομμουνιστές πού πίστεψαν ἀγαποῦν τὸ Χριστὸ πολὺ, ἐπειδὴ ἔχουν ἀμαρτή-
σει πολὺ.

Στρατηγικὴ σκέψη χρειάζεται στὸ ἱεραποστολικὸ ἔργο. Ἀπὸ πλευρᾶς σωτηρίας ὅλες οἱ ψυχές εἶναι ἴσες· ἀπὸ πλευρᾶς ἱεραποστολικῆς στρατηγικῆς δὲν εἶναι ἴσες. Εἶναι πολὺ σπουδαιότερο νὰ κερδιθῆ ἓνας ἄνθρωπος μὲ μεγάλη ἐπιρροή, πὺν μπορεῖ μὲ τὴ σειρά του νὰ κερδίσει χιλιάδες ψυχές, παρὰ νὰ μιλήσης σὲ ἓναν ἄνθρωπο πρωτόγονο στὴ ζούγκλα, ὁ ὁποῖος ἐξασφαλίζει σωτηρία μόνο γιὰ τὸν ἑαυτὸ του. Γι' αὐτὸ ὁ Ἰησοῦς διάλεξε νὰ τελειώσῃ τὴ διακο-
νία Του, ὄχι σὲ κάποιο μικρὸ χωριό, ἀλλὰ στὴν Ἱερουσα-
λήμ, τὸ πνευματικὸ κέντρο τοῦ κόσμου. Γι' αὐτὸν τὸν ἴδιο σκοπὸ ὁ Παῦλος ἀγωνίστηκε τόσο πολὺ νὰ φτάσῃ στὴ
Ρώμη.

Ἡ Βίβλος λέει: «Τὸ σπέρμα τῆς γυναικὸς θὰ συντρίψῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄφρα». Τὸ κεφάλι τοῦ φιδιοῦ εἶναι κά-
που μεταξὺ Μόσχας καὶ Πεκίνου, ὄχι στὴ Τύνιδα ἢ τὴ
Μαδαγασκάρη. Ὁ κομμουνιστικὸς κόσμος πρέπει νὰ τρα-
βήξῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἡγετῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν
διευθυνόντων ἱεραποστολῆς καθὼς καὶ κάθε διορατικὸ
χριστιανοῦ. Πρέπει νὰ ἐγκαταλείψουμε τὸ στερεότυπο τρό-
πο τοῦ ἔργου. «Ἐπικατάρατος εἶναι αὐτὸς πὺν πράττει τὸ
ἔργο τοῦ Κυρίου ἀμελῶς». Εἶναι γραμμένο. Εἶναι ἀναγ-
καίμια μιὰ μετωπικὴ πνευματικὴ ἐπίθεση πᾶνω στὸ κομ-
μουνισμὸ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία.

Οἱ πόλεμοι μποροῦν νὰ κερδηθοῦν μόνο μὲ ἐπίθεση, ποτὲ μὲ ἀμυντικὴ στρατηγική. Μπροστὰ στὸν κομμουνι-
σμὸ ἢ Ἐκκλησία ἦταν μέχρι τώρα πάντοτε σὲ ἄμυνα. Γι'
αὐτὸ κι' ἔχασε τὴ μιὰ χώρα μετὰ τὴν ἄλλη, πρὸς ὄφελος
τοῦ κομμουνισμοῦ.

Αὐτὸ πρέπει νὰ ἀλλάξῃ ἀμέσως στὴν Ἐκκλησία στὸ
σύνολό της. Ἐνας Ψαλμὸς λέει ὅτι ὁ Θεὸς κόβει τὰ σιδε-
ρένια δοκάρια στὰ δυό. Τὸ Σιδηροῦν Παραπέτασμα εἶναι
ἓνα μικρὸ πρᾶγμα γι' Αὐτόν.

Ἡ πρώτη Ἐκκλησία ἐργαζόταν κρυφὰ καὶ παράνομα

και θριάμβευε. Ἐμείς πρέπει νά μάθουμε νά ἐργαζόμαστε πάλι μέ τόν ἴδιο τρόπο.

Μέχρι τήν ἐποχή τοῦ κομμουνισμοῦ, ποτέ δέν κατάλαβα γιατί τόσα πολλά πρόσωπα τῆς Καινῆς Διαθήκης εἶχαν παρατσούκλια: Συμεών ὁ ὁποῖος ὀνομαζόταν Νίγερ, ὁ Ἰωάννης ὀνομαζόταν Μᾶρκος κλπ. Χρησιμοποιοῦμε κι' ἐμεῖς μυστικά ὀνόματα στό ἔργο μας τώρα, στίς κομμουνιστικές χῶρες.

Ποτέ πρὶν δέν εἶχα καταλάβει γιατί ὁ Ἰησοῦς, τήν ἐπιθυμία Του νά ἔχη τό τελευταῖο δεῖπνο μέ τοὺς μαθητές Του δέν ἔδωσε διεύθυνση, ἀλλά εἶπε: «Ὑπάγετε εἰς τήν πόλιν· καί θέλει σᾶς ἀπαντήσῃ ἄνθρωπος βαστάζων σταμνίον ὕδατος». Τώρα καταλαβαίνω. Κι' ἐμεῖς δίνουμε τέτοια μυστικά σημεῖα γιά ἀναγνώριση στό ἔργο μας τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας.

Ἄν συμφωνήσουμε νά ἐργαστοῦμε μ' αὐτόν τόν τρόπο νά γυρίσουμε πίσω στίς μεθόδους τῶν πρώτων χριστιανῶν - μπορούμε νά ἐργαστοῦμε ἀποτελεσματικά γιά τό Χριστό στίς κομμουνιστικές χῶρες.

Ὅταν ὁμως συνάντησα μερικοὺς ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας στή Δύση, ἀντί γιά ἀγάπη γιά τοὺς κομμουνιστές, πού θά εἶχε ὀδηγήσει, ἀπό καιρό στήν ἴδρυση ἑνὸς ἱεραποστολικοῦ ἔργου γιά τίς κομμουνιστικές χῶρες, τοὺς βρήκα νά συμβιβάζονται μέ τοὺς κομμουνιστές, δέν βρήκα τὴ συμπόνια τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτη γιά τίς χαμένες ψυχές, γιά τὴν οἰκογένεια τοῦ Κάρλ Μάρξ.

Ἡ πίστη ἑνὸς ἀνθρώπου δέν εἶναι αὐτὸ πού ἐκφράζουν τὰ χεῖλη του, ἀλλά αὐτὸ γιά τό ὅποιο εἶναι ἔτοιμος νά πεθάνῃ.

Οἱ χριστιανοὶ τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας ἔχουν ἀποδείξει ὅτι εἶναι ἔτοιμοι νά πεθάνουν γιά τὴ πίστη τους. Ἐγὼ συνεχίζω τώρα μέ ἕνα ἔργο πού μορεῖ νά σημαίνει γιά μένα μιὰ νέα φυλάκιση σὲ μιὰ κομμουνιστικὴ χώρα, νέα μαρτύρια καὶ θάνατο, ἐπειδὴ διευθύνω μιὰ μυστικὴ ἱεραποστολὴ πίσω ἀπὸ τό Σιδηροῦν Παραπέτασμα, παίρνοντας ἐπάνω μου ὄλους τοὺς κινδύνους. Πιστεύω σ' αὐτὰ πού γράφω.

Ἐχω τό δικαίωμα νά ρωτήσω: Θὰ ἦταν ἔτοιμοι οἱ ἡγέ-

τες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς, οἱ ὅποιοι εἶναι φίλοι τοῦ κομμουνισμοῦ νὰ πεθάνουν γι' αὐτὴ τὴν πίστη τους; Ποιὸς τοὺς ἐμποδίζει νὰ ἐγκαταλείψουν τὶς ὑψηλές τους θέσεις στὴ Δύση γιὰ νὰ γίνουν ἐπίσημοι ποιμένες στὸ Ἀνατολικὸ Μπλόκ, συνεργαζόμενοι ἐκεῖ - στὸν ἴδιο τόπο - μὲ τοὺς κομμουνιστές; Ἡ ἀπόδειξη μιᾶς τέτοιας πίστεως δὲ δόθηκε ἀκόμα ἀπὸ κανέναν ἡγέτη Δυτικῆς Ἐκκλησίας.

Ἀνθρώπινες λέξεις δημιουργήθηκαν ἀπὸ τὴν ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου νὰ κατανοήσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Καὶ νὰ ἐκφράσῃ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὰ συναισθήματά του.

Δὲν ὑπάρχουν ὅμως ἀνθρώπινες λέξεις νὰ ἐκφράσουν μὲ ἕνα ἀνάλογο τρόπο τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ ὕψη τῆς πνευματικῆς ζωῆς.

Ἐξ Ἰσου, δὲν ὑπάρχουν ἀνθρώπινες λέξεις πὺ μποροῦν νὰ περιγράψουν τὰ βάθη τῆς σατανικῆς ἀγριότητος.

Μπορεῖς νὰ ἐκφράσῃς μὲ λέξεις τὰ αἰσθήματα τοῦ ἀνθρώπου πὺ ἦταν ἔτοιμος νὰ πεταχθῇ μέσα σὲ ἕναν φοῦρνο ἀπὸ τοὺς Ναζι ἢ πὺ εἶδε τὸ παιδί του νὰ ρίχεται μέσα σ' αὐτὸν τὸν φοῦρνο;

Ἔτσι τὸ ἴδιο εἶναι μάταιο νὰ προσπαθῆς νὰ περιγράψῃς τὸ τι ὑπόφεραν καὶ τι ὑποφέρουν ἀκόμα οἱ χριστιανοὶ κάτω ἀπὸ τοὺς κομμουνιστές.

Ἦμωνα στὴ φυλακὴ μὲ τὸ Lucretiu Patrascanu, τὸν ἄνθρωπο πὺ ἔδωσε δύναμη στὸν κομμουνισμό τῆς Ρουμανίας. Οἱ σύντροφοί του τὸν τίμησαν βάζοντάς τον στὴ φυλακὴ. Ἄν καὶ ἦταν πνευματικὰ ὑγιής, τὸν ἔβαλαν σὲ ψυχιατρεῖο μὲ φρενοβλαβεῖς, ὡσπυ ἐγινε κι' αὐτὸς τρελλός. Τὸ ἴδιο ἔκαμαν στὴν Anna Pauker, τὴν πρώτη Γραμματέα τῆς Πολιτείας. Καὶ τοὺς χριστιανούς συχνά τοὺς μεταχειρίζονταν μὲ τέτοιο τρόπο. Τοὺς κάνουν ἠλεκτρικά σόκ. Τοὺς βάζουν σὲ ζουρλομανδύες.

Ὁ κόσμος εἶναι τρομερὰ φοβισμένος μ' αὐτὰ πὺ συμβαίνουν στοὺς Κινέζικους δρόμους. Ὅποιονδήποτε συναντήσῃ ἢ Κόκκινη Φρουρά, τὸν τρομοκρατεῖ. Τώρα προσπαθήστε νὰ φανταστῆτε τι συμβαίνει σὲ μερικούς χριστιανούς, σὲ μιὰ Κινέζικη φυλακὴ πὺ κανεῖς δὲ βλέπει!

Τὰ τελευταῖα νέα εἶναι, ὅτι ἓνας νέος Κινέζος Εὐαγγελικός συγγραφέας καὶ ἄλλοι χριστιανοί, οἱ ὅποιοι ἀρνήθηκαν νὰ ἀπαρνηθοῦν τὴν πίστη τους, τοὺς ἔκοψαν τὰ ἀδῆα, τὴ γλῶσσα καὶ τὰ πόδια.

Τὸ χειρότερο ὅμως πρᾶγμα ποὺ κάνουν οἱ κομμουνιστὲς δὲν εἶναι τόσο ποὺ βασανίζουν καὶ σκοτώνουν τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων. Ἀπάνθρωπα παραποιοῦν τὶς σκέψεις τῶν ἀνθρώπων καὶ δηλητηριάζουν τὴ νεολαία καὶ τὰ παιδιά. Ἔχουν τοποθετήσει δικούς τους ἀνθρώπους σὲ θέσεις ἡγετικές στὶς ἐκκλησίες. Διδάσκουν τὴ νεολαία, ὄχι μόνον νὰ μὴ πιστεῦη στὸ Θεὸ καὶ τὸ Χριστό, ἀλλὰ νὰ μισῇ αὐτὰ τὰ ὀνόματα.

Μὲ τὶς λέξεις μποροῦμε νὰ ἐκφράσουμε τὴν τραγῳδίαν τῶν χριστιανῶν μαρτύρων, ποὺ ἐπιστρέφοντας στὸ σπίτι ὕστερα ἀπὸ χρόνια φυλακῆς, βλέπουν τὰ παιδιά τους νὰ τοὺς ὑποδέχονται μὲ περιφρόνηση; Ἡ νὰ ἀνακαλύπτουν ὅτι ἔχουν γίνει μαχητικοὶ ἀθεϊστὲς;

Αὐτὸ τὸ βιβλίον δὲν ἔχει γραφτῆ τόσο μὲ μελάνη, ἀλλὰ μὲ τὸ αἷμα τῶν ματωμένων καρδιῶν.

Ὅπως στὰ χρόνια τοῦ Δανιὴλ ποὺ ἔβαλαν τὰ τρία παιδιά στὸ καμῖνι καὶ ὅταν τὰ ἔβγαλαν δὲ μύριζαν καθόλου φωτιά· ἔτσι οἱ χριστιανοὶ ποὺ ἔκαναν σὲ κομμουνιστικὲς φυλακὲς δὲ νιώθουν μίσος ἐναντίον τῶν κομμουνιστῶν.

Ὅταν ἓνα λουλούδι τὸ πατήσης μὲ τὰ πόδια σου, σὲ ἀνταμείβει μὲ τὸ ἄρωμά του. Ἔτσι καὶ οἱ χριστιανοὶ ποὺ βασανίζονται ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὲς τοὺς ἀνταμείβουν μὲ τὴν ἀγάπη τους. Ὡδηγήσαμε πολλοὺς ἀπὸ τοὺς δεσμοφύλακὲς μας στὸ Χριστό. Ἐνας πόθος κυριαρχοῦσε σὲ μᾶς: νὰ δώσουμε στοὺς κομμουνιστὲς, ποὺ μᾶς ἔκαναν νὰ ὑποφέρουμε, τὸ καλλίτερο ποὺ ἔχουμε, τὴ σωτηρία ἢ ὅποια ἔρχεται ἀπὸ τὸν Κύριόν μας τὸν Ἰησοῦ Χριστό.

Ἐγὼ δὲν εἶχα τὸ προνόμιο, ποὺ εἶχαν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μου, στὴν πίστη, νὰ πεθάνουν μὲ ἓναν μαρτυρικό θάνατο στὴ φυλακὴ. Ἐγὼ ἀπελευθερώθηκα καὶ μάλιστα μπόρεσα νὰ βγῶ ἀπὸ τὴ Ρουμανία στὴ Δύση.

Βρῆκα στὴ Δύση, σὲ πολλοὺς ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας, ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἐπικρατεῖ στὴν Μυ-

στική Ἐκκλησία πίσω ἀπὸ τὸ Σιδηροῦν καὶ ἀπὸ Μπαμποῦ Παραπέτασμα. Πολλοὶ χριστιανοὶ δὲν ἔχουν ἀγάπη γιὰ τοὺς κομμουνιστές. Ἀπόδειξη γι' αὐτὸ εἶναι ὅτι δὲν κάνουν τίποτα γιὰ τὴ σωτηρία ἐκείνων στὶς κομμουνιστικὲς χῶρες. Ἔχουν ἱεραποστολὲς γιὰ τοὺς Ἑβραίους, ἱεραποστολὲς γιὰ τοὺς Μουσουλμάνους, ἱεραποστολὲς γιὰ τοὺς Βουδδιστές. Ἔχουν ἱεραποστολὲς γιὰ νὰ πείθουν χριστιανούς νὰ ἀλλάζουν ἀπὸ τὸ ἓνα δόγμα στὸ ἄλλο. Δὲν ἔχουν ὅμως ἱεραποστολὲς γιὰ τοὺς κομμουνιστές! Δὲν τοὺς ἀγαποῦν, ἀλλοιῶς θὰ εἶχαν πρὸ πολλοῦ δημιουργήσει μιὰ τέτοια ἱεραποστολή, ὅπως ἀκριβῶς ὁ Carey πού ἀγαποῦσε τοὺς Ἰνδιάνους καὶ ὁ Hudson Taylor πού ἀγαποῦσε τοὺς Κινέζους δημιουργήσαν τὶς ἀντίστοιχες ἱεραποστολὲς.

Δὲν εἶναι ὅμως μόνο πού δὲν ἀγαποῦν τοὺς κομμουνιστές καὶ δὲν κάνουν τίποτα γιὰ νὰ τοὺς κερδίσουν στὸ Χριστό, ἀλλὰ μὲ τὴ μακαριότητά τους καὶ μὲ τὴν ἀμέλειά τους μερικὲς φορές μερικοὶ ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας στὴ Δύση ἐνισχύουν τοὺς κομμουνιστές στὴν ἀπιστία τους. Βοηθοῦν κομμουνιστές νὰ ἐπιβάλλωνται στὶς δυτικὲς ἐκκλησίες καὶ νὰ κερδίζουν τὴν ἡγεσία στὶς ἐκκλησίες καὶ στὸ κόσμο. Ἀφήνουν τοὺς χριστιανούς σὲ ἄγνοια γιὰ τοὺς κινδύνους τοῦ κομμουνισμοῦ.

Ἀφοῦ δὲν ἀγαποῦν τοὺς κομμουνιστές καὶ δὲν κάνουν τίποτα νὰ τοὺς κερδίσουν στὸ Χριστό (μὲ τὴν πρόφαση ὅτι δὲν τοὺς ἐπιτρέπεται νὰ τὸ κάνουν αὐτό, σὰν καὶ οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ νὰ εἶχαν ζητήσει ἄδεια ἀπὸ τὸ Νέρωνα γιὰ νὰ διαδώσουν τὸ Εὐαγγέλιο) δὲν ἀγαποῦν καὶ τὸ ἴδιο τους τὸ ποίμνιο. Ἐφ' ὅσον ἡμεῖς δὲν κερδίζουμε τοὺς κομμουνιστές στὸ Χριστό, αὐτοὶ θὰ ὑποτάξουν τὴ Δύση καὶ θὰ ξεριζώσουν τὸν χριστιανισμὸ ἀκόμη κι' ἐδῶ.

ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΑΓΝΟΟΥΝΤΑΙ

Στοὺς πρώτους αἰῶνες ὁ Χριστιανισμὸς ἀνθοῦσε στὴ Βόρειο Ἀφρική. Ἀπὸ ἐκεῖ ἦρθε ὁ Ἅγιος Αὐγουστίνος, ὁ Ἅγιος Κυπριανός, ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος καὶ ὁ Τερτυλιανός.

λιανός. Οί χριστιανοί τῆς Βορείου Ἀφρικῆς παράλειψαν μόνο ἓνα καθήκον, νά κερδίσουν τοὺς Μωαμεθανοὺς γιὰ τὸ Χριστό. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι οἱ Μωαμεθανοὶ μῆ-
καν στὴ Βόρειο Ἀφρικὴ καὶ ξερρίζωσαν τοὺς χριστιανούς
γιὰ αἰῶνες. Ἡ Βόρειος Ἀφρικὴ ἀνήκει ἀκόμα καὶ τώρα
στοὺς Μουσουλμάνους καὶ ἀποκαλεῖται ἀπὸ τῆς χριστιαν-
νικῆς ἱεραποστολῆς, «περιοχὴ τῶν ἀμεταπίστων».

Ἄς διδαχτοῦμε κάτι ἀπὸ τὴν ἱστορία!

Τὴν ἐποχὴ τῆς Μεταρρυθμίσεως τὰ θρησκευτικὰ ἐν-
διαφέροντα τοῦ Huss, Luther καὶ Calvin συνταυτίζονταν
μὲ τὰ ἐνδιαφέροντα τῶν Εὐρωπαϊκῶν λαῶν. Ἐπιθυμία τους
ἦταν νά ἀπαλλαχθοῦν ἀπὸ τὸ ζυγὸ τοῦ Παπισμοῦ, ποῦ ἦταν
τότε μιὰ καταπιεστικὴ πολιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ δύναμη.
Καὶ σήμερα ἀκριβῶς τὰ ἐνδιαφέροντα τῆς Μυστικῆς Ἐκ-
κλησίας γιὰ τὴ διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ στοὺς κομ-
μουνιστῆς καὶ στὰ θύματά τους συμπίπτουν. Τὸ ζωτικὸ ἐν-
διαφέρον ὄλων τῶν ἐλευθέρων λαῶν εἶναι ἡ ὑπαρξὴ συνε-
χοῦς ἐλευθερίας.

Δὲν ὑπάρχει πολιτικὴ δύναμη ποῦ μπορεῖ νά ἀνατρέψῃ
τὸν κομμουνισμό. Οἱ κομμουνιστῆς ἔχουν πυρηνικὴ δύ-
ναμη καὶ κάθε στρατιωτικὴ ἐπίθεσις θά σήμαινε τὸ ξέ-
σπασμα ἐνὸς νέου παγκοσμίου πολέμου μὲ ἑκατοντάδες
ἐκατομμυρίων θύματα. Πολλοὶ δὲ δυτικοὶ ἡγέτες ἔχουν
ὑποστῆ πλύσις ἐγκεφάλου καὶ δὲν ἐπιθυμοῦν ἀκόμα καὶ
νά ἀνατρέψουν τοὺς κομμουνιστῆς ἡγέτες. Ἐχουν πῆ πολ-
λὲς φορὲς ὅτι εὐχονται νά ἐξαφανισθοῦν ἡ τοξικομανία,
ὁ γκαγκστερισμός, ὁ καρκίνος καὶ ἡ φυματίωσις παρὰ ὃ κομ-
μουνισμός, τοῦ ὁποίου θύματα εἶναι πολὺ περισσότερα ἀπ'
ὅλα αὐτὰ τὰ κακὰ μαζί.

Ἡ Ilya Ehrenburg, ἡ Σοβιετικὴ συγγραφεύς, λέει ὅτι
ἂν ὁ Στάλιν δὲν εἶχε τίποτα ἄλλο νά κἀνῃ σὲ ὄλη του τὴ
ζωὴ ἀπὸ τοῦ νά καταγράψῃ τὰ ὀνόματα τῶν ἀθῶων θυμά-
των του, ἡ ζωὴ του δὲ θά ἐπαρκοῦσε γιὰ νά τελειώσῃ αὐτὴν
τὴ δουλειά. Ὁ Κρούστσεφ εἶπε στὸ Εἰκοστὸ Συνέδριον τοῦ
Κομμουνιστικοῦ Κόμματος: «Ὁ Στάλιν ἔλυσε χιλιάδες ἀ-
γαπητοὺς καὶ ἀθῶους κομμουνιστῆς... Ἀπὸ τὰ ἑκατὸν
τριάντα ἐννέα ὑποψήφια μέλη τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς

πού εκλέχτηκαν στο δέκατο εβδομο Συνέδριο, τὰ ἐνεήνητα ὀκτῶ πού εἶναι τὰ ἐβδομήνητα τοῖς ἑκατό, εἶχαν πρόσφατα συλληφθῆ καὶ τουφεκιστῆ».

Τώρα μπορείτε νὰ φανταστῆτε τι ἔκανε στοὺς χριστιανούς!

Ὁ Κροδτσσεφ ἀποκήρυξε τὸ Στάλιν, ἀλλὰ συνέχιζε νὰ κάνη τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Ἀπὸ τὸ 1959 μισὲς ἀπὸ τὶς ἐκκλησίες τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας πού ἦταν ἀκόμα ἀνοιχτές, εἶχαν κλείσει.

Στὴν Κίνα ὑπάρχει ἓνα νέο κύμα βαρβαρισμοῦ, χειρότερο ἀπὸ κείνο τῆς Σταλινικῆς περιόδου. Ἡ ἀνοιχτὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας ἔχει σταματήσῃ ἐντελῶς. Στὴ Ρωσσία καὶ στὴ Ρουμανία γίνονται νέες συλλήψεις. (Τώρα μόλις λάβαμε εἶδηση γιὰ μαζικὲς συλλήψεις χριστιανῶν στὴ Ρωσσία).

Ὁλόκληρη γενιὰ νέων ἀνατράφηκε μὲ μῖσος, τρόμο καὶ ἀπάτη, γιὰ κάθε τι πού ὑπάρχει στὸ Δυτικὸ κόσμο καὶ εἰδικὰ γιὰ τοὺς χριστιανούς, σὲ χῶρες μὲ ἓνα δισεκατομμύριο κατοίκους.

Δὲν εἶναι ἀσυνήθιστο θέαμα στὴ Ρωσσία, νὰ βλέπησ ἀστυνομικούς νὰ στέκωνται μπροστὰ στὶς ἐκκλησίες καὶ νὰ παραφυλάγουν γιὰ παιδιὰ. Ὅσα ἀνακάλυπταν διττη γαίαν στὴν ἐκκλησία τὰ χαστούκιζαν καὶ τὰ πετοῦσαν ἔξω. Οἱ μελλοντικοὶ καταστροφεῖς τῆς δυτικῆς Χριστιανοσύνης, ἀνατρέφονται προσεκτικὰ καὶ συστηματικὰ.

Ἐπάρχει μιὰ μόνο δύναμη πού μπορεῖ νὰ ἀνατρέψῃ τὸν κομμουνισμό. Εἶναι ἡ ἴδια δύναμη πού ἔκανε τὰ χριστιανικὰ κράτη νὰ πάρουν τὴ θέση τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, ἡ δύναμη πού ἔκανε τοὺς χριστιανούς νὰ κρατηθοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν ἀγριότητα τῶν Τευτόνων καὶ Βίκιγκς, ἡ δύναμη πού ἀνάντησε τὴν αἱματοβαμμένη Ἱερὰ Ἐξέταση. Αὐτὴ ἡ δύναμη εἶναι ἡ δύναμη τοῦ Εὐαγγελίου, πού παρουσιάστηκε ἀπὸ τὴ Μυστικὴ Ἐκκλησία καὶ πού ὑπάρχει σὲ ὅλες τὶς κομμουνιστικὲς χῶρες.

Τὸ νὰ κρατηθῆ αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ νὰ βοηθηθῆ, δὲν εἶναι μόνο ἓνα ζήτημα ἐνότητος μὲ τοὺς ἀδελφούς πού ὑποφέρουν. Σημαίνει ἀκόμη ζωὴ ἢ θάνατο γιὰ τὴ χώρα σας

καὶ γιὰ τίς ἐκκλησίες σας. Ἡ διατήρηση αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας δὲν πρέπει νὰ εἶναι μόνο στὰ ἐνδιαφέροντα τῶν ἐλευθέρων χριστιανῶν, ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ εἶναι μέσα στὴν πολιτικὴ τῶν ἐλευθέρων κυβερνήσεων.

Ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία ἔχει ἤδη κερδίσει κομμουνιστὲς ἡγέτες στὸ Χριστό. Ὁ Gheorghiu Dej, ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ρουμανίας, πέθανε σάν ἓνας πιστὸς ἄνθρωπος ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐξομολόγησιν τῆς ἁμαρτίας του καὶ τὴν ἀλλαγὴ τῆς ἁμαρτωλῆς ζωῆς του. Στὶς κομμουνιστικὲς χώρες ὑπάρχουν κομμουνιστικὰ μέλη τῆς κυβερνήσεως ποὺ εἶναι κρυφοὶ χριστιανοί. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἐπεκταθῆ. Τότε θὰ εἶμαστε βέβαιοι, νὰ περιμένουμε μιὰ πραγματικὴ ἀλλαγὴ στὴν πολιτικὴ μερικῶν κομμουνιστικῶν κυβερνήσεων. Δὲν χρειάζονται ἀλλαγές σάν ἐκεῖνες τοῦ Τίτο καὶ Γκομοῦλκα, μετὰ ἀπὸ τίς ὁποῖες ἡ ἴδια σκληρὴ δικτατορία ἐνὸς ἀθεϊστικοῦ κόμματος συνεχίζεται. Ὑπάρχει ἀνάγκη στροφῆς στὸν χριστιανισμὸ καὶ τὴν ἐλευθερία.

Ἐξαιρετικὲς εὐκαιρίες ὑπάρχουν τώρα γι' αὐτό.

Οἱ κομμουνιστὲς εἶναι πολὺ συχνὰ εἰλικρινεῖς στὶς πεποιθήσεις τους. ὅπως οἱ χριστιανοὶ στὶς δικές τους, περνοῦν ἀπὸ μεγάλη κρίση.

Εἶχαν πραγματικὰ πιστέψει ὅτι ὁ κομμουνισμὸς θὰ δημιουργοῦσε μιὰ ἀδελφосύνη μεταξὺ τῶν ἐθνῶν. Τώρα βλέπουν τὸ ἀντίθετο. Κομμουνιστικὲς χώρες τσακώνονται ἢ μὴ μὲ τὴν ἄλλη σάν τὰ σκυλιά.

Εἶχαν πράγματι πιστέψει ὅτι ὁ κομμουνισμὸς θὰ δημιουργοῦσε ἓνα ἐπίγειο παράδεισο σὲ ἀντίθεση μὲ ἐκεῖνον ποὺ ὀνόμαζαν ψεύτικο ἐπουράνιο παράδεισο. Καὶ τώρα οἱ οἱ λαοὶ τους πεινοῦν. Τὸ σιτάρι πρέπει νὰ εἰσαχθῆ ἀπὸ καπιταλιστικὲς χώρες.

Οἱ κομμουνιστὲς εἶχαν πιστέψει στοὺς ἡγέτες τους. Τώρα ἔχουν διαβάσει στὶς ἴδιες τίς ἐφημερίδες τους ὅτι ὁ Στάλιν ἦταν ἓνας δολοφόνος τῆς μάζας καὶ ὁ Κροῦστσεφ ἓνας ἀνόητος. Τὸ ἴδιο μὲ τοὺς ἐθνικοὺς τους ἥρωες, ὅπως ὁ Rakosi, Gero, Anna Pauker, Rankovici καὶ ἄλλους. Οἱ κομμουνιστὲς δὲν πιστεύουν πιά στὸ ἀλάθητο τῶν ἡγετῶν των. Εἶναι σάν τοὺς Καθολικοὺς χωρὶς Πάπα.

Ἐπάρχει ἓνα κενὸ στὶς καρδιῆς τῶν κομμουνιστῶν. Αὐτὸ τὸ κενὸ μπορεῖ νὰ γεμίσει μόνο μὲ τὸ Χριστό. Ἡ ἀνθρώπινη καρδιά ἀπὸ τὴ φύση τῆς ἀναζητᾷ τὸ Θεό. Ἐπάρχει ἓνα πνευματικὸ κενὸ σὲ κάθε ἀνθρώπο, ὡς οὗτου γεμίσει ἀπὸ τὸ Χριστό. Αὐτὸ εἶναι ἀληθινὸ καὶ γιὰ τοὺς κομμουνιστῆς. Στὸ Εὐαγγέλιο ὑπάρχει μιὰ δύναμη ποὺ μπορεῖ νὰ τοὺς ἐλκύσει. Τὸ εἶδα αὐτὸ νὰ συμβαίνει. Ξέρω ὅτι μπορεῖ νὰ γίνη.

Χριστιανοὶ - κοροϊδεμένοι καὶ βασανισμένοι ἀπὸ τοὺς κομμουνιστῆς - ἔχουν ξεχάσει καὶ ἔχουν συγχωρέσει αὐτοὺς ποὺ ἐβλάψαν τοὺς ἴδιους προσωπικὰ ἢ τὶς οἰκογένειῆς τοὺς. Κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς κομμουνιστῆς νὰ περάσουν τὴν κρίση καὶ νὰ βροῦν τὴν ὁδὸ πρὸς τὸ Χριστό. Γι' αὐτὸ τὸ ἔργο ἔχουν ἀνάγκη τὴ βοήθειά μας.

Καὶ ὅχι μόνο γι' αὐτό. Ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη εἶναι γιὰ ὅλον τὸν κόσμο. Στους χριστιανοὺς δὲν ὑπάρχει μεροληψία. Ὁ Ἰησοῦς εἶπε ὅτι ὁ ἥλιος τοῦ Θεοῦ ἀνατέλλει καὶ γιὰ τὸν καλὸν καὶ γιὰ τὸν κακὸ. Ἡ ἴδια ἀλήθεια ἰσχύει καὶ γιὰ τὴ χριστιανικὴ ἀγάπη.

Ἐκεῖνοι οἱ χριστιανοὶ ἡγέτες στὴ Δύση οἱ ὅποιοι δείχνουν φιλία πρὸς τοὺς κομμουνιστῆς, δικαιῶνουν μὲ αὐτὸ τὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ ὅτι πρέπει νὰ ἀγαπᾶμε ἀκόμα καὶ τοὺς ἐχθροὺς μας. Ποτὲ ὅμως ὁ Ἰησοῦς δὲ δίδαξε ὅτι πρέπει νὰ ἀγαπᾶμε μόνο τοὺς ἐχθροὺς μας καὶ νὰ ξεχνοῦμε τοὺς ἀδελφοὺς μας.

Δείχνουν τὴν ἀγάπη τους γιὰ νὰ κερδίζουν τὴν εὐνοιά τους. Τρᾶνε μαζί μ' αὐτοὺς, ποὺ τὰ χέρια τους εἶναι βαμμένα ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν χριστιανῶν. Καὶ δὲν ἐνδιαφέρονται νὰ τοὺς δώσουν τὰ καλὰ νέα τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖνοι ὅμως ποὺ καταπιέζονται ἀπὸ τοὺς κομμουνιστῆς μένουν ξεχασμένοι. Δὲν τοὺς ἀγαποῦν.

Οἱ Εὐαγγελικῆς καὶ οἱ Καθολικῆς ἐκκλησίαις τῆς Δυτικῆς Γερμανίας ἔχουν δώσει τὰ τελευταῖα ἑπτὰ χρόνια 135 ἑκατομμύρια δολλάρια γιὰ τοὺς πεινασμένους. Οἱ Ἀμερικανοὶ χριστιανοὶ δίνουν ἀκόμη περισσότερα.

Ἐπάρχουν πολλοὶ πεινασμένοι λαοί, ἀλλὰ δὲ μπορῶ

νά φανταστώ κανένα πιό πεινασμένο ἀπό τοὺς χριστιανοὺς μάρτυρες, πού δικαιοῦνται περισσότερο νά βοηθηθοῦν ἀπό τοὺς ἐλεύθερους χριστιανοὺς.

Ἄν οἱ Γερμανικές, οἱ Βρεττανικές, οἱ Ἀμερικανικές καί οἱ Σκανδιναβικές ἐκκλησίες συγκεντρώνουν τόσα πολλὰ χρήματα γιά βοήθεια, θά ἔπρεπε αὐτά νά διατεθοῦν γι' αὐτοὺς πού ἔχουν ἀνάγκη. Πρῶτα ὅμως γιά τοὺς χριστιανοὺς μάρτυρες καί τίς οἰκογένειές τους.

Γίνεται αὐτὸ σήμερα;

Ἐξαγοράστηκε ἀπὸ χριστιανικές ὀργανώσεις, οἱ ὁποῖες διαπίστωσαν ὅτι οἱ χριστιανοὶ μποροῦν νά εξαγορασθοῦν. Παρ' ὅλα αὐτὰ εἶμαι ὁ μόνος, πού εξαγοράστηκε ἀπὸ τὴ χώρα μας, χριστιανός. Καί τὸ γεγονὸς τῆς δικῆς μου εξαγορᾶς θά μπορούσε νά κατηγορήσει τίς χριστιανικές ὀργανώσεις τῆς Δύσεως, πού ἀμελοῦν νά κάνουν τὸ καθήκον τους σὲ ἄλλες περιπτώσεις.

Οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ ἀναρωτήθηκαν ἂν ἡ νέα Ἐκκλησία ἦταν μόνο γιά τοὺς Ἑβραίους ἢ καί γιά τοὺς Ἐθνικούς. Ἡ ἐρώτηση πῆρε τὴν ὀρθὴ ἀπάντηση. Μὲ μιὰ ἄλλη μορφή ἔχει ἐπανεμφανιστῆ τὸ πρόβλημα στὸν εἰκοστὸ αἰῶνα. Ὁ χριστιανισμὸς δὲν εἶναι μόνο γιά τὴ Δύση. Ὁ Χριστὸς δὲν ἀνήκει μόνο στὴν Ἀμερικὴ, Ἀγγλία καί ἄλλες δημοκρατικές χώρες. Ὅταν Αὐτὸς ἦταν σταυρωμένος, ἕνα ἀπὸ τὰ χέρια Του ἐκτεινόταν πρὸς τὴν δύση, τὸ ἄλλο πρὸς τὴν ἀνατολή. Ὁ Χριστὸς ἐπιθυμεῖ νά εἶναι ὁ Βασιλιάς ὄχι μόνο τῶν Ἑβραίων, ἀλλὰ καί τῶν Ἐθνικῶν, ὁ Βασιλιάς τῶν κομμουνιστῶν, καί ὄχι μόνο τοῦ Δυτικοῦ κόσμου. Ὁ Ἰησοῦς εἶπε: «Υπάγετε εἰς ὅλον τὸν κόσμον καί κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιον εἰς ὅλην τὴν κτίσιν».

Ἔχυσε τὸ αἷμα Του γιά ὅλους καί ὅλοι θά πρέπει νά ἀκούσουν καί νά πιστέψουν τὸ Εὐαγγέλιο.

Ἐκεῖνο πού μᾶς ἐνθαρρύνει νά κηρύξουμε τὸ Εὐαγγέλιο στίς κομμουνιστικές χώρες εἶναι ὅτι ὑπάρχουν ἐκεῖνοι πού ἐγιναν χριστιανοὶ καί οἱ ὁποῖοι εἶναι γεμάτοι ἀπὸ ἀγάπη καί ζῆλο. Ποτὲ δὲ συνάντησα οὔτε ἕνα χλιαρὸ Ρῶσο χριστιανό. Πρῶην νεαροὶ κομμουνιστὲς μποροῦν νά γίνουν ἐξαιρετικοὶ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Χριστὸς ἀγαπᾷ τοὺς κομμουνιστὲς καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸν κομμουνισμό, ὅπως ἀκριβῶς ἀγαπᾷ καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ θέλει νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἡγέτες τῆς ἐκκλησίας στὴ Δύση δὲν ἔχουν τὴ σωστὴ στάση στὸ θέμα αὐτό. Ἄντ' αὐτοῦ δείχνουν εὐμένεια στὸν κομμουνισμό. Εὐνοοῦν τὴν ἁμαρτία, βοηθοῦν τοὺς κομμουνιστὲς νὰ θριαμβεύουν καὶ ἐμποδίζουν μ' αὐτὸ τὴ σωτηρία τόσο τῶν κομμουνιστῶν ὅσο καὶ τῶν θυμάτων τους.

ΤΙ ΒΡΗΚΑ ΟΤΑΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΘΗΚΑ

Ὅταν ἐλευθερώθηκα ἀπὸ τὴ φυλακὴ, ἦμουνα ξανά μὲ τὴ σύζυγό μου, ἡ ὁποία μὲ ρώτησε, ποιά ἦταν τὰ σχέδιά μου γιὰ τὸ μέλλον. Τῆς ἀπάντησα: «Τὸ ἰδανικὸ πού ἔχω μπροστά μου εἶναι ἡ ζωὴ ἐνὸς πνευματικοῦ ἐρημίτη». Μοῦ ἀπάντησε ὅτι κι' αὐτὴ εἶχε τὴν ἴδια σκέψη.

Στὰ νιάτα μου ὑπῆρξα ἕνας πολὺ δυναμικὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἡ φυλακὴ καὶ εἰδικὰ τὰ χρόνια τῆς ἀπομονώσεως καὶ τοῦ περιορισμοῦ μὲ εἶχαν μεταβάλλει σὲ ἕνα σκεπτικὸ, σὲ ἕναν ἄνθρωπο περισυλλογῆς. Ὅλες οἱ τρικυμίες στὴν καρδιά μου ἦταν κατασιγασμένες. Δὲν μὲ ἔνοιαζε γιὰ τὸν κομμουνισμό. Δὲν τοῦ ἔδινα κἄν σημασία. Ἦμουνα ἀφοσιωμένος στὸ Χριστό. Προσευχόμουνα γιὰ κείνους πού μᾶς βασάνιζαν καὶ μπορούσα νὰ τοὺς ἀγαπῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά.

Εἶχα πάρα πολὺ λίγες ἐλπίδες ὅτι κάποτε θὰ ἐλευθερωνόμουν. Ὅταν ὁμως αὐτὸ ἐρχόταν στὴ σκέψη μου ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ, ρωτοῦσα τὸν ἑαυτό μου τί θὰ ἔκανα σὲ περίπτωση πού θὰ ἐλευθερωνόμουν. Σκεφτόμουνα ν' ἀποσυρθῶ σὲ κάποιο εἰρηνικὸ μέρος καὶ νὰ συνέχιζα τὴ ζωὴ τῆς γλυκειᾶς ἐνώσεως μὲ τὸν ἐπουράνιο Κύριο.

Ὁ Θεὸς εἶναι «ἡ Ἀλήθεια». Ἡ Βίβλος εἶναι «ἡ ἀλήθεια πού μιλά γιὰ τὴν Ἀλήθεια». Ἡ Θεολογία εἶναι «ἡ ἀλήθεια πού μιλά γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ ἀναφέρεται στὴν Ἀλήθεια».

Καὶ οἱ χριστιανοὶ ζοῦν σ' αὐτὲς τίς πολλὰς ἀλήθειες

γύρω από την 'Αλήθεια και όλες αυτές οι αλήθειες τους κλέβουν την 'Αλήθεια». Πεινασμένοι, χτυπημένοι και με ψευδαισθήσεις, είχαμε ξεχάσει τη θεολογία και τη Βίβλο. Είχαμε ξεχάσει τις «αλήθειες για την 'Αλήθεια» και γι' αυτό ζούσαμε «στην 'Αλήθεια». Είναι γραμμένο: «Διότι καθ' ἣν ὥραν δὲν στοχάζεσθε ἔρχεται ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου». Στις πῶς σκοτεινὲς ὥρες τῶν βασανιστηρίων μας, ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου ἦταν τόσο κοντά μας ὥστε μὲ τὸ φῶς τῆς παρουσίας Του ἔκανε τοὺς τοίχους τῶν κελλιῶν νὰ λάμπουν σὺν διαμάντια, χαμηλά, ἦταν οἱ βασανιστές. Τὸ πνεῦμα μας ὅμως ἔχαιρε στὸν Κύριο. Δὲν θὰ ἀλλάξαμε αὐτὴν τὴ χαραὶ οὔτε μὲ βασιλικά παλάτια.

Δὲν ἤθελα νὰ πολεμήσω σὲ πολέμους. Λαχτᾶρα μου, ἦταν μᾶλλον νὰ οικοδομήσω ζωντανοὺς ναοὺς τοῦ Χριστοῦ. Μ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα ἄφωνα τὴ φυλακὴ γιὰ ἦσυχια καὶ καρποφόρα χρόνια μπροστά μου.

Ἀπὸ τὴ πρώτη κιόλας μέρα, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσή μου, βρέθηκα ἀντιμέτωπος μὲ τὴν ἄσχημη ὄψη τοῦ κομμουνισμοῦ ποὺ δὲν εἶχα συναντήσει οὔτε στὴν ἐποχὴ τῶν βασανιστηρίων μου. Συνάντησα τὸν ἕναν μετὰ τὸν ἄλλον μεγάλους κήρυκες καὶ ποιμένες ἀπὸ διαφορετικὲς ἐκκλησίες ἀκόμα καὶ ἐπισκόπους, οἱ ὁποῖοι ὁμολογοῦσαν μὲ μεγάλη τους θλίψη ὅτι ἦταν καταδότες τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας, ἐναντίον τῶν ποιμνίων τους. Τοὺς ρώτησα ἂν ἦταν ἐτοιμοὶ νὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ τὸ ρόλο τοῦ καταδότη, ἀκόμη κι' ἂν αὐτὸ σήμαινε τὴ φυλάκισή τους. "Ὅλοι ἀπάντησαν «ὄχι». Κι' αὐτὸ δὲν ἦταν ἀπὸ φόβο γιὰ τὰ ἴδια τὰ πρόσωπά τους. Μοῦ εἶπαν γιὰ νέες ἐξελίξεις στὶς ἐκκλησίες, πράγματα ποὺ δὲν ὑπῆρχαν ἀκόμα πρὶν τὴ σύλληψή μου - ὅτι δηλ. ἂν ἀρνηθῆς νὰ εἶσαι πληροφοριοδότης τοῦτο μποροῦσε νὰ σημαίνει τὸ κλείσιμο μιᾶς ἐκκλησίας.

Σὲ κάθε πόλη ὑπάρχει ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς κυβερνήσεως γιὰ τὸν ἔλεγχο τῶν «αἱρέσεων», ἕνας ἄνθρωπος τῆς μυστικῆς κομμουνιστικῆς ἀστυνομίας. Εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ καλῆ κάθε ἱερέα, ἢ ποιμένα ὅποτε ἤθελε καὶ νὰ τὸν ρωτᾶ ποιὸς ἦταν στὴν ἐκκλησία, ποιὸς παίρνει συχνὰ Κοινωνία, ποιὸς εἶναι ζηλωτῆς στὴ θρησκεία, ποιὸς κερδίζει ψυχές.

ποιοί άνθρωποι όμολογοϋν τó Χριστό και άλλα τέτοια. "Αν δέν άπαντήσης, άπολύεσαι και μπαίνει στη θέση σου ένας άλλος «λειτουργός» που θά λήη πιό πολλά από σένα.

Στίς περιπτώσεις που ό άντιπρόσωπος τής κυβερνήσεως δέν έχει έναν τέτοιο άνθρωπο (πράγμα που σχεδόν ποτέ δέν συνέβη) τότε κλείνει τήν εκκλησία.

Οί περισσότερες ποιμένες έδιναν πληροφορίες στη μυστική αστυνομία, με τή διαφορά ότι μερικοί τó έκαναν αυτό άπρόθυμα και προσπαθοϋσαν ακόμη νά κρύψουν ώρισμένα πράγματα, ένώ άλλοι είχαν συνηθίσει και οί συνειδήσεις τους ήταν πιό πωρωμένες. "Άλλοι πάλι είχαν άποκτήσει με τόν καιρό ένα πάθος, γι' αυτό και έλεγαν περισσότερα από όσα αυτοί αξίωσαν άπ' αυτούς.

"Άκουσα έξομολογήσεις από παιδιά χριστιανών μαρτύρων, που τά ύποχρέωναν νά δίνουν πληροφορίες για τίς οικογένειες στις όποιες γίνονταν δεκτά με καλωσύνη. "Αν δέν τó έκαναν αυτό τούς άπειλοϋσαν ότι θά τούς έμπόδιζαν νά συνεχίσουν τίς σπουδές τους.

Πήγα στο Συνέδριο τών Βαπτιστών, ένα Συνέδριο κάτω από τήν σκιά τής Έρυθράς σημαίας. Σ' αυτό οί κομμουνιστές είχαν άποφασίσει ποιοί θά έπρεπε νά είναι οί «έκλεγμένοι ήγέτες».

"Ήξερα ότι τώρα επί κεφαλής όλων τών επισήμων εκκλησιών ήταν άνθρωποι διωρισμένοι υπό τó κομμουνιστικό κόμμα. Και τότε άντιλήφτηκα ότι έβλεπα τó βδέλυγμα τής έρημώσεως στον πιό άγιο χώρο, για τόν όποιο μιλά ό Χριστός.

Πάντοτε ύπήρξαν καλοί και κακοί ποιμένες και κήρυκες. Τώρα όμως για πρώτη φορά στην Ιστορία τής Έκκλησίας, ή Κεντρική Έπιτροπή ένός άπροκάλυπτα άθείστικου κόμματος, τó όποιον έχει σαν δεδηλωμένο σκοπό τó ξερίζωμα τής θρησκείας, άποφασίζει ποιός θά ήγείται τής Έκκλησίας. Για ποιο σκοπό όμως νά ήγείται τής Έκκλησίας; Βεβαίως με σκοπό νά βοηθά στο ξερίζωμα τής θρησκείας.

Ο Λένιν έγραφε: «Κάθε θρησκευτική ιδέα, κάθε ιδέα του Θεού, ακόμα και μιá έρωτοτρόπηση με τήν ιδέα του Θεού, είναι άπερίγραπτη χυδαιότητα του πιό επικίνδυνου

είδους, μολυσματική ασθένεια του άπεχθεστέρου είδους. Έκατομμύρια άμαρτιών, άνήθικες πράξεις βίας και φυσικής μολύνσεως, είναι πολύ λιγώτερο επικίνδυνες από την ύπουλη πνευματική ιδέα του Θεού».

Τά κομμουνιστικά κόμματα όλης τής Σοβιετικής περιοχής είναι Λενιστές. Γι' αυτούς θρησκεία είναι κάτι χειρότερο από καρκίνος, φυματίωση ή σύφιλη. Και αυτοί άποφασίζουν ποιοί θά είναι οί θρησκευτικοί ήγέτες και με αυτούς οί ήγέτες τής επίσημης έκκλησίας συνεργάζονται και συμβιβάζονται λίγο - πολύ.

Έχω δεί νά δηλητηριάζουν τά παιδιά και τή νεολαία με τόν άθεϊσμό, ενώ οί επίσημες έκκλησίες νά μñ έχουν τήν παραμικρή δυνατότητα νά αντιδράσουν. Σε καμιά έκκλησία στην πρωτεύουσά μας, στο Βουκουρέστι δέ μπορείτε νά βρñτε μιá συνάθροιση νέων ή ένα Κυριακό σχολείο γιά παιδιά. Τά παιδιά τών χριστιανών έχουν άνατραφή στο σχολείο του μίσους.

Και έτσι - βλέποντας όλα αυτά - μίσησα τόν κομμουνισμό τόσο, όσο δέ τόν μίσησα κάτω από τά βασανιστήριά τους. Τό μίσησα όχι γιά τό τι είχε κάνει σε μένα αλλά έπειδή διάσυρε άδικα τό όνομα του Θεού, τό όνομα του Χριστού και τίς ψυχές ενός δισεκατομμυρίου ανθρώπων κάτω από τήν έξουσία του.

Χωρικοί άπ' όλη τή χώρα ήρθαν νά με δούν και νά μοϋ πουν ότι τά κτήματά τους είχαν κολλεκτιβοποιηθñ. Τώρα πεινασμένοι πιά ήταν σκλάβοι στα ίδια τους τά χωράφια και τά άμπέλια τους. Δέν είχαν ψωμί, τά παιδιά τους δέν είχαν γάλα, ούτε φρούτα - και αυτό σε μιá χώρα με φυσικά πλούτη που είναι ίδια με τή γñ Χαναάν.

Άδελφοί μου έξομολογήθηκαν ότι τό κομμουνιστικό σύστημα τους έκανε κλέφτες και ψεύτες όλους τους. Έκτός τής πείνας, αναγκάζονταν νά κλέβουν από κείνα που άρχικά ήταν δικά τους χωράφια, αλλά τώρα άñηκαν στην κοινοπραξία. Έπρεπε νά ψεύδωνται γιά νά δικαιολογούν τήν κλεψία.

Έργάτες μου μίλησαν γιά τόν τρόπο στα εργοστάσια και γιά τήν έκμετάλλευση του εργατικού δυναμικού, τέ-

τοια, πού ούτε οί καπιταλίστες δέν όνειρεύτηκαν ποτέ. Οί έργάτες δέν είχαν δικαίωμα άπεργίας. Οί διανοούμενοι ώφειλαν νά διδάσκουν αντίθετα μέ τις προσωπικές τους πεποιθήσεις, ότι δέν ύπάρχει Θεός.

Ή Ολόκληρη ή ζωή και ή σκέψη ενός τρίτου του κόσμου έχει καταστραφή και διαψευστή στις προσδοκίες του.

Νεαρές κοπέλλες ήρθαν και παραπονέθηκαν ότι τις κάλεσαν στην Ή Οργάνωση της Κομμουνιστικής Νεολαίας και άποδοκιμάστηκαν και άπειλήθηκαν γιατί φίλησαν ένα άγόρι πού ήταν χριστιανός· και τις έδιναν τó όνομα ενός άλλου πού μπορούσαν νά φιλήσουν.

Όλα ήταν άπελπιστικά πλαστά και άσχημα.

Τότε συνάντησα τούς άγωνιστές της Μυστικής Έκκλησίας - συντρόφους μου από πολύ παλιά - μερικοί από τούς όποιους έμεναν ασύλληπτοι και άλλοι πού είχαν αναλάβει τόν άγώνα ξανά, αφού είχαν άπελευθερωθί από τή φυλακή. Μέ καλούσαν νά αναλάβω άγώνα μαζί τους. Παρακολουθούσα τις μυστικές συναθροίσεις τους στις όποιες έβαλλαν από ύμνολόγια γραμμένα στό χέρι.

Θυμήθηκα τόν Άγιο Άντώνιο τó Μέγα.

Αυτός έκανε στην έρημο τριάντα χρόνια. Άφησε τόν κόσμο για πάντα περνώντας δλη του τή ζωή μέ νηστεία και προσευχή. Όταν όμως άκουσε για τόν άγώνα μεταξύ του Άγίου Άθανασίου και του Άρείου, σέ σχέση μέ τή θεότητα του Χριστού, άφησε τή μοναχική ζωή και ήρθε στην Άλεξάνδρεια νά βοηθήσει για τó θρίαμβο της άληθείας.

Άποφάσισα νά κάνω ό,τι όλοι οί χριστιανοί όφείλουν νά κάνουν. Νά ακολουθήσω τά παραδείγματα του Χριστού, του άποστόλου Παύλου και των μεγάλων άγίων, νά εγκαταλείψω κάθε σκέψη για άνάπαυση και νά αναλάβω τόν άγώνα.

Τί είδους άγώνας θα ήταν αυτός;

Οί χριστιανοί στις φυλακές πάντοτε προσεύχονταν για τούς έχθρούς τους και έχουν δώσει μιá καλή μαρτυρία σ' αυτούς. Ή έπιθυμία των καρδιών μας ήταν ή σωτηρία των ανθρώπων αυτών και γαιρόμασταν επειδή αυτό συνέβαινε συχνά.

Μισούσα όμως τὸ κακὸ κομμουνιστικὸ σύστημα καὶ εὐχόμενον νὰ δυναμωθῆ ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία, ἡ μόνη δύναμη ποὺ μπορεῖ νὰ ἀνατρέψῃ τὴν τρομερὴ τυραννία μὲ τὴ δύναμη τοῦ Εὐαγγελίου.

Δὲ σκεφτόμουν μόνο γιὰ τὴ Ρουμανία, ἀλλὰ γιὰ ὅλοκληρο τὸν κομμουνιστικὸ κόσμον.

Βρῆκα ὁμως μεγάλη ἀδιαφορία στὴ Δύση.

Συγγραφεῖς ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον διαμαρτυρήθηκαν, ὅταν διὸ κομμουνιστὲς συγγραφεῖς - ὁ Siniasci καὶ ὁ Daniel - καταδικάστηκαν ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς συντρόφους τους σὲ φυλάκιση. Ἀντίθετα ὁμως οἱ ἐκκλησίες οὔτε κἀν διαμαρτυρήθηκαν, ὅταν οἱ ἀδελφοὶ τους χριστιανοὶ φυλακίζονταν γιὰ τὴν πίστη τους.

Ποιὸς ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸν Ἀδελφὸ Kuzyck, ποὺ καταδικάστηκε ἐπειδὴ διέπραξε τὸ ἐγκλημα νὰ μοιράζῃ «δηλητηριασμένα» χριστιανικὰ ἐντυπα, τέτοια σὰν τὰ λατρευτικὰ βιβλιάρια τοῦ Torgrey καὶ ἀποσπάσματα τῆς Βίβλου; Ποιὸς γνωρίζει γιὰ τὸν Ἀδελφὸ Prokofien, ποὺ καταδικάστηκε γιὰτὶ μοίραζε γραμμένα κηρύγματα; Ποιὸς γνωρίζει γιὰ τὸν Ἑβραῖο χριστιανό, Grunvald, ποὺ καταδικάστηκε γιὰ παρόμοια παραπτώματα στὴ Ρωσσία καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖο οἱ κομμουνιστὲς στέρησαν γιὰ πάντα τὸ μικρὸ παιδί του;

Ἐγὼ ξέρω τι ἔνωσα ὅταν μὲ πῆραν μακρὰ ἀπὸ τὸν Mihai μου. Καὶ ὑποφέρω μαζί μὲ τὸν Ἀδελφὸ Grunvald, Ivanenko, Granny, Chevchuk, Taisya, Tkachenko, Ekaterina Vekazina, Georgi Vekazin, τὸ ζεῦγος Pilat στὴ Latvia καὶ ἄλλους - ὀνόματα ἁγίων καὶ ἡρώων τῆς πίστεως στὸν εἰκοστὸ αἰῶνα! Γονατίζω νὰ φιλήσω τὶς ἀλυσίδες τους, ὅπως οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ φιλοῦσαν τὶς ἀλυσίδες τῶν συντρόφων τους χριστιανῶν, ὅταν αὐτοὶ ὀδηγόνταν νὰ ριχθοῦν μπροστὰ στὰ ἄγρια θηρία.

Μερικοὶ ἡγέτες τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας δὲ δίνουν σημασία γι' αὐτοὺς. Τὰ ὀνόματα τῶν μαρτύρων δὲν περιλαμβάνονται στὶς λίστες τῶν προσευχῶν τους. Ἐνῶ ὁμως αὐτοὶ βασανίζονται καὶ καταδικάζονται, οἱ Ρῶσοι Βαπτιστὲς καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι ἐπίσημοι ἡγέτες, οἱ ὁποῖοι τοὺς εἶχαν καταγγεῖλει καὶ προδώσει, ἔφταναν μὲ μεγάλη τιμὴ

στο Νέο Δελχί, στη Γενεύη και σε άλλα συνέδρια. Ἐκεῖ διαβεβαίωναν ὄλους ὅτι στη Ρωσσία ὑπάρχει πλήρης θρησκευτική ἐλευθερία.

Ἐνας ἡγέτης ἀπὸ τὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν ἀσπάστηκε τὸ μπολσεβίκο ἀρχιεπίσκοπο Νικόδημο, ὅταν ἔδωσε αὐτὴν τὴ διαβεβαίωση. Μετὰ παρακάθησαν μαζί σὲ γεῦμα μὲ τὸ ἐπιβλητικὸ ὄνομα τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐνῶ οἱ ἅγιοι στη φυλακὴ ἔτρωγαν λάχανα μὲ ἄπλυτα ἐντόσθια, ἀκριβῶς ὅπως εἶχα φάει κι' ἐγὼ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τὰ πράγματα δὲ μπορούσαν νὰ μείνουν ἔτσι. Ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία ἀποφάσισε ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγω ἀπὸ τὴ χώρα ἂν δινόταν ἡ δυνατότητα γιὰ νὰ μπορούσαμε νὰ πληροφορηθσομε ἐσᾶς τοὺς χριστιανούς γιὰ τὸ τι συμβαίνει.

Ἐγὼ ἀποφασίσει νὰ καταγγεῖλω τὸν «Κομμουνισμό» ἂν καὶ ἀγαπῶ τοὺς «κομμουνιστές». Δὲν τὸ βρίσκω σωστὸ νὰ κηρύττω τὸ Εὐαγγέλιο χωρὶς νὰ καταγγέλλω τὸν κομμουνισμό.

Κάτι μοῦ λέει: «Κήρυξε τὸ καθαρὸ Εὐαγγέλιο». Αὐτὸ μοῦ θυμίζει τὴ μυστικὴ ἀστυνομία ποῦ μοῦ εἶπε νὰ κηρύττω τὸ Χριστό, ἀλλὰ νὰ μὴν ἀναφέρω τὸν κομμουνισμό. Ἄραγε αὐτοὶ ποῦ εἶναι ταγμένοι νὰ κηρύξουν «ἓνα καθαρὸ Εὐαγγέλιο», εἶναι ἐμπνευσμένοι ἀπὸ τὸ ἴδιο πνεῦμα, ὅπως κι' ἐκεῖνοι τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας.

Δὲ ξέρω τί εἶναι αὐτὸ ποῦ ὀνομάζεται καθαρὸ Εὐαγγέλιο. Ἦταν τὸ γνήσιο κήρυγμα ποῦ ἔκανε ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής; Αὐτὸς δὲν εἶπε μόνο: «Μετανοεῖτε, διότι ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν εἶναι πλησίον». Ἐλεγε ἐπίσης: «Ἐσύ, Ἡρώδη εἶσαι κακός». Ἀποκεφαλίστηκε ἐπειδὴ δὲν περιορίστηκε σὲ μιὰ ἀφηρημένη διδασκαλία. Ὁ Ἰησοῦς δὲν κήρυξε μόνο τὴν «γνήσια» ἐπὶ τοῦ ὄρους ὀμιλία, ἀλλὰ τὸ κήρυγμά Του εἶχε μέσα στοιχεῖα ποῦ οἱ σύγχρονοι ἡγέτες θὰ τὰ ὀνόμαζαν ἀρνητικὸ κήρυγμα. «Οὐαί, σὲ σᾶς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ὑποκριτές... γενεὰ ἐχιδνῶν!» Γι' αὐτὸ τὸ «νοθευμένο» κήρυγμα ἦταν ποῦ ὁ Χριστὸς σταυρώθηκε. Οἱ Φαρισαῖοι ποτὲ δὲν εἶχαν ἐνοχληθῆ ἀπὸ τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ὀμιλία.

Ἡ ἁμαρτία πρέπει νά λέγεται μέ τὸ ὄνομά της. Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη ἁμαρτία στὸ σημερινὸ κόσμο. Κάθε Εὐαγγέλιο τὸ ὁποῖο δὲν καταγγέλλει δὲν εἶναι καθαρὸ Εὐαγγέλιο. Ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία τὸ καταγγέλλει ἂν καὶ ριψοκινδυνεύη τὴν ἐλευθερία καὶ τὴ ζωὴ της. Στὴ Δύση ἀπλῶς σιωπᾶμε.

Εἶμαι ἀποφασισμένος νά καταγγείλω τὸν κομμουνισμό, ὄχι ὁμῶς ἀπὸ τὴν ἄποψη πού τὸ κάνουν ἐκεῖνοι πού συνήθως ὀνομάζονται ἀντικομμουνιστές. Ὁ Χίτλερ ἦταν ἀντικομμουνιστής. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἦταν ἕνας τύραννος. Μισοῦμε τὴν ἁμαρτία, ἀλλὰ ἀγαπᾶμε τὸν ἁμαρτωλό.

ΓΙΑΤΙ ΥΠΟΦΕΡΩ ΣΤΗ ΔΥΣΗ

Ἐγὼ φέρω στὴ Δύση περισσότερο ἀπὸ ὅτι στις κομμουνιστικὲς χῶρες.

Ὁ πόνος μου εἶναι πρῶτα ἀπ' ὅλα γιὰ τὴ Μυστικὴ Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας τις ἀνύπτωτες ὁμορφιὲς στερήθηκε, τὴν Ἐκκλησία ἢ ὁποία ἐκπληρώνει τὸ παλιὸ λατινικὸ ρητὸ *Nudis nudum Christi sequi* (ταπεινά, ἀκολούθα τὸν ἀπλὸ Χριστό).

Στὸ κομμουνιστικὸ στρατόπεδο, ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου καὶ ἐκεῖνοι πού εἶναι δικοὶ Του δὲν ἔχουν «πού τὴν κεφαλὴν κλίνει». Οἱ χριστιανοὶ ἐκεῖ δὲ χτίζου σπίτια γιὰ τοὺς ἑαυτοὺς τους. Τί τὸ ὄφελος; Θὰ τοὺς τί κατασχέσουν ὅταν τοὺς συλλάβουν. Καὶ μόνο τὸ γεγονὸς ὅτι ἔχεις ἕνα καινούργιο σπίτι, αὐτὸ μπορεῖ νά εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀφορμὴ νά φυλακιστῆς, διότι οἱ κομμουνιστὲς θέλουν νά ἀποκτήσουν αὐτὸ τὸ σπίτι. Ἐκεῖ δὲν κηδεύεις τὸν πατέρα σου, οὔτε ἀποχαιρετᾶς τὴν οἰκογένειά σου πρὶν ἀκολουθήσης τὸ Χριστό. Ποιὰ εἶναι ἡ μητέρα σου, ὁ ἀδελφός σου, ἡ ἀδελφή σου; Βρίσκεται στὴν ἴδια σχέση, ὅπως ὁ Χριστός. Μητέρα καὶ ἀδελφός γιὰ σένα εἶναι μόνο ἐκεῖνοι πού ἐκπληρώνουν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὅσον ἀφορᾶ τοὺς φυσικοὺς δεσμούς, δὲ μπορεῖς νά ὑπολογίζης σ' αὐτοὺς μιὰ καὶ εἶναι συνηθισμένο γεγονὸς ἢ νύφη νά καταγγέλλη τὸ γαμπρό, τὰ παιδιὰ τοὺς γονεῖς τους, οἱ σύζυγοι τοὺς συζύγους

τους. Ἡ ἐγγύηση πού παραμένει εἶναι μόνο ὁ πνευματικός σύνδεσμος.

Ἡ Μυστική Ἐκκλησία εἶναι μιὰ φτωχή ἐκκλησία πού υποφέρει, ἀλλά δὲν ἔχει χλιαρά μέλη.

Μιὰ θρησκευτική λατρεία στή Μυστική Ἐκκλησία εἶναι ἀκριβῶς ὅπως ἦταν πρὶν χίλια ἐννιακόσια χρόνια στήν Πρώτη Ἐκκλησία. Ὁ κήρυκας δὲ γνωρίζει πολὺ πλοκή θεολογία. Δὲ γνωρίζει τὴν τέχνη τῆς ὁμιλίας, ὅπως καὶ ὁ Πέτρος δὲ τὴ γνωρίζε. Ὅποιοσδήποτε καθηγητὴς τῆς θεολογίας θὰ ἔδινε στὸν Πέτρο κακὸ βαθμὸ γιὰ τὸ κήρυγμά του τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς. Τὰ ἐδάφια τῆς Βίβλου δὲν τὰ ξέρουν στὶς κομμουνιστικές χώρες, ἐπειδὴ οἱ Γραφές εἶναι σπάνιες. Καὶ ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ ὁ κήρυκας ἔχει κάνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρόνια στή φυλακή, χωρὶς νὰ ἔχη μιὰ Βίβλο.

Ὅταν ἐκφράζουν τὴν πίστη τους σὲ ἓνα Πατέρα, αὐτὸ σημαίνει πολλὰ, διότι ὑπάρχει ἓνα δράμα πίσω ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἰσχυρισμό. Στὴ φυλακή ζητοῦσαν καθημερινὰ ἀπὸ τὸν Παντοδύναμο Πατέρα ψωμί καὶ ἔπαιρναν ἀντὶ αὐτοῦ λάχανα μὲ ἀκατανόμαστες βρωμιές. Καὶ ὅμως πιστεύουν ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ ἀγαπημένος Πατέρας. Εἶναι σὰν τὸν Ἰῶβ πού εἶπε ὅτι θὰ πιστεῦε στὸ Θεὸ ἀκόμη καὶ ἂν Αὐτὸς τὸν θανάτωνε. Αὐτοὶ εἶναι σὰν τὸν Ἰησοῦ πού ἀποκάλεσε τὸ Θεὸ «Πατέρα» ἀκόμα κι' ὅταν ὁ Ἰδιος ἦταν φαινομενικὰ ἐγκαταλειμμένος πάνω στὸ σταυρὸ.

Ὅποιος ἔχει γνωρίσει τὴν πνευματικὴ ὁμορφιὰ τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας, δὲ θὰ εἶναι πιά εὐχαριστημένος μὲ τὴν κενότητα μερικῶν Δυτικῶν ἐκκλησιῶν.

Ἐποφύρω περισσότερο στὴ Δύση ἀπ' ὅ,τι ὑπόφερα σὲ μιὰ κομμουνιστικὴ φυλακή. Τώρα βλέπω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια τὸ δυτικὸ πολιτισμὸ νὰ πεθαίνει.

Ὁ Oswald Spengler ἔγραψε στὸ βιβλίον «Ἡ παρακμὴ τῆς Δύσεως»: «Πεθαίνεις. Βλέπω σὲ σὲνα ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ σημεῖα τῆς παρακμῆς. Μπορῶ νὰ ἀποδείξω ὅτι ὁ μεγάλος σου πλοῦτος καὶ ἡ μεγάλη σου φτώχεια, ὁ καπιταλισμὸς καὶ ὁ σοσιαλισμὸς σου, οἱ πόλεμοι καὶ οἱ ἐπανάστασεις σου, ὁ ἀθεϊσμὸς καὶ ὁ πεσσιμισμὸς σου, ὁ κυνι-

σμός, ἡ ἀνηθικότητα, οἱ χρεωκοπημένοι γάμοι, οἱ ἐλεγχόμενες γεννήσεις, ἐξοντώνουν κυριολεκτικά. Αὐτὰ μποροῦν νὰ σ' ἀποδείξουν ὅτι τέτοια ἦταν καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ σημεῖα καὶ στοὺς παρελθόντες αἰῶνες τῶν ἀρχαίων πολιτειῶν - Ἀλεξάνδρεια, Ἑλλάδα καὶ Ρώμη».

Αὐτὸ γράφτηκε τὸ 1926. Ἀπὸ τότε, ἡ δημοκρατία καὶ ὁ πολιτισμὸς ἔχουν πεθάνει σχεδὸν στὴ μισῆ Εὐρώπῃ, ὅπως καὶ στὴν Κούβα. Τὸ ὑπόλοιπο τῆς Δύσεως κοιμᾶται.

Ἐπάρχει ὅμως μιὰ δύναμη ποὺ δὲν κοιμᾶται, αὐτὴ εἶναι ἡ δύναμη τῶν κομμουνιστῶν. Ἄν καὶ στὶς Ἀνατολικές χώρες οἱ κομμουνιστὲς εἶναι ἀπογοητευμένοι καὶ ἔχουν συνέρβη ἀπὸ τὴν αὐταπάτη τους, στὴ Δύση ὁ κομμουνισμὸς παραμένει βλαβερὸς. Οἱ κομμουνιστὲς τῆς Δύσεως ἀπλῶς δὲν πιστεύουν ὅλες τὶς κακὲς ἀνταποκρίσεις, σὲ σχέση μὲ τὶς ἀγριότητες, τὴ δυστυχία καὶ τὸ διωγμὸ στὶς κομμουνιστικὲς χώρες. Διαδίδουν τὴν πίστη τους μὲ ἀκούραστο ζῆλο παντοῦ, στὰ σαλόνια τῶν ἀνωτέρων τάξεων, στὶς λέσχες τοῦ πνευματικοῦ κόσμου, στὰ Κολλέγια, στὶς φτωχογειτονιὲς καὶ στὶς ἐκκλησίες. Ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ εἴμαστε συχνὰ δοσμένοι μὲ μισὴ καρδιά μὲ τὸ μέρος τῆς ἀλήθειας. Αὐτοὶ ὅμως εἶναι ὀλοκληρωτικὰ δοσμένοι στὸ ψέμα. Στὸ μεταξὺ οἱ θεολόγοι τῆς Δύσεως συζητοῦν γιὰ ἀσήμαντα πράγματα.

Αὐτὸ μοῦ θυμίζει τὸ ἐξῆς περιστατικὸ. Ἐνῶ τὰ στρατεύματα τοῦ Μωάμεθ II, περικύκλωναν τὴν Κωνσταντινούπολη τὸ 1493 καὶ ἔπρεπε νὰ ἀποφασιστῆ γιὰ αἰῶνες ἂν τὰ Βαλκάνια θὰ ἦταν κάτω ἀπὸ Χριστιανικὴ ἢ Μωαμεθανικὴ κυριαρχία, ἓνα τοπικὸ ἐκκλησιαστικὸ συμβούλιο τῆς πολιορκουμένης πόλεως, συζητοῦσε τὰ παρακάτω προβλήματα: Τί χρῶμα εἶχαν τὰ μάτια τῆς ἁγίας παρθένου; Τί φῦλο εἶχαν οἱ ἄγγελοι; Τί συμβαίνει ἂν μιὰ μύγα πέσῃ μέσα σὲ ἁγιασμένο νερό; Ἀγιάζεται ἡ μύγα ἢ τὸ νερὸ μολύνεται; Αὐτὸ ἴσως εἶναι ἓνας μῦθος ποὺ ἀναφέρεται σὲ κείνους τοὺς καιροὺς. Διάβασε ὅμως προσεκτικὰ σημερινὰ ἐκκλησιαστικὰ περιοδικὰ καὶ θὰ βρῆς ὅτι συζητοῦνται ἀκριβῶς τὰ ἴδια πράγματα σάν κι' αὐτά. Ἡ ὑπειλή τοῦ κομμουνισμοῦ

και τα μαρτύρια τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας σπάνια ἀναφέρονται.

Γίνονται ἀτέλειωτες συζητήσεις γιά θεολογία, λειτουργικά και γιά ἐπουσιώδη θέματα.

Σ' ἓνα πάρτυ κάποιος ρώτησε: «Ἄν εἴμασταν σέ ἓνα πλοῖο πού βυθιζόταν και μπορούσατε νά διαφύγετε σέ ἓνα ἐρημικό νησί, και εἶχατε τή δυνατότητα νά πάρετε μαζί σας μόνο ἓνα βιβλίο ἀπό τή βιβλιοθήκη τοῦ πλοίου, ποιό θά διαλέγατε;». Ἐνας ἀπάντησε: «τῆ Βίβλο», ὁ ἄλλος «Σαίξπηρ». Ἐνας ὁμως συγγραφέας εἶπε τὸ σωστό πρᾶγμα: «Ἐγὼ θά διάλεγα ἓνα βιβλίο πού θά μὲ δίδασκε πῶς νά κατασκευάσω μιὰ βάρκα και νά φτάσω στή στεριά. Ἐκεῖ θά ἦμουν ἐλεύθερος νά διαβάζω ὅ,τι μοῦ ἄρεσε».

Νά διατηρῆς τὴν ἐλευθερία γιά ὅλες τις δογματικές πεποιθήσεις και νά λυπᾶσαι ὅταν αὐτὴ ἔχει χαθῆ ἐξ αἰτίας τοῦ κομμουνιστικοῦ διωγμοῦ, εἶναι πιὸ σπουδαῖο ἀπὸ τοῦ νά ἐπιμένῃς σέ ὠρισμένες θεολογικές ἰδέες.

«Ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώνει», εἶπε ὁ Ἰησοῦς. Ἐπίσης «ἡ ἐλευθερία και μόνο ἡ ἐλευθερία μπορεῖ νά δώσῃ τὴν ἀλήθεια». Και ἀντὶ τῆς φιλονικίας γιά ἀσήμαντα πράγματα θά ἔπρεπε μᾶλλον νά ἐνωθοῦμε σ' αὐτὸν τὸν ἀγῶνα γιά ἐλευθερία ἐναντίον τῆς τυραννίας τοῦ κομμουνισμοῦ.

Ἐποφέρω ὅταν συμμερίζωμι τὸ μαρτύριο τῆς Ἐκκλησίας πού αὐξάνει πίσω ἀπὸ τὸ Σιδηροῦν Παραπέτασμα.

Ἐπειδὴ ἔχω περάσει μέσα ἀπὸ αὐτὰ τὰ βασανιστήρια μπορῶ νά τὰ ξαναφέρω μπροστά μου.

Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1966 οἱ Σοβιετικές ἐφημερίδες Izvestia και Dergenskais Jizn κατηγορήσαν τοὺς Ρώσους Βαπτιστὲς ὅτι δίδασκαν στὰ μέλη τους νά σκοτώνουν παιδιά μὲ σκοπὸ τὴν ἐξιλέωση τῶν ἁμαρτιῶν. Αὐτὴ εἶναι ἡ παλιὰ κατηγορία τῆς τελετουργικῆς δολοφονίας ὅμοια μὲ κείνη πού χρησιμοποιοῦσαν γιά τὸ ξεσηκωμὸ ἐναντίον τῶν Ἐβραίων.

Ἐγὼ ὁμως ξέρω τι σημαίνει αὐτό. Ἦμουν στὴ φυλακὴ τοῦ Cluj στὴ Ρουμανία τὸ 1959 μὲ τὸ φυλακισμένο Lazaronici, πού κατηγορήθηκε ὅτι εἶχε σκοτώσει μιὰ κοπέλλα. Αὐτὸς ἦταν μόνο τριάντα χρόνων, ἀλλὰ τὰ μαλλιά του

είχαν άσπρίσει σέ μιá νύχτα άπό τά βασανιστήρια. Φαινό-
νόταν σά γέρος. Δέν είχε νύχια. Τά είχαν ξεκολλήσει γιά
νά τόν έξαναγκάσουν νά όμολογήσει τό έγκλημα, τό όποίο
δέν είχε διαπράξει. Μετά άπό ένα χρόνο βασανιστηρίων,
ή άθωότητά του άποδείχτηκε και έλευθερώθηκε, αλλά
έλευθερία γι' αútόν δέ σήμαινε πιά τίποτα. Ήταν ένας τσα-
κισμένος άνθρωπος γιά πάντα.

Άλλοι διαβάζουν ένα άρθρο στην έφημερίδα και μπο-
ρούν νά γελούν μέ τις βλακώδεις κατηγορίες του Σοβιετι-
κού τύπου έναντίον των Βαπτιστών. Έγώ όμως ξέρω τι
έννοούν γιά τόν κατηγορούμενο.

Είναι τρομερό νά είσαι στη Δύση και νά έχης τέτοιες
εικόνες συνεχώς μπροστά στά μάτια σου.

Πού είναι τώρα ό άρχιεπίσκοπος Yergogen της Ka-
luga (Σοβιετική Ένωσή) και οι άλλοι έπτά έπίσκοποι πού
διαμαρτυρήθηκαν έναντίον του συστήματος της στενής
συνεργασίας μέ τό Σοβιετικό καθεστώς πού έφαρμοζόταν
άπό τόν πατριάρχη Άλέξιο και τόν άρχιεπίσκοπο Νικό-
δημο, οι όποιοι είναι όργανα στα χέρια των κομμουνιστών;

Άν δέν είχα δη νά πεθαίνουν κοντά μου στη φυλακή
οί έπίσκοποι πού διαμαρτυρήθηκαν στη Ρουμανία, δέ θά
ένδιαφερόμουνά τόσο γιά κείνους τούς θεοσεβείς έπισκό-
πους.

Οί ύπουργοί Nikolai Eshliman και Gleb Yakunin τι-
μωρήθηκαν άπό τόν πατριάρχη επειδή ζήτησαν θρησκευ-
τική έλευθερία γιά τήν εκκλησία. Ή Δύση τό γνωρίζει
αυτό καλά. Έγώ όμως ήμουνά στη φυλακή μέ τόν Πατέ-
ρα Ιωάν άπό τό Vladimireshti της Ρουμανίας, στόν όποίο
συνέβη τό ίδιο πράγμα. Έπιφανειακά ύπήρχε μόνο μιá
εκκλησιαστική «πειθαρχία». Οί έπίσημοι εκκλησιαστικοί
μας ήγέτες, όπως όλοι οι έπίσημοι εκκλησιαστικοί ήγέ-
τες των κομμουνιστικών χωρών εργάζονται χέρι μέ χέρι
μέ τή μυστική άστυνομία. Έκείνους πού είχαν κάτω άπό
τήν πειθαρχία τους, τούς είχαν έπίσης σέ πιό άυστηρή «πει-
θαρχία» - βασανιστήρια, χτυπήματα, ναρκωτικά - τής φυ-
λακής.

Τρέμω γιά τά μαρτύρια εκείνων πού βασανίστηκαν στο

κομμουνιστικό στρατόπεδο. Τρέμω όταν σκέπτομαι για την αιώνια μοίρα των βασανιστών τους, τρέμω για τους χριστιανούς της Δύσεως οι οποίοι δε βοηθούν τους καταδικασμένους αδελφούς τους.

Στό βάθος της καρδιάς μου θά ήθελα να κρατήσω την όμορφη του δικού μου άμπελώνα και να μη μπλεχτώ σε έναν τέτοιο πελώριο αγώνα. Θά ήθελα τόσο πολύ να είμαι κάπου σε ήσυχία και ανάπαυση, αλλά αυτό δεν είναι δυνατόν. Ο κομμουνισμός βρίσκεται στά πρόθυρα. Όταν οι κομμουνιστές εισέβαλαν στό Θιβέτ, εξαφάνισαν εκείνους που ένδιαφέρονταν μόνο για τὰ πνευματικά θέματα. Στή χώρα μας έβαλαν ένα τέλος σε όλους εκείνους που άρνήθηκαν τήν πραγματικότητα. Έκκλησίες και μοναστήρια διαλύθηκαν. Άφησαν σ' αυτά μόνο τόσα, όσα ήταν αναγκαία για να εξαπατούν τους ξένους. Αυτή ή ήρεμία και ή ανάπαυση τήν όποία επιθυμούσα θά ήταν τρόπος διαφυγής από τήν πραγματικότητα, αλλά και επικίνδυνη για τή ψυχή μου.

Πρέπει να διευθύνω αυτόν τόν αγώνα άν και προσωπικά για μένα είναι πολύ επικίνδυνος. Αν εξαφανιστώ πρέπει να είστε βέβαιοι ότι οι κομμουνιστές με άπήγαγαν. Με είχαν απαγάγει από τόν δρόμο τού 1948 και με έβαλαν φυλακή κάτω από ψεύτικο όνομα. Η Anna Pauker, ή Γραμματέας τής Πολιτείας μας, εκείνη τήν έποχή είπε στό Σουηδό πρεσβευτή, τόν κ. Patrick von Reuterswaerde: «Ώ! ό Βούρμπραντ κάνει τώρα περιπάτους στους δρόμους τής Κοπεγχάγης». Ο Σουηδός ύπουργός είχε στή τσέπη του γράμμα μου τόν όποιο είχα πετύχει να στείλω λαθραία έξω από τή φυλακή. Ήξερε ότι τού έλεγαν ψέματι. Ένα τέτοιο πράγμα μπορεί να συμβή ξανά. Αν έχω σκοτωθή, ό φονιάς θά έχη όριστή από τους κομμουνιστές. Κανένας άλλος δεν έχει λόγο να με σκοτώση. Αν άκούσετε φήμες για τήν ήθική μου ύπόσταση, κλοπή, όμοφυλοφιλία, μοιχεία, πολιτική άναξιοπιστία, ψευτιά ή ό,τιδήποτε άλλο, θά είναι ή εκπλήρωση τής φοβερής άπειλης τής μυστικής άστυνομίας. «Θά σε καταστρέψω ήθικά».

Μιά καλά πληροφορημένη πηγή μου λέει ότι οι Ρου-

μάνοι κομμουνιστές έχουν αποφασίσει να με σκοτώσουν μετά την κατάθεση που έκανα στη Γερουσία των ΗΠΑ. Θα προσπαθήσουν να με σκοτώσουν σωματικώς ή να μου καταστρέψουν την υπόληψή μου. Θα προσπαθήσουν να με εκβιάσουν τρομοκρατώντας τους φίλους μου στη Ρουμανία. Έχουν δυνατά μέσα.

Δέ μπορώ όμως να παραμένω με κλειστό στόμα. Και το δικό σας καθήκον είναι να εξετάσετε καλά τα δσα λέω. Άν ακόμα νομίζετε ότι ύστερα από όλα αυτά που πέρασα, υποφέρω από ένα συναίσθημα καταδιώξεως, πρέπει να ρωτήσετε τον έαυτό σας, τί είδους είναι αυτή ή τρομερή δύναμη που κάνει τους πολίτες του να υποφέρουν από τέτοια συναισθήματα. Τί είδους είναι αυτή ή δύναμη ή όποια κάνει ανθρώπους από την Άνατολική Γερμανία να βάζουν ακόμα και ένα παιδι μέσα σε μιá μπουλντόζα και να περνούν μέσα από άγκρωτό σύρμα με τόν κίνδυνο να τρυφεκισθούν με όλη τους την οικογένεια;

Ή δύση κοιμάται και πρέπει να άφυπνιστή!

* * *

Άνθρωποι που υποφέρουν, συχνά άναζητούν κάποιον τόν όποιο να ένοχοποιήσουν. Τό να βρής έναν τέτοιο άνθρωπο έλαφρύνει πολύ την εϋθύνη σου. Έγώ δέν μπορώ να τό κάνω αυτό.

Δέ μποροϋσα να ρίξω την εϋθύνη σε κάποιο ήγέτη τής Έκκλησίας τής Δύσεως που συμβιβάζεται με τους κομμουνιστές. Τό κακό δέν προέρχεται από αυτούς. Είναι πολύ παλαιότερο. Οί ήγέτες αυτοί είναι θύματα και οί ίδιοι, ένός παλαιότερου κακού. Δέ δημιούργησαν αυτοί τό κακό στην εκκλησία, τό βρήκαν.

Άπό τότε που είμαι στη Δύση, έχω έπισκεφτή πολλά θεολογικά σεμινάρια. Άκουσα εκεί διαλέξεις για την ιστορία τής καμπάνας και την ιστορία των λειτουργικών τροπαρίων, περι τών νόμων του κανόνος από τότε που άχρηστεύτηκαν ή περι εκκλησιαστικής πειθαρχίας ή όποια δέν ύπάρχει πιά. Έχω δει σπουδαστές τής θεολογίας να μαθαίνουν ότι στη Βίβλο ή ιστορία τής δημιουργίας δέν

είναι ἀληθινή, οὔτε ἐκείνη τοῦ Ἀδάμ, οὔτε τοῦ Κατακλυσμοῦ, οὔτε καί τῶν Θαυμάτων τοῦ Μωυσέως. Ἀκόμη ἄκουσα ὅτι οἱ προφητείες γράφτηκαν μετὰ τὴν ἐκπλήρωσή τους, ὅτι ἡ παρθενικὴ γέννηση εἶναι ἕνας μῦθος, τὸ ἴδιο καὶ ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ· ὅτι τὰ κόκκαλά Του παράμειναν σὲ κάποιον τάφο· ὅτι οἱ Ἐπιστολὲς δὲν εἶναι γνήσιες καὶ ὅτι ἡ Ἀποκάλυψη εἶναι τὸ βιβλίον ἑνὸς τρελλοῦ. Κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως λένε, ἡ Βίβλος εἶναι τὸ ἱερό βιβλίον! (Δηλαδή μᾶς δίδεται ἕνα ἱερό βιβλίον στὸ ὅποιο ὑπάρχουν περισσότερα ψέματα ἀπὸ μιὰ κομμουνιστικὴ ἐφημερίδα!).

Νὰ τί μαθαίνουν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἡγέτες τῆς σημερινῆς Ἐκκλησίας στὰ σεμινάρια. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀτμόσφαιρα στὴν ὁποία ζοῦν. Γιατί θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι πιστοὶ σὲ ἕναν Κύριο γιὰ τὸν Ὅποιον ἔχουν λεχθῆ τέτοια παράξενα πράγματα; Γιατί θὰ ἔπρεπε οἱ ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας νὰ εἶναι πιστοὶ σὲ μιὰ Ἐκκλησία στὴν ὁποία μπορεῖ ἐλεύθερα νὰ διδάσκεται ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι νεκρός;

Αὐτοὶ εἶναι ἡγέτες τῆς ἐπίσημης Ἐκκλησίας, ὄχι ὅμως καὶ τῆς Νύμφης τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἡγέτες σὲ μιὰ Ἐκκλησία στὴν ὁποία πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν πρὸ πολλοῦ προδώσει τὸν Κύριον. Ὄταν βλέπουν ἕνα μάρτυρα τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας ποὺ ὑποφέρει, τὸν βλέπουν σὺν ἕνα παράξενο πλάσμα.

Κατὰ δεύτερο λόγο, δὲν εἶναι σωστὸ νὰ κρίνωνται οἱ ἄνθρωποι μόνο σὲ μιὰ ἄποψη τῆς συμπεριφορᾶς τους. Ἄν ἐνεργοῦμε ἔτσι, θὰ μοιάζουμε μὲ τοὺς Φαρισαίους γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ Χριστὸς ἦταν κακὸς ἐπειδὴ δὲ σεβότανε τοὺς νόμους τους γιὰ τὸ Σάββατο. Αὐτὸ ἦταν ποὺ ἐκλείσει τὰ μάτια τους ὀλότελα.

Οἱ ἴδιοι αὐτοὶ ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας οἱ ὅποιοι ἔχουν μιὰ λανθασμένη στάση πρὸς τοὺς κομμουνιστές, ἴσως ἔχουν δίκιο σὲ πολλὰ ἄλλα πράγματα καὶ ἴσως εἶναι προσηκόντως εἰλικρινεῖς.

Καὶ ἀκόμη σὲ ὅ,τι φταῖνε μποροῦν νὰ ἀλλάξουν.

Μιὰ φορὰ ἤμουνα μὲ ἕναν Ὀρθόδοξο Μητροπολίτη στὴ Ρουμανία. Αὐτὸς ἦταν ἄνθρωπος τῶν κομμουνιστῶν. Πρόδιδε ἀκόμη καὶ τὸ ἴδιο του τὸ ποίμνιο. Πῆρα τὸ χέρι

του μέσα στα δικά μου χέρια και του είπα την παραβολή του άσωτου υιού. Αυτό έγινε ένα απόγευμα στον κήπο του. Είπα: «Βλέπεις με τι αγάπη ο Θεός δέχεται έναν άμαρτανό που επιστρέφει. Δέχεται όμως ευχαρίστως ακόμα και έναν επίσκοπο, αν αυτός μετανοή». Του τραγούδησα χριστιανικά τραγούδια. Αυτός ο άνθρωπος άλλαξε.

Ήμουν στη φυλακή στο ίδιο κελλί με έναν Όρθόδοξο ιερέα, ο οποίος με την έλπίδα να ελευθερωθώ, έγραψε αθεϊστικά κηρύγματα. Του μίλησα και μετά έσχισε όλα αυτά που είχε γράψει, διακινδυνεύοντας έτσι την άπελευθέρωσή του.

Δέ μπορώ να ένοχοποιήσω κανέναν και δέ μπορώ να έλαφρύνω με αυτόν τον τρόπο τό βάρος που έχω στην καρδιά μου.

* *

Έχω κι' άλλον έναν πόνο. Ακόμη και πολύ στενοί μου φίλοι με παρεξηγούν. Μερικοί με κατηγορούν για πικρία και μνησικακία έναντιον των κομμουνιστών. Αυτό όμως δέν είναι αλήθεια.

Ο Μωυσαϊκός συγγραφέας Claude Montefiore είπε ότι ή συμπεριφορά του Ίησού πρός τους γραμματείς και Φαρισαίους, ή δημόσια καταγγελία έναντιον τους, είναι αντίθετη με την έντολή Του να αγαπάμε τους έχθρούς μας και να εύλογοϋμε εκείνους που μάς καταριώνται. Και ο Dr W.R. Matthews, που βγήκε σέ σύνταξη από τή θέση του Κοσμήτορα του Αγίου Παύλου στο Λονδίνο, συμπεραίνει ότι αυτό είναι άσυμβίβαστο με τον Ίησού. Τά δικαιολογεί δέ ότι ο Ίησούς δέν ήταν διανοούμενος!

Η έντύπωση του Montefiore για τον Ίησού ήταν λανθασμένη. Ο Ίησούς αγαπούσε τους Φαρισαίους αν και τους κατάγγειλε δημόσια. Και εγώ αγαπώ τους κομμουνιστές όπως και τους πρίκτορες τους στην Έκκλησία αν και τους καταγγέλλω.

Διαρκώς μου λένε: «Ξέχασε τους κομμουνιστές! Έργάσου μόνο σέ πνευματικά πράγματα».

Συναντήθηκα με έναν χριστιανό που είχε ύποφέρει κάτω από τους Ναζί. Μου είπε ότι είναι όλοτελα με τό μέρος μου, έφ' όσον μαρτυρώ για τό Χριστό, αλλά δέν πρέπει

νά λέω ούτε λέξη έναντίον του κομμουνισμού. Τόν ρώτησα ἄν χριστιανοί ποῦ πολέμησαν έναντίον του Χιτλερισμοῦ στη Γερμανία ἔσφαλαν καί ἄν θά ἔπρεπε νά εἶχαν περιοριστή νά μιλοῦν μόνο ἀπό τή Βίβλο, χωρίς νά λένε λέξη έναντίον του τυράννου; Ἡ ἀπάντησις ἦταν: «Μά ὁ Χίτλερ θανάτωσε ἕξ ἑκατομμύρια Ἑβραίους! Κάποιος ἔπρεπε νά μιλήσῃ έναντίον του». Ἀπάντησα: «Ὁ κομμουνισμός ἔχει θανατώσει τριάντα ἑκατομμύρια Ρώσους καί ἑκατομμύρια Κινέζων καί ἄλλους. Ἀκόμη ἔχουν θανατώσει καί Ἑβραίους. Πρέπει νά διαμαρτυρόμαστε μόνο ὅταν θανατώνονται Ἑβραῖοι καί ὄχι ὅταν θανατώνονται Ρώσοι;» Ἡ ἀπάντησις ἦταν, «Αὐτό εἶναι ἐντελῶς ἄλλο πρᾶγμα». Δέν πῆρα καμιᾶ ἐξηγήσις.

Ἐχω χτυπηθῆ ἀπό τήν ἀστυνομία τήν ἐποχὴ του Χίτλερ καί τήν ἐποχὴ τῶν κομμουνιστῶν καί δέ μόρεσα νά δῶ διαφορά. Καί οἱ δύο ἐμπειρίες ἦταν πολὺ ὀδυνηρές.

Ὁ χριστιανισμός ὀφείλει νά ἀγωνιστῆ έναντίον πολλῶν εἰδῶν ἁμαρτίας, ὄχι μόνο έναντίον του κομμουνισμοῦ. Δέν ἔχουμε τὸ νοῦ μας μόνο σ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα.

Πρὸς τὸ παρόν, ὁ κομμουνισμός εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἀντίπαλος του χριστιανισμοῦ καί ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος, γι' αὐτὸ ὀφείλομε νά ἐνωθοῦμε στη μάχη έναντίον του.

Μπορῶ νά τὸ ξαναπῶ! Ὁ σκοπὸς του ἀνθρώπου εἶναι νά γίνῃ σὰν τὸ Χριστό. Ὁ κύριος σκοπὸς τῶν κομμουνιστῶν εἶναι νά τὸ ἐμποδίσῃ αὐτό. Αὐτοὶ πάνω ἀπ' ὅλα εἶναι ἀντίθρησκοι. Πιστεύουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὸν θάνατο γίνεται ἀλάτι καί μετάλλευμα, τίποτα ἄλλο. Ἐπιθυμοῦν σὲ ὅλη τους τὴ ζωὴ νά ζοῦν στὸ ἐπίπεδο τῆς ὕλης.

Ἀναγνωρίζουν μόνο τὶς μάζες. Ὁ λόγος τους εἶναι ὁμοιος μὲ του δαιμονιζομένου στήν Καινὴ Διαθήκη, ποῦ ὅταν τὸν ρώτησαν ποῖο ἦταν τὸ ὄνομά του ἀπάντησε «Λεγεῶνα».

Ἡ προσωπικότητα - τὸ μεγαλύτερο δῶρο του Θεοῦ στὸ ἀνθρώπινο γένος - πρέπει νά ἐξαφανιστῆ. Φυλάκισαν ἓναν ἄνθρωπο ἐπειδὴ βρῆκαν νά ἔχῃ τὸ βιβλίον του Alfred Adler, «Ἡ ψυχολογία του ἀτόμου». Οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς μυστι-

κῆς ἀτυνομίας φώναξαν: «Ἄ, τὸ ἄτομο - ὄλο τὸ ἄτομο!
Γιατὶ ὄχι ἡ ὄμάδα ;».

Ὁ Ἰησοῦς θέλει νὰ εἶμαστε προσωπικότητες. Γι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει δυνατότητα συμβιβασμοῦ - ἀνάμεσα στὸν πιστὸ καὶ τὸν κομμουνισμό. Οἱ κομμουνιστὲς τὸ ξέρουν αὐτὸ. Nauka i Religia (Ἐπιστήμη καὶ Θρησκεία), γράφουν τὰ περιοδικά τους, «Ἡ θρησκεία εἶναι ἀσυμβίβαστη μὲ τὸν κομμουνισμό. Εἶναι πόλεμος σ' αὐτόν... Τὸ περιεχόμενο τοῦ προγράμματος τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος εἶναι ἓνα φύσημα θανάτου γιὰ τὴ Θρησκεία... Αὐτὸ εἶναι ἓνα πρόγραμμα γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς ἀθεϊστικῆς κοινωνίας στὴν ὁποία ὁ λαὸς θὰ εἶναι ἀπαλλαγμένος γιὰ πάντα ἀπὸ τὴ θρησκευτικὴ δουλεία».

Μπορεῖ ὁ χριστιανισμὸς νὰ συνυπάρχη μὲ τὸν κομμουνισμό; Οἱ ἴδιοι οἱ κομμουνιστὲς δίνουν τὴν ἀπάντηση... «Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἓνα φύσημα θανάτου γιὰ τὴ θρησκεία».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Θὰ ξαναμιλήσω γιὰ τὴ Μυστικὴ Ἐκκλησία.

Ἔργάζεται κάτω ἀπὸ πολὺ δύσκολες περιστάσεις. Ὁ ἀθεϊσμός εἶναι ἡ κρατοῦσα θρησκεία σὲ ὅλες τὶς κομμουνιστικὲς χῶρες. Δίνουν λιγώτερη ἢ περισσότερη ἐλευθερία στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο οἱ ἡλικιωμένοι πιστεύουν, ἀλλὰ τὰ παιδιά καὶ ἡ νεολαία δὲν πρέπει νὰ πιστεύουν. Κάθε τι σ' αὐτὲς τὶς χῶρες - ραδιόφωνο, τηλεόραση, κινηματογράφος, τύπος, δημόσια ἰδρύματα - σκοπὸ ἔχουν νὰ ἐκμηδενίσουν τὴν πίστη στὸ Θεό.

Ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία ἔχει πολὺ λίγα μέσα νὰ ἀντιπαρατάξῃ στὶς τεράστιες δυνάμεις τοῦ ὀλοκληρωτικοῦ καθεστώτος. Οἱ ποιμένες τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶχαν θεολογικὴ κατάρτιση. Ὑπάρχουν ἱερεῖς οἱ ὁποῖοι ποτὲ δὲ διάβασαν ὀλοκληρῆ τὴ Βίβλο.

Θὰ σᾶς πῶ πόσοι εἶχαν χειροτονηθῆ. Συναντήσαμε ἕναν νεαρὸ Ρῶσσο ποὺ ἦταν ποιμένας τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας. Τὸν ρώτησα ποιὸς τὸν χειροτόνησε. Ἀπάντησε: «Δὲν ἔχουμε πραγματικὸ ἐπίσκοπο νὰ μῦς χειροτονῆ. Ὁ ἐπίσημος ἐπίσκοπος δὲ θὰ χειροτονοῦσε κανέναν ποὺ δὲν ἐγκρίνεται ἀπὸ τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα. Ἔτσι δέκα ἀπὸ μᾶς νεαροὶ χριστιανοὶ πήγαμε στὸν τάφο ἑνὸς ἐπισκόπου ποὺ πέθανε ὡς μάρτυρας. Δυὸ ἀπὸ μᾶς βάλουμε τὰ χέρια μας στὴ πλάκα τοῦ τάφου. Οἱ ἄλλοι σχημάτισαν ἕναν κύκλο γύρω μας καὶ ζητήσαμε ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα νὰ μᾶς χειροτονήσῃ. Εἴμαστε βέβαιοι ὅτι χειροτονηθήκαμε ἀπὸ τὰ τρυπημένα χέρια τοῦ Ἰησοῦ».

Γιὰ μένα ἡ χειροτονία αὐτοῦ τοῦ νέου εἶναι ἐγκυρῆ μπροστὰ στὸ Θεό!

Ἄνθρωποι μὲ τέτοια χειροτονία καὶ οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν ποτὲ κάποια θεολογικὴ κατάρτιση καὶ ποὺ συχνὰ γνωρί-

ζουν λίγα ἀπὸ τῆ Βίβλο, κάνουν ἔργον Χριστοῦ.

Εἶναι σὰν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν πρώτων αἰώνων. Τί σεμνάρια ἔκαναν ἐκεῖνοι ποὺ ἔκαναν τὸν κόσμον ἄνω κάτω γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ; Μήπως ἤξεραν ὅλοι νὰ διαβάζουν; Μήπως εἶχαν Βίβλους; Ὁ Θεὸς μίλησε σ' αὐτοὺς.

Ἐμεῖς τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας δὲν ἔχουμε καθεδρικούς ναοὺς. Ὑπάρχει ὅμως κανένας καθεδρικός ναὸς πρὸ ὁμορφος ἀπὸ τὸν οὐρανὸν στὸν ὁποῖο βλέπουμε ὅταν μαζευόμαστε κρυφὰ σὴν δάσῃ; Τὸ κελᾶϊδιμα τῶν πουλιῶν ἔπαιρνε τὴ θέσιν τοῦ ὄργάνου. Τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν ἦταν τὸ θυμίαμά μας καὶ τὸ φθαρμένο ἔνδυμα ἑνὸς μάρτυρος ποὺ πρόσφατα ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ, ἦταν πολὺ περισσότερο ἐντυπωσιακὸν παρά τὰ ἱερατικὰ ρούχα. Εἶχαμε τὸ φεγγάρι καὶ τ' ἄστρα γιὰ κεριά. Οἱ ἄγγελοι ἦταν τὰ παπαδοπαῖδια ποὺ τὰ ἄναβαν.

Δὲ μπορῶ ποτὲ νὰ περιγράψω τὴν ὁμορφίαν αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας!

Συχνά, μετὰ ἀπὸ μιὰ μυστικὴ σύναξιν οἱ χριστιανοὶ συλλαμβάνονταν καὶ στέλλονταν στὶς φυλακὰς. Ἐκεῖ οἱ χριστιανοὶ φοροῦσαν τὴν ἀλυσίδαν μετὰ τὴν χάριν καὶ ἡ νόφι ποὺ φοράει ἕνα πολὺτιμο χρυσαφικὸν ποὺ τῆς χάριτος ὁ ἀγαπημένος της. Οἱ Χριστιανοὶ στὴ φυλακὴ εἶναι ἡρεμοὶ καὶ δὲ θὰ ἄλλαζαν τὴ θέσιν τους οὔτε μετὰ παλάτια. Βρῆκα πραγματικὰ χαρούμενους χριστιανούς μόνον στὴ Βίβλο, στὴν Μυστικὴ Ἐκκλησίαν, καὶ στὴ φυλακὴν.

Ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία καταπιέζεται, ἀλλὰ ἔχει καὶ φίλους — ἀκόμη καὶ μετὰ τῶν ἐκείνων τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας, ἀκόμη καὶ μετὰ τῶν μελῶν τῆς κυβερνήσεως. Μερικὲς φορὲς ἐκεῖνοι οἱ κρυφοὶ ὁπαδοὶ προστατεύουν τὴ Μυστικὴ Ἐκκλησίαν.

Τελευταῖα Ρωσικὲς ἐφημερίδες διαμαρτυρήθηκαν γιὰ τὴν αὐξήσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν ἀνθρώπων ποὺ παρ' ὅτι εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν εἶναι πιστοὶ σ' αὐτήν. Ὁ Ρωσικὸς τύπος διεκρίνησε, ὅτι εἶναι ἀμέτρητοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες ποὺ ἐργάζονται σὲ κλιμάκια τῆς κομμουνιστικῆς δυνάμεως — σὲ κυβερνητικὰ γραφεῖα, σὲ ὑπηρεσίαις προπαγάνδας καὶ παντοῦ — οἱ ὅποιοι εἶναι ἐξωτερικὰ κομ-

μουνιστές αλλά μέσα τους είναι κρυφοί όπαδοί και μέλη της Μυστικής Έκκλησίας.

Ο κομμουνιστικός τύπος έγραφε την ιστορία μις νεαρής γυναίκας ή όποία εργαζόταν στην ύπηρεσία της κομμουνιστικής προπαγάνδας. Μετά την εργασία της πήγαινε στο διαμέρισμά της και εκεί συναντούσε τό σύζυγό της πού έρχόταν από τη δουλειά του. Μετά τό γευμα, μαζί με τό σύζυγό της συγκέντρωναν μιá ομάδα νέων ανθρώπων από άλλα διαμερίσματα στο κτίριό τους και είχαν μυστικές Βιβλικές μελέτες και συμπροσευχές. Αυτό συμβαίνει μέσα στον κομμουνιστικό κόσμο. Δεκάδες χιλιάδων τέτοιων «μυστικών χριστιανών» υπάρχουν σε κάθε κομμουνιστική χώρα. Πιστεύουν ότι είναι σοφώτερο νά μή συχνάζουν στις όρατές εκκλησίες, όπου θά άκουγαν μόνο ένα ψευτο-ευαγγέλιο. Άντι αυτού παραμένουν σε καίριες και υπεύθυνες θέσεις πού κατέχουν και από εκεί άθόρυβα και άποτελεσματικά δίνουν την μαρτυρία τους για τό Χριστό.

Ή πιστή Μυστική Έκκλησία έχει χιλιάδες μέλη σε τέτοιες θέσεις. Έχουν μυστικές συναθροίσεις σε ύπόγεια, σε σοφίτες, σε διαμερίσματα και σπίτια.

Στη Ρωσία κανείς πιά δέ θυμάται τις διαφωνίες ύπερ ή κατά της βαπτίσεως κατά την παιδική ήλικία ή κατά την ένηλικίωση, ύπερ ή κατά του άλάθητου του πάπα. Δέ μπορούν νά έρμηνεύσουν προφητείες και δέ φιλονικούν γι' αυτές. Τούς θαυμάζω όμως πού τόσο ώραία άποδεικνύουν στους άθεϊστές την ύπαρξη του Θεού.

Οί άπαντήσεις τους στους άθεϊστές είναι άπλές: «Άν ήσασταν προσκαλεσμένοι σε ένα συμπόσιο με όλα τά είδη νόστιμα κρέατα, θά πιστεύατε ότι δέν τά μαγειρέψε κάποιος; Ή φύση είναι ένα πλούσιο τραπέζι προετοιμασμένο για μās! Έχεις μπροστά σου ντομάτες, και ροδάκινα, μήλα, γάλα και μέλι. Ποιός τά έχει παρασκευάσει όλα αυτά για τό ανθρώπινο γένος; Ή φύση είναι τυφλή. Άν δέν πιστεύης σε κανέναν Θεό, πώς μπορώ νά σου έξηγήσω ότι ή τυφλή φύση έπέτυχε στην παρασκευή άκριβώς των πραγμάτων πού έμείς έχουμε ανάγκη σε τόση άφθονία και ποικιλία;

Μπορούν να αποδείξουν ότι υπάρχει αιώνια ζωή. Έχω ακούσει κάποιον να απαντά στα επιχειρήματα του άθεϊστη: «Υπόθεσε ότι μπορούσες να μιλήσης με ένα έμβρυο στη μήτρα της μητέρας του και, στο όποιο θά έλεγες πώς ή έμβρυϊκή ζωή είναι μόνο για ένα μικρό διάστημα, μετά από το όποιο ακολουθεί μία πραγματική μακρυνή ζωή. Ποιή θά ήταν ή απάντηση του έμβρυου; Θά έλεγε: ακριβώς, ό,τι έσεις οί άθεϊστές απαντάτε σε μās, όταν σās μιλάμε για παράδεισο και κόλαση. Θά έλεγε ότι ή ζωή στη μήτρα της μητέρας είναι ή μόνη και ότι κάθε τι άλλο είναι θρησκευτικός παραλογισμός. Άν το έμβρυο μπορούσε να σκεφτή θά έλεγε στον έαυτό του:

«Νά τὰ χέρια μου πού μεγαλώνουν. Δέν τὰ χρειάζομαι. Δέ μπορώ ούτε καν νά τὰ τεντώσω. Γιατί νά μεγαλώνουν; Προφανώς για ένα μελλοντικό στάδιο, στην ύπαρξή μου, στην όποία θά έργαστώ μ' αυτά. Έχω πόδια αλλά πρέπει νά τὰ κρατώ διπλωμένα πρὸς τὸ στήθος μου. Γιατί νά μεγαλώνουν; Πιθανώς μιή ημέρα θά μου χρειαστούν για νά περπατώ σ' έναν κόσμο μεγάλο. Έχω μάτια αν και είμαι περικυκλωμένος από τέλειο σκοτάδι και δέν τὰ χρειάζομαι. Γιατί νά έχω μάτια. Πιθανώς ένας κόσμος με φως και χρήματα θά ακολουθήσει. Έτσι, αν το έμβρυο μπορούσε νά συλλογιστή για τήν ανάπτυξή του, θά μπορούσε νά γνωρίζη για τή ζωή έξω από τήν μήτρα της μητέρας του, χωρίς νά τήν έχη δεϊ. Τὸ ίδιο είναι και με μās. Όσο είμαστε νέοι έχουμε σφρίγος, αλλά δέ σκεπτόμαστε νά τὸ χρησιμοποιήσουμε σωστά. Όταν όμως με τὰ χρόνια, έχουμε αὐξηθῆ στη γνώση και σοφία, τὸ φέρετρο μās περιμένει νά μās φέρη στον τάφο. Γιατί ήταν αναγκαίο νά αὐξηθοῦμε σε μιή γνώση και σοφία τήν όποία δέ μπορούμε πιά νά χρησιμοποιήσουμε; Γιατί αναπτύσσονται χέρια, πόδια και μάτια σε ένα έμβρυο; Είναι για τή ζωή πού θ' ακολουθήσει. Έτσι συμβαίνει και με μās εδώ. Αὐξανόμαστε εδώ σε πείρα, γνώση, σοφία για ό,τι ακολουθεί. Προετοιμαζόμαστε νά υπηρετήσουμε σε ψηλότερο επίπεδο πού ακολουθεί τὸ θάνατο».

Για τὸ Χριστό, ή έπίσημη κομμουνιστική θεωρία πιστεύει ότι ποτέ δέν υπήρξε. Οί εργάτες της Μυστικής Έκ-

κλησίας ἀπαντοῦν εὐκολα σ' αὐτό: «Τὶ ἐφημερίδα ἔχεις στὴν τσέπη σου; Εἶναι ἡ Pravda ἢ σημερινὴ ἢ χθεσινὴ: Ἄσε με νὰ ριζῶ μιὰ ματιά.» Α! 14 Ἰανουαρίου 1964. Τὸ 1964 μετριέται ἀπὸ πότε; Ἀπὸ τὸν Ἔνα πού δὲν ὑπῆρξε ἢ δὲν ἔπαιξε κανένα ρόλο; Ἐσὺ λὲς ὅτι ὁ Χριστὸς ποτὲ δὲν ὑπῆρξε, καὶ ὅμως μετρᾷς τὰ χρόνια ἀπὸ τὴ γέννησὶ Του. Ὁ χρόνος ὑπῆρχε καὶ πρὶν ἀπὸ Αὐτόν. Ὅταν ὅμως Αὐτὸς ἦρθε, ἐφάνηκε στὸ ἀνθρώπινο γένος, ὅτι ὁ,τιδήποτε ὑπῆρχε προηγουμένως, ὑπῆρχε ἄσκοπα καὶ ὅτι ὁ πραγματικὸς χρόνος ἄρχιζε μόνο τώρα. Ἡ κομμουνιστικὴ σας ἐφημερίδα εἶναι ἢ ἴδια ἀπόδειξη, ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶναι φαντασία.

Οἱ ποιμένες στὴ Δύση συνήθως ὑποθέτουν ὅτι ἐκείνοι τοὺς ὁποίους ἔχουν στὴν ἐκκλησία ἔχουν πράγματι πειστή γιὰ τὶς κύριες ἀλήθειες τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐνῶ δὲν ἔχουν πειστή. Σπάνια ἀκοῦς ἕνα κήρυγμα πού ἀποδεικνύει τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴν πίστη μας. Πίσω ὅμως ἀπὸ τὸ Σιδηροῦν Παραπέτασμα, ἄνθρωποι πού ποτὲ δὲν ἔμαθαν νὰ τὸ κάνουν αὐτό, δίνουν στοὺς ἀνθρώπους πού πίστεψαν ἕνα πολὺ σταθερὸ θεμέλιο.

Δὲν ὑπάρχει ξεκαθαρισμένο διακριτικὸ σημεῖο μὲ τὸ ὁποῖο θὰ μπορούσες νὰ πῆς πού ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία, πού εἶναι τὸ ἰσχυρὸ φρούριο τοῦ Χριστιανισμοῦ, τελειώνει καὶ πού ἡ ἐπίσημη Ἐκκλησία ἀρχίζει — εἶναι συνυφασμένες. Πολλοὶ ποιμένες ἀπὸ τὶς ἐπίσημες ἐκκλησίες, κρατοῦν καὶ μιὰ παράλληλη μυστικὴ διακονία. Προχωροῦν πρὸ πέρα ἀπὸ τὰ ὅρια πού τοὺς ἔβαλαν οἱ κομμουνιστές.

Ἡ ἐπίσημη Ἐκκλησία, ἡ ἐκκλησία τῶν συνεργαζομένων μὲ τοὺς κομμουνιστές, ἔχει μεγάλη ἱστορία.

Ἄρχισε ἀμέσως μετὰ τὴν Ρωσικὴ Σοσιαλιστικὴ Ἐπανάσταση, μὲ τὴν «Ζῶσα Ἐκκλησία» πού διευθυνόταν ἀπὸ ἕναν ἱερέα μὲ τὸ ὄνομα Sergius.

Ἡ «Ζῶσα Ἐκκλησία» διακήρυττε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀνοιχτά, στὴ Μόσχα: «Ὁ σκοπὸς μας δὲν εἶναι νὰ ἀνοικοδομήσουμε τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ νὰ τὴν καταργήσουμε, νὰ ξεριζώσουμε ἐντελῶς τὴ θρησκεία». Ἀλήθεια, τί θαυμάσιο πρόγραμμα γιὰ μιὰ Ἐκκλησία!

Εἴχαμε σὲ κάθε χώρα μερικοὺς τέτοιους Sergius.

Στὴν Οὐγγαρία, μεταξὺ τῶν καθολικῶν, ἦταν ὁ Πατέρας Balogh. Αὐτὸς καὶ μερικοὶ Προτεστάντες ποιμένες βοηθοῦσαν τοὺς κομμουνιστὲς νὰ πάρουν στὰ χέρια τοὺς τὸν πλήρη ἔλεγχο τῆς πολιτείας.

Στὴ Ρουμανία οἱ κομμουνιστὲς πῆραν τὴν ἀρχή, μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς Ὁρθοδόξου ἱερέα ὀνομαζομένου Burducea. Ἦταν κάποτε φασίστας. Προσεχώρησε ὁμως στοὺς Ἑρυθροὺς γιὰ νὰ ἐξιλεώσῃ τὶς προηγούμενες ἀμαρτίες του ἔγινε ἀκόμα πιὸ Ἑρυθρὸς ἀπὸ τὰ ἀφεντικά του. Αὐτὸς ὁ ἱερέας στάθηκε κοντὰ στὸν Vishinski, τὸ Γραμματέα τῆς Σοβιετικῆς Πολιτείας καὶ χαμογέλασε μὲ ἕναν ἐπιδοκιμαστικὸ τρόπο ὅταν ὁ δεῦτερος ἀνακοίνωσε τὴν ἐγκατάσταση τῆς νέας κομμουνιστικῆς κυβερνήσεως: «Αὕτὴ ἡ κυβέρνησις θὰ δημιουργήσῃ ἕναν ἐπίγειο παράδεισο καὶ δὲ θὰ χρειάζεστε πιὰ τὸν ἐπουράνιο».

Γιὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Νικόδημο τῆς Ρωσσίας, εἶναι γραμμένο στὸ μητρώο του ὅτι εἶναι ἕνας πληροφοριοδότης τῆς κυβερνήσεως. Ὁ ταγματάρχης Deriabin, ἕνας ἀποστάτης τῆς Ρωσικῆς Μυστικῆς Ἀστυνομίας, βεβαίωσε ὅτι ὁ Νικόδημος ἦταν πράκτοράς του.

Αὐτὴ εἶναι ἡ κατάστασις περίπου σὲ ὅλα τὰ δόγματα. Ἡ σημερινὴ ἡγεσία τῶν Ρουμάνων Βαπτιστῶν ἐπεβλήθηκε μὲ βία. Τὸ καταγγέλουν οἱ πραγματικοὶ χριστιανοί. Στὴ Ρωσσία ἡ ἡγεσία τῶν Βαπτιστῶν κάνει τὸ ἴδιο. Ὁ πρόεδρος τῶν Ρουμάνων Ἀντβεντιστῶν, Tachici, μοῦ εἶπε ὅτι ὁ ἴδιος ὑπῆρξε πληροφοριοδότης τῆς κομμουνιστικῆς μυστικῆς ἀστυνομίας, ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας μέρα τοῦ ἐρχομοῦ τους στὴν ἐξουσία.

Ἐντὶ νὰ κλείσουν ὅλες τὶς ἐκκλησίες — ἂν καὶ ἔχουν κλείσει πολλὰς χιλιάδες — οἱ κομμουνιστὲς μὲ διορατικότητα ἀποφάσισαν νὰ ἐπιτρέψουν λίγες ἐπίσημες ἐκκλησίες νὰ παραμένουν ἀνοιχτὲς γιὰ «δείγματα» καὶ νὰ τὶς χρησιμοποιοῦν σὰν παράθυρα ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ ἔλεγχαν καὶ τελικὰ θὰ κατάστρεφαν τοὺς χριστιανούς καὶ τὸ Χριστιανισμό. Ἐκρίναν ὅτι θὰ ἦταν καλλίτερο νὰ ἀφήσουν τὴ διάρρηξη τῆς Ἐκκλησίας νὰ ὑπάρχῃ καὶ νὰ τὴ μετατρέψουν σὲ κομμουνιστικὸ ὄργανο γιὰ νὰ ἐλέγχουν τοὺς χριστιανούς

καὶ ἓνα μέσον γιὰ νὰ ξεγελοῦν τοὺς ἐπισκέπτες πού ἐρχονται στή χώρα τους. Μοῦ προσφέρθηκε μιὰ τέτοια ἐκκλησία, μὲ τὸν ὄρο ὅτι ἐγώ, σὰν ποιμένας, θὰ ἔδινά ἀναφορὰ γιὰ τὰ μέλη μου στήν μυστική ἀστυνομία. Ἡ Μυστική ὁμως Ἐκκλησία ποτέ δὲ θὰ δεχτῆ ἐκκλησίες ὑπὸ ἔλεγχου πού θὰ μπορούσαν νὰ ἀντικαταστήσουν αὐτὲς τοῦ πραγματικοῦ Εὐαγγελισμοῦ, πού ἔχει ἀνάγκη κάθε ἓνας καὶ ἡ νεολαία.

Στὶς ἐπίσημες ὁμως ἐκκλησίες ὑπάρχει μιὰ πραγματικὴ πνευματικὴ ζωὴ, σὲ πείσμα πολλῶν δόλιων ἡγετῶν.

Ἡ Ὁρθόδοξη λειτουργία ἔχει παραμείνει ἀμετάβλητη καὶ τρέφει τὶς καρδιὲς τῶν μελῶν τῆς ἐκκλησίας της, ἀκόμα καὶ ἂν τὰ κηρύγματα κολακεύουν τοὺς κομμουνιστές. Οἱ Λουθηρανοί, Πρεσβυτεριανοί καὶ ἄλλοι Προτεστάντες ψέλνουν τοὺς ἴδιους παλιούς ὕμνους. Ἀκόμη καὶ τὰ κηρύγματα τῶν πληροφοριοδοτῶν πρέπει νὰ περιέχουν κάτι ἀπὸ τὶς Γραφές. Ὑπῆρχαν ἄνθρωποι πού πίστεψαν στὸ Χριστὸ ἀπὸ ἄνθρώπους πού ὕστερα ἔγιναν προδότες καὶ ἔπρεπε νὰ κρύψουν τὴν πίστη τους ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἴδιους, ἐπειδὴ θὰ τοὺς ἀνάφεραν στή μυστικὴ ἀστυνομία. Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο θαῦμα τοῦ Θεοῦ, γιὰ τὸ ὁποῖο τὸ Λευϊτικὸν 11 : 37 γράφει μὲ συμβολικὴ γλῶσσα: «Καὶ ἂν πέση ἀπὸ τοῦ θνησιμαίου αὐτῶν (πού σύμφωνα μὲ τὸν Μωσαϊκὸ νόμο εἶναι μολυσμένο) ἐπὶ τι σπέρμα σπόριμον, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ σπαρθῆ καθαρὸν θέλει εἶσθαι».

Ἡ δικαιοσύνη μᾶς ὑποχρεώνει νὰ ποῦμε ὅτι οὔτε ὄλοι οἱ ἐπίσημοι ἡγέτες τῆς ἐκκλησίας, οὔτε ἀκόμα καὶ ὅλοι οἱ κορυφαῖοι ἐπίσημοι ἡγέτες εἶναι ἄνθρωποι τῶν κομμουνιστῶν.

Μέλη τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας κατέχουν ὑψηλὲς θέσεις στὶς ἐπίσημες ἐκκλησίες, ἐκτὸς ἀπὸ μερικοὺς πού πρέπει νὰ μένουν κρυμμένοι. Αὐτὸ δείχνει ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶναι ἀνούσιος ἀλλὰ μιὰ ἀγωνιζόμενη πίστη. Ὅταν ἡ μυστικὴ ἀστυνομία ἤρθε νὰ κλείσῃ τὸ μοναστήρι τοῦ Vladimireshti στή Ρουμανία, ὅπως καὶ σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ρωσίας, δυσκολεύτηκαν πολὺ. Μερικοὶ κομμουνιστὲς πλήρωσαν μὲ τὴ ζωὴ τους ἀκόμη γιὰ τὸ ἔγκλημα νὰ προσπαθήσουν νὰ ἀπαγορέψουν τὴ θρησκεία.

Οί επίσημες εκκλησίες κάθε μέρα και λιγοστεύουν. Ἀμφιβάλλω ἂν σέ δλόκληρη τῆ Σοβιετικῆ Ἐνωσῆ ὑπάρχουν ἀκόμα πέντε ἢ ἕξη χιλιάδες ἐκκλησίες. (Οἱ Ἑνωμένες Πολιτεῖες μὲ τὸν ἴδιο πληθυσμὸ ἔχουν περὶ τὶς τριακόσιες χιλιάδες). Καὶ αὐτὲς οἱ «ἐκκλησίες» εἶναι πολὺ συχνὰ μικροῦσικα δωμάτια — ὄχι μιὰ «ἐκκλησία» ὅπως τὴ φανταζόμεσθε. Ξένοι ἐπισκέπτες βλέπουν μιὰ γεμάτη ἐκκλησία στὴν Μόσχα — ἡ ὁποία εἶναι ἡ μόνη Προτεσταντικὴ ἐκκλησία στὴν πόλη — καὶ συμπεραίνουν ὅτι ὑπάρχει ἐλευθερία. Καὶ ἀναφέρουν χαρούμενοι ὅτι «οἱ ἐκκλησίες εἶναι ἀκόμη πολὺ γεμάτες!». Δὲ βλέπουν τὴν τραγωδία ὅτι μιὰ Προτεσταντικὴ ἐκκλησία ἀντιστοιχεῖ σὲ ἐπτά ἑκατομμύρια ψυχές! Οὔτε ἀκόμα τοῦ ἐνὸς δωματίου ἐκκλησίες ποὺ βρίσκονται σὲ μακρυνὲς ἀποστάσεις γιὰ τὶς ὀγδόντα τὰ ἐκάτον τοῦ λαοῦ τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως. Αὐτὰ τὰ πλήθη ἢ πρέπει νὰ ἀγνοηθοῦν — ἢ νὰ τὰ πλησιάσουμε μὲ τὶς μυστικὲς μεθόδους τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἐκλογὴ.

Ὅσο περισσότερο προοδεύει ὁ κομμουνισμὸς σὲ μιὰ χώρα, τόσο ἡ ἐκκλησία πρέπει νὰ εἶναι μυστικὴ.

Στὴ θέση τῶν κλεισμένων ἐπίσημων ἐκκλησιῶν γίνονται οἱ συγκεντρώσεις τῶν ἀντίθρησκων ὀργανώσεων.

ΠΩΣ Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ «ΤΡΕΦΕΤΑΙ» ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΑΘΕΪΣΤΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.

Ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία γνωρίζει πῶς νὰ τὴ χρησιμοποιοῦ. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, τρέφεται μὲ ἀθεϊστικὴ φιλολογία ἀκριβῶς ὅπως ὁ Ἥλιος τρεφόταν ἀπὸ τοὺς κόρακες. Οἱ ἀθεϊστὲς βάζουν ὅλον τὸ ζῆλο καὶ τὴν ἐπιδεξιότητά τους νὰ γελοιοποιοῦν καὶ κριτικάρουν ἐδάφια τῆς Βίβλου.

Ἐκδίδουν βιβλία μὲ τοὺς τίτλους: Ἡ Κωμικὴ Βίβλος καὶ ἡ Βίβλος γιὰ Πιστοὺς καὶ Ἀπίστους. Προσπαθοῦν νὰ δείξουν πόσο κουτὰ εἶναι τὰ ἐδάφια τῆς Βίβλου. Κάνοντας ὅμως αὐτὸ παραθέτουν πολλὰ Βιβλικὰ ἐδάφια. Πόσο χαιρόμασταν γι' αὐτό! Ἡ κριτικὴ ἦταν τόσο βλακώδης ποὺ κανένας δὲν τὴν ἔπαιρνε στὰ σοβαρά. Τὸ βιβλίο ὅμως αὐτὸ

τυπωνόταν σὲ ἑκατομμύρια ἀντίτυπα καὶ ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ ἐδάφια τῆς Βίβλου, τὰ ὅποια ἦταν ἀπερίγραπτα ὁμορφα, ἀκόμα παρὰ τὴ γελοιοποίησή τους ἀπὸ τοὺς κομμουνιστές.

Στὸ παρελθὸν οἱ «αἵρετικοὶ» καίγονταν ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Ἐξέταση. Τοὺς ὀδηγοῦσαν στὸν τόπο ἐκτελέσεως μὲ πομπή. Τοὺς ἔντυναν μὲ ὄλα τὰ εἶδη τὰ γελοιοποιημένα ρούχα, πού εἶχαν πάνω τους ἀπεικονίσεις μὲ φλόγες τῆς κολάσεως καὶ διαβόλους. Καὶ τί ἅγιοι ἦταν ἐκεῖνοι οἱ αἵρετικοὶ! Ἔτσι τὰ ἐδάφια τῆς Βίβλου παράμεναν ἀληθινά, ἀκόμα καὶ ἂν τὰ παραθέτη ὁ Διάβολος.

Ὁ κομμουνιστικὸς ἐκδοτικὸς οἶκος ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος νὰ παίρνη χιλιάδες γράμματα πού ζητοῦσαν ἐπανεκτύπωση τῶν ἀθεϊστικῶν βιβλίων τὰ ὅποια παράθεταν ἐδάφια τῆς Βίβλου μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὰ γελοιοποιοῦν. Δὲν ἤξεραν ὅτι ἐκεῖνες οἱ ἐπιστολὲς ἔρχονταν ἀπὸ τὴ Μυστικὴ Ἐκκλησία ἢ ὅποια δὲν εἶχε ἄλλο τρόπο νὰ ἀποκτήσῃ τίς Γραφές.

Γνωρίζαμε καλὰ ἀκόμη πῶς νὰ χρησιμοποιοῦμε τίς ἀθεϊστικὲς συγκεντρώσεις.

Ἐνας κομμουνιστὴς καθηγητὴς ἐξήγησε σὲ μιὰ συγκέντρωση ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦταν τίποτα ἄλλο ἀπὸ ἓνας μάγος. Εἶχε μπροστά του μιὰ καράφα μὲ νερό. Ἔβαλε μιὰ σκόνη μέσα σ' αὐτὴ καὶ τὸ νερὸ ἔγινε κόκκινο. «Αὐτὸ εἶναι ὄλο τὸ θαῦμα» ἐξήγησε. «Ὁ Ἰησοῦς εἶχε κρύψει στὰ μανίκια του μιὰ σκόνη σάν αὐτὴ καὶ προσποιήθηκε ὅτι μετέβαλε τὸ νερὸ σὲ κρασί μὲ ἓναν θαυμάσιο τρόπο. Ἐγὼ ὁμῶς μπορῶ νὰ κάνω ἀκόμη καλλίτερα πράγματα ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ· μπορῶ νὰ μεταβάλλω τὸ κρασί σὲ νερὸ ξανά». Καὶ ἔβαλε μιὰ ἄλλη σκόνη στὸ ὑγρὸ. Ἐγινε λευκὸ. Ὑστερα ἔβαλε μιὰ ἄλλη σκόνη τὸ ξανάκανε κόκκινο.

Ἐνας χριστιανὸς σηκώθηκε καὶ εἶπε: «Μᾶς ἔχετε καταπλήξει σύντροφε καθηγητὴ μὲ τὴν ἱκανότητά σας νὰ κάνετε ὄλα αὐτά. Θὰ ζητούσαμε ἀπὸ σᾶς ἓνα μόνο πρᾶγμα ἀκόμα· πιῆτε λίγο ἀπὸ τὸ κρασί σας!». Ὁ καθηγητὴς εἶπε: «Αὐτὸ δὲ μπορῶ νὰ τὸ κάνω. Ἡ σκόνη ἦταν δηλητήριον». Ὁ χριστιανὸς ἀπάντησε: «Αὐτὴ εἶναι ὄλη ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα σὲ σᾶς καὶ στὸν Χριστό. Ἐκεῖνος μὲ τὸ κρασί Του μᾶς ἔχει

δώσει χαρά ἐδῶ καὶ δυὸ χιλιάδες χρόνια, ἐνῶ ἐσεῖς μᾶς δηλητηριάζετε μὲ τὸ κρασί σας». Ὁ χριστιανὸς πῆγε στὴ φυλακὴ. Τὰ νέα ὅμως ἀπὸ τὸ περιστατικὸ αὐτὸ διαδόθηκαν πολὺ μακρὰ καὶ δυνάμωσαν τὴν πίστη.

Εἴμαστε ἀδύνατοι, μικροὶ Δαβίδ. Εἴμαστε ὅμως δυνατότεροι ἀπὸ τὸ Γολιάθ τοῦ ἀθεϊσμοῦ, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς εἶναι μὲ τὸ μέρος μας. Ἡ ἀλήθεια ἀνήκει σὲ μᾶς.

Κάποτε ἕνας κομμουνιστὴς ὁμιλητὴς ἔκανε μιὰ ὁμιλία ἐπὶ τοῦ ἀθεϊσμοῦ. Ὅλοι οἱ ἐργάτες τοῦ ἐργοστασίου ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ τὴν παρακολουθήσουν καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἦταν πολλοὶ χριστιανοί. Κάθισαν ἡσυχά ἀκούοντας ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καὶ γιὰ τὴ βλακεία τῆς πίστεως στὸ Χριστό. Ὁ ὁμιλητὴς συνέχισε νὰ ἀποδεικνύη ὅτι δὲν ὑπάρχει πνευματικὸς κόσμος, οὔτε Θεός, οὔτε Χριστός, οὔτε τὸ ὑπερέραν καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι μόνο ὕλη χωρὶς ψυχή. Εἶπε ξανά καὶ ξανά ὅτι μόνο ὕλη ὑπάρχει.

Ἕνας χριστιανὸς σηκώθηκε καὶ ρώτησε ἂν μπορούσε νὰ πῆ κάτι. Ἡ ἀδεια δόθηκε. Ὁ χριστιανὸς σήκωσε τὴν καρέκλα του καὶ τὴν πέταξε κάτω. Σταμάτησε, καὶ τὴν κοίταξε. Ὑστερα ἀνέβηκε καὶ χαστούκισε τὸν κομμουνιστὴ ὁμιλητὴ στὸ πρόσωπο. Ὁ ὁμιλητὴς ὀργίστηκε πολὺ. Τὸ πρόσωπό του ἔγινε κατακόκκινο ἀπὸ ἀγανάκτηση. Φώναξε δυνατὰ, βλαστημοῦσε, καὶ καλοῦσε τοὺς φίλους του κομμουνιστὲς νὰ συλλάβουν τὸ χριστιανό. «Πῶς τόλμησες νὰ μὲ χαστουκίσῃς; Ποιὰ εἶναι ἡ αἰτία;». Ὁ χριστιανὸς τοῦ ἀπάντησε: «Ἐσὺ ἀπόδειξες ἀκριβῶς ὅτι εἶσαι ψεύτες. Εἶπες ὅτι ὅλα εἶναι ὕλη. . . τίποτα ἄλλο. Σήκωσα τὴν καρέκλα καὶ τὴν πέταξα κάτω. Αὐτὸ εἶναι πραγματικὴ ὕλη. Ἡ καρέκλα δὲ θύμωσε. Εἶναι μόνο ὕλη. Ὅταν σὲ χαστουκίσω δὲν ἀντέδρασες ὅπως ἡ καρέκλα, ἀντέδρασες διαφορετικά. Ἡ ὕλη δὲ θυμώνει οὔτε ὀργίζεται, ἀλλὰ ἐσὺ τὸ ἔκανες. Γι' αὐτὸ σύντροφε καθηγητὴ σφάλεις. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ ὕλη. Εἴμαστε πνευματικὰ ὄντα!».

Μὲ ἀναρίθμητους τέτοιους τρόπους ἄπλοϊ χριστιανοὶ τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας ἀχρήστευαν τὰ λανθασμένα ἀθεϊστικὰ ἐπιχειρήματα.

Στὴ φυλακὴ, ὁ πολιτικὸς ἀξιωματικὸς μὲ ρώτησε ἀπό-

τομα: «Πόσο ακόμα θά συνεχίσης νά κρατάς τήν ἡλίθια πίστη σου;». Τοῦ εἶπα: «Ἐχω δεῖ ἀμέτρητους ἀθεϊστές πού μετανόησαν στό κρεββάτι τοῦ θανάτου τους, νά ἐπικαλοῦνται τὸ Χριστό, ἐνῶ πρὶν ἦταν ἄθεοι. Φαντάζεσαι πῶς ἓνας Χριστιανὸς μπορεῖ νά μετανόησῃ, ὅταν εἶναι ἐτοιμοθάνατος καὶ νά ἐπικαλῆται τὸ Μάρξ ἢ τὸ Λένιν νά τὸν λυτρώσῃ ἀπὸ τὴν πίστη του;». Αὐτὸς ἄρχισε νά γελά: «Μιὰ ἐξυπνὴ ἀπάντησῃ». Συνέχισα. «Ὅταν ἓνας μηχανικὸς ἔχει φτιάξει μιὰ γέφυρα, δὲν εἶναι ἄρκετὸ νά περάσῃ ἀπὸ πάνω καὶ μιὰ γάτα γιὰ νά ἀποδείξῃ ὅτι ἡ γέφυρα εἶναι καλὴ. Ἕνα τραῖνο πρέπει νά περάσῃ ἀπὸ πάνω της γιὰ νά ἀποδείξῃ ὅτι εἶναι γερὴ. Τὸ γεγονὸς ὅτι μπορεῖς νά εἶσαι ἀθεϊστής ὅταν ὅλα πᾶνε καλὰ αὐτὸ δὲν ἀποδεικνύει τὴν ἀλήθεια τοῦ ἀθεϊσμοῦ, ὅταν αὐτὸς δὲν ἀντέχῃ σὲ στιγμὲς μεγάλῃς κρίσεως». Καὶ χρησιμοποίησα τὸ βιβλίον τοῦ Λένιν γιὰ νά τοῦ ἀποδείξω ὅτι ἀκόμα καὶ μετὰ πού ἔγινε πρωθυπουργὸς τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, ὁ ἴδιος ὁ Λένιν προσευχόταν ὅταν τὰ πράγματα πῆγαιναν ἄσχημα.

Ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ εἴμαστε ἡσυχοὶ καὶ μποροῦμε ἡσυχά νά περιμένουμε τὴν ἐξέλιξη τῶν γεγονότων.

Ἀντίθετα οἱ κομμουνιστὲς εἶναι ἀνήσυχοι καὶ λανσάρουν νέες ἀντιθρησκευτικὲς ἐκστρατείες. Μὲ αὐτὸ ἀποδεικνύουν ὅ,τι εἶπε ὁ Ἅγιος Ἀύγουστίνος: «Ἀνήσυχῃ εἶναι ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου ἕως ὅτου βρῆ ἀνάπαυση σὲ Σένα».

ΓΙΑΤΙ ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΚΕΡΔΙΘΟΥΝ.

Ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία ἂν εἶχε βοήθεια ἀπὸ σᾶς τοὺς ἐλεύθερους χριστιανούς, θά κέρδιζε τίς καρδιὲς τῶν κομμουνιστῶν καὶ θά ἄλλαζε ἡ ὄψῃ τοῦ κόσμου γιὰ τὸ ἄνθρωπος δὲν εἶναι πλασμένος νά γίνῃ κομμουνιστῆς. Ἀκόμα καὶ ἓνας σκύλος θέλει νά ἔχῃ τὸ δικό του κόκκαλο. Οἱ καρδιὲς τῶν κομμουνιστῶν ἐπαναστατοῦν ἐναντίον τοῦ ρόλου πού πρέπει νά παίξουν καὶ τοὺς παραλογισμοὺς πού πρέπει νά πιστεύουν.

Ὅταν κάθε κομμουνιστῆς ὑποστηρίζει ὅτι ὅλα εἶναι

ύλη, ὅτι εἴμαστε μιὰ χούφτα ἀπὸ χημικούς ὀργανισμούς σὲ μιὰ ὀρισμένη μορφή καὶ ὅτι μετὰ θάνατον θὰ ξαναγίνουμε ἀλάτι καὶ μεταλλεύματα, μᾶς δίνουν τὸ δικαίωμα νὰ τοὺς ρωτήσουμε: «Πῶς γίνεται αὐτὸ ὥστε κομμουνιστὲς σὲ τόσες πολλὲς χῶρες νὰ ἔχουν δώσει τὴ ζωὴ τους γιὰ τὰ ἰδανικά τους; Ἐχει αὐτὴ ἡ χούφτα τῶν χημικῶν ἰδανικά; Μποροῦν μεταλλεύματα νὰ θυσιάσουν τὸν ἑαυτό τους γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἄλλων;». Πάνω σ' αὐτὰ δὲν δίνουν ἀπάντηση.

Ἔστερα ἡ κτηνωδία! Οἱ ἄνθρωποι δὲ δημιουργήθηκαν σὰν κτήνη. Αὐτὸ τὸ ἔχουμε δεῖ στὴν πῶση τῶν Ναζι κυβερνητῶν, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους αὐτοκτόνησαν, ἐνῶ ἄλλοι μετανόησαν καὶ ὡμολόγησαν τὰ ἐγκλήματά τους.

Ἐπάρχει κάτι τὸ θετικὸ στὸ τεράστιο ποσοστὸ τοῦ ἀλκοολισμοῦ στὶς κομμουνιστικὲς χῶρες. Ἐπάρχει μέσα σ' αὐτὸ ὁ ζωηρὸς πόθος γιὰ μιὰ καλλίτερη ζωὴ ποὺ ὁ κομμουνισμὸς δὲ μπορεῖ νὰ δώσει. Ὁ μέσος Ρῶσσος εἶναι βαθύς, μεγαλόκαρδος καὶ γενναιοδωρός ἄνθρωπος. Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ρηχὸς καὶ ἐπιπόλαιος. Ψάχνει νὰ βρῆ τὸ νόημα τῆς ζωῆς. Καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸ βρίσκει πουθενὰ ἄλλοῦ, τὸ ψάχνει στὸ πιστό. Ἐκφράζει μὲ τὸν ἀλκοολισμὸ τὴ φρίκη του γιὰ τὴν κτηνωδία καὶ τὴν ἀπατηλὴ ζωὴ στὴν ὁποία πρέπει νὰ ζῆ. Τὸ πιστό τὸν ἐλευθερώνει γιὰ λίγο, ὅπως θὰ τὸν ἐλευθέρωνε μιὰ γιὰ πάντα ἡ ἀλήθεια ἂν τὴ γνώριζε.

Κάποτε στὴ διάρκεια τῆς Ρωσσοικῆς κατοχῆς, στὸ Βουκουρέστι, ἐνίωσα τὴν ἀκαταμάχητη ὀρμὴ νὰ μῶ σὲ μιὰ ταβέρνα. Πῆγα καὶ τὴ σύζυγό μου μαζί. Ὅταν μπῆκα μέσα εἶδα ἕναν Ρῶσσο λοχαγὸ μὲ ἕνα πιστόλι στὸ χέρι του, νὰ ἀπειλῆ τοὺς πάντες καὶ νὰ ζητᾶ νὰ πιῆ κι' ἄλλο. Τοῦ τὸ εἶχαν ἀρνηθῆ, ἐπειδὴ ἦταν ἤδη πολὺ μεθυσμένος. Ὁ κόσμος εἶχε πανικοβληθῆ. Πῆγα στὸν ἰδιοκτήτη — ὁ ὁποῖος μὲ γνώριζε — καὶ τοῦ ζήτησα νὰ δώσει πιστό στὸ λοχαγὸ, ἀφοῦ ὑποσχέθηκα ὅτι θὰ καθήσω μαζί του καὶ ἔτσι αὐτὸς ἠσύχασε. Μᾶς ἔδιναν τὴν μιὰ μποτίλια κρασί μετὰ τὴν ἄλλη. Στὸ τραπέζι ὑπῆρχαν τρία ποτήρια. Ὁ λοχαγὸς εὐγενικὰ γέμιζε καὶ τὰ τρία ... καὶ ἔπινε καὶ τὰ τρία. Ἡ

σύζυγός μου κι' ἐγὼ δὲν πίναμε. Ἄν και αὐτὸς ἦταν πολὺ μεθυσμένος τὸ μυαλό του δούλευε. Ἦταν συνηθισμένος στὸ ποιό. Τοῦ μίλησα γιὰ τὸ Χριστό και αὐτὸς ἄκουε μὲ ἀπίστευτη προσοχή. Στὸ τέλος εἶπε: «Ἐσὺ μοῦ εἶπες ποιὸς εἶσαι και ἐγὼ θὰ σοῦ πῶ ποιὸς εἶμαι!» «Εἶμαι ἓνας Ὀρθόδοξος ἱερέας. Ἦμουνα μεταξὺ τῶν πρώτων ποὺ ἀπαρνήθηκαν τὴν πίστη τους ὅταν ἄρχισε ὁ μεγάλος διωγμὸς στὴν ἐποχὴ τοῦ Στάλιν. Πήγαινα ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ και ἔδινα ὀμιλίες λέγοντας ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεὸς και ὅτι σὺν ἱερέας ὑπῆρξα ἓνας ἀπατεώνας. Εἶμαι ἓνας ἀπατεώνας και ἔτσι εἶναι ὅλοι οἱ ἄλλοι λειτουργοί, τοὺς εἶπα. Αὐτὸν τὸ ζῆλο μου τὸν ἐκτίμησαν πολὺ και ἔτσι ἔγινε ἀξιωματικὸς τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας. Ἡ τιμωρία μου ἀπὸ τὸ Θεὸ ἦταν ὅτι μ' αὐτὸ τὸ χέρι ἔπρεπε νὰ σκοτώνω χριστιανοὺς ἀφοῦ τοὺς βασάνιζα. Και τώρα πίνω και πίνω γιὰ νὰ ξεχάσω αὐτὰ ποὺ ἔκανα, χωρὶς νὰ τὸ καταφέρνω.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὲς αὐτοκτονοῦν. Ἔτσι ἔκαναν οἱ μεγαλύτεροι ποιητὲς Essenin και Maiakovski. Τὸ ἴδιο ἔκανε ὁ μεγάλος συγγραφέας Fadeev. Μόλις τελείωσε τὸ διήγημά του ποὺ τὸ ὀνόμαζε «Εὐτυχία», στὸ ὁποῖο ἐξηγοῦσε ὅτι εὐτυχία εἶναι νὰ ἐργάζεται καινεὶς ἀσταμάτητα γιὰ τὸν κομμουνισμό. Ἦταν ὁ ἴδιος τόσο εὐτυχισμένος μὲ αὐτὸ ὥστε αὐτοπυροβολήθηκε ὅταν τελείωσε τὸ διήγημα. Ἦταν πολὺ δύσκολο γιὰ τὴ ψυχὴ του νὰ ἀνεχτῆ ἓνα τέτοιο μεγάλο ψέμα. Οἱ Joffe, Tomkin — μεγάλοι κομμουνιστὲς ἡγέτες και μαχητὲς γιὰ τὸν κομμουνισμό στοὺς Τσαρικοὺς χρόνους — δὲ μπορούσαν νὰ ἀνεχθοῦν νὰ βλέπουν τὸν κομμουνισμό στὴν πραγματικότητα. Και αὐτοὶ κατάληξαν στὴν αὐτοκτονία.

Οἱ κομμουνιστὲς εἶναι δυστυχισμένοι. Ἔτσι εἶναι και οἱ μεγάλοι δικτάτορες τους ἀκόμα. Πόσο δυστυχισμένος ἦταν ὁ Στάλιν! Ἀφοῦ εἶχε φονεύσει σχεδὸν ὅλους τοὺς παλιούς του συντρόφους, βρισκόταν συνεχῶς μὲ τὸ φόβο νὰ δηλητηριαστῆ ἢ νὰ φονευτῆ κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος. Εἶχε ὀκτῶ κρεββατοκάμαρες οἱ ὁποῖες κλειδώνονταν μὲ τὴν ἀσφάλεια ὅπως μιὰ τράπεζα. Κανένας δὲν ἤξερε σὲ ποιά ἀπ' αὐτὲς τῆς κρεββατοκάμαρες κοιμόταν τὰ βράδια. Ποτὲ

δὲν ἔτρωγε ἂν ὁ μάγειρας δὲ δοκίμαζε πρῶτα τὴν τροφή μπρῶτά του. Ὁ κομμουνισμὸς δὲν κάνει κανέναν εὐτυχισμένο, οὔτε αὐτοὺς ἀκόμα τοὺς δικτάτορές του. Ἔχουν ἀνάγκη τὸ Χριστό.

Ἡ ἀνατροπὴ λοιπὸν τοῦ κομμουνισμοῦ θὰ ἐλευθέρωνε ὄχι μόνον τὰ θύματα τοῦ κομμουνισμοῦ, ἀλλὰ κι' αὐτοὺς τοὺς ἴδιους τοὺς κομμουνιστές.

Ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία παρουσιάζει τὶς βαθύτατες ἀνάγκες τῶν σκλαβωμένων μας λαῶν. Βοηθηστέ την!

* * *

Τὸ διακριτικὸ γνῶρισμα τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ θερμὴ τῆς πίστι.

Ἐνας ποιμένας ὁ ὁποῖος κρυβόταν κάτω ἀπὸ τὸ ὄνομα «George», περιγράφει στὸ βιβλίον του γιὰ τὴ Μυστικὴ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ τὸ ἀκόλουθο περιστατικόν :

Ἐνας λοχαγὸς τοῦ Ρωσικοῦ στρατοῦ ἦρθε σὲ ἓναν ποιμένα στὴν Οὐγγαρία καὶ ζήτησε νὰ τὸν δῆ ἰδιαιτέρως. Ἦταν πολὺ νέος καὶ ζωηρὸς καὶ πολὺ εὐσυνειδητὸς στὸ ρόλον του σὰν κατακτητῆς. Ἀφοῦ ὠδηγήθηκε σὲ ἓνα μικρὸ δωμάτιον γιὰ συζήτησιν καὶ ἡ πόρτα ἐκλείσθη, ἔκανε μιὰ κίνηση τοῦ κεφαλιοῦ πρὸς τὸν σταυρὸν ποὺ κρεμόταν στὸν τοῖχον.

«Ξέρεις ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶναι ἓνα ψέμα», εἶπε στὸν ποιμένα. «Αὐτὸ δὲν εἶναι παρὰ ἓνα τέχνασμα, ποὺ σεῖς οἱ ποιμένες χρησιμοποιεῖτε γιὰ νὰ παραπλανᾶτε τὸ φτωχὸ λαόν. Ἔτσι βοηθατε τοὺς πλούσιους καὶ κρατᾶτε τοὺς φτωχοὺς στὴν ἀμάθεια. Ἐλα τώρα εἴμαστε μόνοι μας! Ὁμολόγησε σὲ μένα ὅτι ποτὲ δὲν πίστεψες ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦταν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ!».

Ὁ ποιμένας γέλασε. «Φτωχέ μου νέε. Καὶ βέβαια πιστεύω ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια».

«Δὲ θέλω νὰ μοῦ κάνης τέτοια κόλπα!» φώναξε ὁ λοχαγός. «Αὐτὸ εἶναι σοβαρὸ. Μὴ μὲ κοροϊδεύεις ἐμένα!».

Ἐβγαλε τὸ πιστόλι του καὶ τὸ κράτησε κοντὰ στὸ σῶμα τοῦ ποιμένα.

«'Αν δὲν ὁμολογήσεις ὅτι αὐτὸ εἶναι ἓνα ψέμα θὰ πυροβολήσω!».

«Δὲ μπορῶ νὰ τὸ παραδεχθῶ αὐτὸ, γιατί δὲν εἶναι ἀλήθεια. Ὁ Κύριός μας εἶναι πραγματικά καὶ ἀληθινὰ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ», εἶπε ὁ ποιμένας.

Ὁ λοχαγὸς πέταξε μὲ δύναμη τὸ πιστόλι του στὸ πάτωμα καὶ ἀγκάλιασε τὸν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ. Δάκρυα ξεχύθηκαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

«Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια!» ἔλεγε κλαίοντας. «Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ἔτσι πιστεύω κι' ἐγώ, ἀλλὰ δὲ μποροῦσα νὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἄνθρωποι θὰ πέθαιναν γι' αὐτὴν τὴν πίστη ὡσπου τὸ ἀνακάλυψα κι' ἐγώ προσωπικά. Ὡ! Σὲ εὐχαριστῶ! Μοῦ στερέωσες τὴν πίστη. Τώρα μπορῶ κι' ἐγώ νὰ πεθάνω γιὰ τὸ Χριστό. Μοῦ ἔδειξες τὸν τρόπο».

Ἔχω γνωρίσει κι' ἄλλες τέτοιες περιπτώσεις. Ὅταν οἱ Ρῶσοι κατάλαβαν τὴ Ρουμανία, δυὸ Ρῶσοι στρατιῶτες μπῆκαν μέσα σὲ μιὰ ἐκκλησία μὲ τὰ ὄπλα στὰ χέρια τους. Εἶπαν: «Δὲν πιστεύουμε στὴν πίστη σας. Ἐκεῖνοι ποῦ δὲ θὰ τὴν ἐγκαταλείψουν ἀμέσως, θὰ πυροβοληθοῦν! Ἐκεῖνοι ἀπὸ σᾶς ποῦ ἐγκαταλείπουν τὴν πίστη τους πηγαίνετε πρὸς τὰ δεξιὰ!» Μερικοὶ κινήθηκαν πρὸς τὰ δεξιὰ. Αὐτοὺς τοὺς διάταξαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ἐκκλησία καὶ νὰ πάνε στὰ σπίτια τους. Ἐφυγαν γιὰ νὰ σώσουν τὴ ζωὴ τους. Ὅταν οἱ Ρῶσοι ἔμειναν μόνοι, μὲ τοὺς χριστιανοὺς ποῦ παράμειναν, τοὺς ἀγκάλιασαν καὶ τοὺς εἶπαν: «Εἴμαστε κι' ἐμεῖς Χριστιανοί, ἀλλὰ θέλαμε νὰ ἔχουμε φιλία μόνο μὲ κείνους ποῦ γνωρίζουν τὴν ἀξία τῆς ἀλήθειας καὶ πεθαίνουν γι' αὐτὴν».

Τέτοιοι ἄνθρωποι ἀγωνίζονται γιὰ τὸ Εὐαγγέλιο στὶς χῶρες μας. Δὲν ἀγωνίζονται μόνο γιὰ τὸ Εὐαγγέλιο, ἀλλὰ εἶναι ἀγωνιστὲς καὶ γιὰ τὴν ἐλευθερία.

Στὰ σπίτια πολλῶν Δυτικῶν χριστιανῶν, ξοδεύονται μερικὲς φορές, ὥρες γιὰ κοσμικὴ μουσικὴ. Στὰ δικά μας σπίτια μπορεῖ νὰ ἀκούγεται ἐπίσης δυνατὰ μουσικὴ, ἀλλὰ αὐτὸ γίνεται μόνο γιὰ νὰ σκεπάζῃ τὴν ὀμιλία γιὰ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὸ μυστικὸ ἔργο, ἔτσι ὥστε οἱ γείτονες νὰ μὴν ἀκοῦνε τί λέμε καὶ ἀναφέρουν στὴν μυστικὴ ἀστυνομία.

Πόσο χαίρονται όταν σπάνια συναντοῦν ἕναν σοβαρὸ χριστιανὸ ἀπὸ τῆ Δύση.

Ὁ ἄνθρωπος πού γράφει αὐτὲς τὶς γραμμὲς δὲν εἶναι παρὰ ἕνας ἀσήμαντος ἄνθρωπος. Εἶναι ὅμως ἡ φωνὴ ἐκείνων οἱ ὅποιοι εἶναι ἄφωνοι, ἐκείνων πού εἶναι φιωμένοι καὶ ποτὲ δὲν παρουσιάστηκαν στὴ Δύση. Στὸ ὄνομα τους ζητῶ μεγάλη σοβαρότητα στὴν πίστη καὶ στὸ χειρισμὸ τῶν προβλημάτων τοῦ Χριστιανισμοῦ. Στὸ ὄνομά τους ζητῶ τὶς προσευχὲς σας καὶ πρακτικὴ βοήθεια γιὰ τὴν πίστη τῆς καταπιεζόμενης Μυστικῆς Ἐκκλησίας στὶς κομμουνιστικὲς χῶρες.

* * *

Θὰ νικήσουμε τοὺς κομμουνιστές. Πρῶτα, γιατί ὁ Θεὸς εἶναι μὲ τὸ μέρος μας.

Δεύτερον, ἐπειδὴ τὸ μήνυμά μας ἀνταποκρίνεται στὶς βαθύτατες ἀνάγκες τῶν καρδιῶν.

Κομμουνιστές, πού ἔκαναν σὲ φυλακὲς κάτω ἀπὸ τοὺς Ναζὶ ὡμολόγησαν σὲ μένα ὅτι προσεύχονταν στὶς δύσκολες ὥρες. Ἔχω ἀκόμα δεῖ κομμουνιστὲς ἀξιωματικοὺς νὰ πεθαίνουν μὲ τὶς λέξεις «Ἰησοῦ, Ἰησοῦ», στὰ χεῖλῃ τους.

Θὰ νικήσουμε ἐπειδὴ ἡ πνευματικὴ κληρονομιά τοῦ λαοῦ μας εἶναι μὲ τὸ μέρος μας. Οἱ Ρῶσσοι μποροῦν νὰ ἀπαγορεύουν ὅλους τοὺς μοντέρνους χριστιανοὺς συγγραφεῖς. Ὑπάρχουν ὅμως τὰ βιβλία τοῦ Τολστόϊ καὶ τοῦ Ντοστογιέφσκυ καὶ ὁ λαὸς βρῖσκει ἐκεῖ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸ συμβαίνει μὲ τὸ Γκαίτε στὴν Ἀνατολικὴ Γερμανία, τὸ Sienkiewicz στὴν Πολωνία καὶ ἄλλους. Ὁ μεγαλύτερος Ρουμάνος συγγραφεὺς ἦταν ὁ Sadoveanu. Οἱ κομμουνιστὲς ἔχουν ἐκδόσει τὸ βιβλίο του «Οἱ Ζωὲς τῶν Ἁγίων», μὲ τὸν τίτλο «Ὁ Μῦθος τῶν Ἁγίων». Ἀκόμα ὅμως καὶ κάτω ἀπὸ αὐτὸν τὸν τίτλο, τὸ παράδειγμα τῆς ζωῆς τῶν ἁγίων ἐμπνέει.

Δὲ μποροῦν νὰ ἐμποδίσουν ἀνατυπώσεις τῶν ἔργων τοῦ Ραφαήλ, Μιχαήλ Ἄγγελου, τοῦ Λεονάρδο Ντὰ Βίντσι ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς τέχνης. Οἱ πίνακες αὐτοὶ μιλοῦν γιὰ τὸ Χριστό.

“Όταν μιλώ με έναν κομμουνιστή για τὸ Χριστό, οἱ βαθύτατες πνευματικές ἀνάγκες τῆς καρδιάς του γίνονται βοηθοὶ καὶ σύμμαχοί μου, ἢ μεγαλύτερη δυσκολία γι’ αὐτὸν δὲν εἶναι νὰ ἀπαντήσῃ στὰ ἐπιχειρήματά μου· εἶναι νὰ καταπνίξῃ τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς του, ἢ ὁποῖα εἶναι μὲ τὸ μέρος μου.

Ἔχω γνωρίσει καθηγητὲς τοῦ Μαρξισμού, οἱ ὅποιοι, προτοῦ κάνουν μιὰ ἀθεϊστικὴ ὁμιλία προσεύχονταν στὸ Θεὸ πού θὰ μπορούσε νὰ τοὺς βοηθήσῃ σ’ αὐτό! Ἔχω γνωρίσει κομμουνιστὲς πού πήγαιναν σὲ μιὰ συνάθροιση μυστικὴ πού ἦταν πολὺ μακριά. Ἄν τοὺς βρῖσκανε ἐκεῖ μακριά, ἔλεγαν ψέματα ὅτι δὲν ἦταν σὲ μυστικὴ συνάθροιση. Ὑστερα ἔκλαιγαν λυπημένοι πού δὲν εἶχαν τὴ δύναμη νὰ ὑπομείνουν γιὰ τὴν πίστη ἢ ὁποῖα τοὺς ἀνάγκασε νὰ πᾶνε ὡς ἐκεῖ. Εἶναι κι’ αὐτοὶ ἄνθρωποι.

Καὶ κάποτε τὸ ἄτομο φτάνει στὴν πίστη — ἔστω μιὰ πρωτόγονη πίστη. Ἡ πίστη αὐτὴ ἀναπτύσσεται καὶ μεγαλώνει. Εἴμαστε βέβαιοι ὅτι αὐτὴ θὰ νικήσῃ, ἐπειδὴ ἔμεῖς πού ἀνήκουμε στὴν Μυστικὴ Ἐκκλησία τὴν ἔχουμε δεῖ νὰ νικᾷ ξανά καὶ ξανά.

Οἱ κομμουνιστὲς εἶναι ἄγαπητοὶ ἀπὸ τὸ Χριστό. Μποροῦν καὶ πρέπει νὰ κερδηθοῦν γιὰ τὸ Χριστό. Μποροῦν νὰ κερδηθοῦν μόνο ἀπὸ τὴ Μυστικὴ Ἐκκλησία πίσω ἀπὸ τὸ Σιδηροῦν Παραπέτασμα. Ὅποιοσδήποτε ἐπιθυμεῖ νὰ ἰκανοποιήσῃ τὸ φλογερὸ πόθο τῆς καρδιάς τοῦ Ἰησοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν σὲ ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος, θὰ πρέπει νὰ ὑποστηρίξῃ τὴ Μυστικὴ Ἐκκλησία στὸ ἔργο τῆς. Ὁ Ἰησοῦς εἶπε : «Κηρύξατε σὲ ὅλα τὰ ἔθνη». Ποτὲ δὲν εἶπε σταματήστε στὸ Σιδηροῦν Παραπέτασμα. Ἡ πίστη στὸ Θεὸ καὶ ἡ Μεγάλῃ Ἐντολὴ μᾶς ὑποχρεώνουν νὰ φτάσωμε πέρα ἀπὸ τὸ Σιδηροῦν Παραπέτασμα, ὅπου ὁ ἕνας στους τρεῖς ἀνθρώπους εἶναι ζωντανὸς σκλαβωμένος κάτω ἀπὸ τὸν κομμουνισμό.

Μποροῦμε νὰ τοὺς πλησιάσωμε ἐκεῖ ἐργαζόμενοι μὲ τὴ Μυστικὴ Ἐκκλησία.

**ΤΡΕΙΣ ΟΜΑΔΕΣ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΤΗΝ ΜΥΣΤΙΚΗ ΕΚ-
ΚΛΗΣΙΑ : ΠΡΩΤΟΝ — ΠΟΙΜΕΝΕΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΕΣ
ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΑΝ
ΟΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ**

Υπάρχουν τρεις ομάδες που αποτελούν τη Μυστική Ἐκκλησία στις κομμουνιστικές χώρες. Ἡ πρώτη ομάδα εἶναι οἱ χιλιάδες τῶν χιλιάδων πρώην ποιμένων καὶ ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου τοὺς ὁποίους ἔδιωξαν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας καὶ τοὺς ἀπομάκρυναν ἀπὸ τὸ ποιμνιὸν τοὺς ἐπειδὴ δὲ θέλησαν νὰ κάνουν συμβιβασμούς. Πολλοὶ τέτοιοι πρώην ποιμένες καὶ ἐργάτες ἔχουν φυλακιστῆ γιὰ χρόνια καὶ μάρτυρησαν γιὰ τὴν πίστη τους. Ἀπελευθερώθηκαν. . . καὶ ἀμέσως ἀνάλαβαν τὴ διακονία τους — μυστικά καὶ ἀποτελεσματικά ποιμόνοντας στὴ Μυστικὴ Ἐκκλησία. Ἄν καὶ οἱ κομμουνιστὲς ἔκλεισαν τῆς ἐκκλησίας τους ἢ τοὺς ἀντικατάστησαν μὲ πῖθ «ἀξιόπιστους» ποιμένες, αὐτοὶ συνεχίζουν τὸ ἔργο τους πῖθ ἀποτελεσματικά ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, ποιμόνοντας κρυφὰ σὲ μυστικὲς συναθροίσεις σὲ σταύλους, φτωχογειτονιές, ὑπόγεια, σὲ ξεροχώραφα τῆς νύχτες — ἢ ὁποιδῆποτε οἱ πιστοὶ μαζεύονται κρυφὰ. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι «ζωντανοὶ μάρτυρες» πού δὲ σταματοῦν τὴ διακονία τους καὶ πού διακινδυνεύουν νὰ συλληφτοῦν καὶ νὰ βασανιστοῦν.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ — ΟΙ ΛΑ·Ι·ΚΟΙ

Ἡ δευτέρη ομάδα τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἀπέραντη στρατιά τῶν ἀφιερωμένων μὴ κληρικῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Πρέπει νὰ γίνῃ ἀντιληπτό ὅτι δὲν ὑπάρχουν κατ' ὄνομα, μισο-ἀφιερωμένοι, χλιαροὶ Χριστιανοὶ στὴ Ρωσσία ἢ τὴν Κίνα. Τὸ τίμημα πού οἱ χριστιανοὶ πληρῶνουν εἶναι πολὺ μεγάλο. Τὸ ἐπόμενο σημεῖο πού πρέπει νὰ θυμᾶστε εἶναι ὅτι ὁ διωγμὸς ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἕναν καλλίτερο χριστιανὸ — ἕναν μάρτυρα χριστιανό, ἕναν νικητὴ τῆς ψυχῆς Χριστιανό. Ὁ ὕπουλος κομμουνιστικὸς διωγμὸς ἔχει δημιουργήσῃ ἀφιερωμένους, σοβαροὺς χρι-

στιανούς, τέτοιους πού σπάνια μπορείς νά δῆς στις ἐλεύθερες χώρες. Αὐτοί οἱ χριστιανοί δέ μποροῦν νά καταλάβουν πῶς ἕνας πού εἶναι χριστιανός δέ νιώθει τήν ἀνάγκη νά κερδίση κάθε ψυχὴ πού συναντᾷ.

Ὁ «Ἐρυθρὸς Ἀστὴρ» (Ἡ Ρωσσικὴ ἐφημερίδα τοῦ Στρατοῦ), ἐπετέθηκε στους Ρώσους χριστιανούς, λέγοντας: «Αὐτοί πού λατρεύουν μὲ πάθος τὸ Χριστὸ μεταφέρουν τὸ μήνυμά τους στὸν καθένα». Ἡ ὁμορφὴ χριστιανικὴ ζωὴ τους ὅμως τους κάνει νά κερδίζουν τήν ἀγάπη καὶ τὸ σεβασμὸ τῶν συγχωριανῶν καὶ τῶν γειτόνων τους. Σὲ κάθε πόλη ἢ χωριὸ οἱ Χριστιανοί εἶναι οἱ πιὸ συμπαθητικοί καὶ ἀγαπητοί κάτοικοι. Ἄν μιὰ μητέρα εἶναι πολὺ ἄρρωστη καὶ δέ μπορεῖ νά φροντίσῃ τὰ παιδιὰ της, ὑπάρχει ἡ χριστιανὴ μητέρα πού ἐρχεται κοντὰ καὶ τὰ προσέχει. Ἄν ἕνας ἄνδρας εἶναι πολὺ ἄρρωστος γιὰ νά κόψῃ τὰ ξύλα του ὑπάρχει ἕνας χριστιανός πού τὸ κάνει γι' αὐτόν. Αὐτοὶ «ζοῦν» τὸν Χριστιανισμό τους — καὶ ὅταν ἀρχίζουν νά ὁμολογοῦν γιὰ τὸ Χριστὸ ὁ κόσμος ἀκούει καὶ πιστεύει — ἐπειδὴ ἔχουν δεῖ τὸ Χριστὸ στὴ ζωὴ τους. Ἄπὸ τὴ στιγμή πού ἕνας ποιμένας δέ μποροῦσε νά κηρύξῃ στὴν ἐκκλησία παρὰ μόνο μὲ ἄδεια, τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀφιερωμένων χριστιανῶν σὲ κάθε γωνιᾷ τοῦ κομμουνιστικοῦ κόσμου κερδίζουν ψυχές, κάνοντας μαρτυρία καὶ διακονώντας στις ἀγορὲς καὶ στις βρύσες τοῦ χωριοῦ — ὅπουδῆποτε πηγαίνουν. Οἱ κομμουνιστικὲς ἐφημερίδες παραδέχονται ὅτι χριστιανοὶ κρεοπῶλες βάζουν μὲ τρόπο χριστιανικὰ φυλλάδια στὸ χαρτὶ πού τυλίγουν τὸ κρέας. Ὁ κομμουνιστικὸς τύπος παραδέχεται ὅτι χριστιανοὶ πού ἐργάζονται σὲ ὑπεύθυνες θέσεις σὲ κομμουνιστικὰ τυπογραφεῖα, ξαναγυρίζουν ἀργὰ τὴ νύχτα καὶ ἀρχίζουν τὴν ἐκτύπωση χιλιάδων χριστιανικῶν φυλλαδίων. Ὁ κομμουνιστικὸς τύπος παραδέχεται ἀκόμα ὅτι χριστιανόπαιδα στὴ Μόσχα ἔχουν πάρει εὐαγγέλια ἀπὸ «κάποια πηγὴ» καὶ μετὰ ἀντιγράφουν κομμάτια ἀπ' αὐτά, μὲ τὸ χέρι. Ὑστερὰ τὰ παιδιὰ τοποθετοῦν τὰ κομμάτια στις τσέπες τῶν παλτῶν τῶν δασκάλων τους πού κρέμονται στις ντουλάπες τοῦ σχολείου. Τὸ πελώριο σῶμα τῶν μὴ κληρικῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, εἶναι πολὺ δυνατὸ

και αποτελεσματικό στό να κερδίσει ψυχές σχεδόν σε κάθε κομμουνιστική χώρα με την ιεραποστολική του δύναμη.

Στην κομμουνιστική Κούβα, πρώην ιεραπόστολοι δήλωσαν ότι μιιά μυστική «έκκλησία λαϊκών» δημιουργήθηκε από τότε που όλοι οι άληθινοί ποιμένες πιάστηκαν ή διώχτηκαν και αντικαταστάθηκαν από κομμουνιστές «ποιμένες».

Αυτά τα εκατομμύρια τών αφιερωμένων, αληθινών και θερμών πιστών της εκκλησίας, που είναι λαϊκοί ιεροκήρυκες, εξαγνίστηκαν από τους άγριους διωγμούς με τους όποιους οι κομμουνιστές ήλπισαν ότι θα μπορούσαν να τους εξοντώσουν.

ΤΡΙΤΟΝ — ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΠΟΙΜΕΝΕΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΥΠΟΤΑΣΣΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΔΕΝ ΣΙΩΠΟΥΝ

Το τρίτο ζωτικό μέρος της Μυστικής Έκκλησίας είναι το μεγάλο σώμα τών πιστών ποιμένων, σε επίσημες αλλά σιωπηλές «έκκλησίες». Η Μυστική Έκκλησία δεν είναι κάτι έντελώς ξεχωριστό από την επίσημη εκκλησία. Σε πολλές κομμουνιστικές χώρες, όπως στη Γιουγκοσλαβία, Πολωνία και Ούγγαρία, πολλοί ποιμένες από τις επίσημες εκκλησίες εργάζονται κρυφά στη Μυστική Έκκλησία. Σε μερικές χώρες αυτές οι εκκλησίες έχουν στενό δεσμό μεταξύ τους. Στους ποιμένες δεν επιτρέπεται να μιλούν για το Χριστό έξω από τις μικρές, ενός δωματίου, εκκλησίες. Δεν τους επιτρέπεται να έχουν συναθροίσεις νέων. Οι μη χριστιανοί φοβούνται να έρθουν. Όταν οι ποιμένες πηγαίνουν σε σπίτια ασθενών, μελών της εκκλησίας τους, τους απαγορεύεται να προσεύχωνται εκεί. Είναι περιωρισμένοι από κάθε πλευρά με τους κομμουνιστικούς κανονισμούς που καταντούν τις «έκκλησίες» τους χωρίς νόημα. Πολύ συχνά αυτοί οι ποιμένες αντιμετώπιζουν αίφνιδιαστικούς ελέγχους που αποτελούν έμπαιγμό της «ορησκευτικής ελευθερίας». Με θάρρος διακινδυνεύουν την ελευθερία τους. Παράλληλα διατηρούν μιιά διακονία που επεκτείνεται πέρα από τους κομμουνιστικούς

περιορισμούς. Διατηροῦν ἐπίσης μυστική διακονία γιὰ τὰ παιδιά καὶ τοὺς νέους. Εὐαγγελίζουσαν κρυφὰ σὲ χριστιανικὰ σπίτια καὶ ὑπόγεια. Παίρνουν καὶ διανέμουσαν κρυφὰ, χριστιανικὰ φυλλάδια σὲ πεινασμένες ψυχές. Διακινδυνεύουσαν τὴν ἐλευθερία τους περιφρονώντας τοὺς ἐπίσημους περιορισμούς καὶ διακονοῦσαν μυστικὰ ὅλες τὶς πεινασμένες ψυχές γύρω τους. Ὑπάρχουν πολλοὶ τέτοιοι ἄνθρωποι, ποὺ ἔχουν τελευταίᾳ ἀνακαλυφθῆ καὶ συλληφθῆ στὴ Ρωσσία. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν μερικὰ χρόνια φυλακῆς.

Αὐτοὶ εἶναι τὸ τρίτο ζωτικὸ μέρος τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας.

Πρῶτον ποιμένες — διωγμένοι καὶ κατατρεγμένοι ἀπὸ τοὺς κομμουνιστές· ἡ ἐκκλησία τῶν μὴ κληρικῶν· ἐπίσημοι ποιμένες οἱ ὅποιοι κρυφὰ διατηροῦσαν μιὰ πολὺ μεγάλη καὶ ἐκτεταμένη διακονία ἀπ' ὅ,τι τοὺς ἐπιτρέπεται — ὅλοι αὐτοὶ ἐργάζονται στὴ Μυστικῆ Ἐκκλησία. Καὶ ἡ Μυστικῆ Ἐκκλησία θὰ κρατήσῃ ἕως ὅτου ὁ κομμουνισμὸς νικηθῆ. Σὲ μερικὲς χῶρες ἕνα μέρος εἶναι περισσότερο ἐνεργητικὸ ἀπὸ ἕνα ἄλλο — ἀλλὰ ὅλα ἐργάζονται γιὰ τὸ Χριστὸ μὲ μεγάλο κίνδυνον.

Κάποιοι ποὺ ταξιδεύει συχνὰ στὶς κομμουνιστικὲς χῶρες καὶ ὁ ὁποῖος ἐνδιαφέρεται πολὺ γιὰ θέματα πίστεως ἤρθε πίσω καὶ ἔγραψε ὅτι ποτὲ δὲ συνάντησε καμιὰ Μυστικῆ Ἐκκλησία.

Εἶναι δηλαδὴ σὰν νὰ ταξιδεύῃς στὴν Κεντρικὴ Ἀφρικὴ μέσα σὲ ἀμόρφωτες φυλές καὶ ὅταν ἔρθῃς πίσω νὰ λές: «Ἐκανα ἀκριβῆ ἐξέταση. Τοὺς ρώτησα ὅλους ἂν μιλοῦσαν περὶ λόγου. Ὅλοι τοὺς μοῦ εἶπαν ὄχι». Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὅλοι αὐτοὶ μιλοῦσαν τὸν περὶ λόγον χωρὶς νὰ γνωρίζουν ὅτι αὐτὸ ποὺ μιλοῦσαν εἶναι περὶ λόγος.

Οἱ χριστιανοὶ τῶν πρώτων δεκαετιῶν δὲ γνώριζαν ὅτι ἦταν Χριστιανοί. Ἄν τοὺς ρωτοῦσες γιὰ τὴν πίστη τους θὰ σοῦ ἔλεγαν ὅτι ἦταν Ἰουδαῖοι, Ἰσραηλίτες, ὁπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ σὰν Μεσσία, ἀδελφοί, ἅγιοι, παιδιά τοῦ Θεοῦ. Τὸ ὄνομα «Χριστιανός», τοὺς τὸ ἔδωσαν ἄλλοι ἀργότερα, γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἀντιόχεια.

Κανένας ἀπὸ τοὺς ἀκολούθους τοῦ Λουθήρου δὲν ἤξε-

ρε ότι ήταν Λουθηρανός. Ὁ Λούθηρος ὁ ἴδιος διαμαρτυρήθηκε ἔντονα ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος.

Ἡ «Μυστική Ἐκκλησία» εἶναι ἓνα ὄνομα δοσμένο ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὲς καθὼς καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Δύσεως πὺ ἐρεύνησαν τὴ θρησκευτικὴ κατάσταση στὸ Ἀνατολικὸ Μπλόκ, σὰν μιὰ ὀργάνωση πὺ δημιουργήθηκε αὐθόρμητα σὲ ὅλες τὶς κομμουνιστικὲς χῶρες. Τὰ μέλη τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας δὲν ἀποκαλοῦν τὴν ὀργάνωσή τους μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα. Ὀνομάζουν τοὺς ἑαυτοὺς τους Χριστιανούς, πιστοὺς, παιδιὰ τοῦ Θεοῦ. Ἦγούνται ὅμως ἑνὸς μυστικοῦ ἔργου, συναντιοῦνται μυστικά, μοιράζουν τὸ Εὐαγγέλιο σὲ μυστικὲς συναθροίσεις, πὺ τὶς παρακολούθησαν μερικὲς φορές ἐντελῶς ξένοι οἱ ὅποιοι παραδέχονται ὅτι ἔχουν δεῖ τὴ Μυστικὴ Ἐκκλησία.

Αὐτὸ εἶναι ἓνα κατάλληλο ὄνομα πὺ δόθηκε ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους καὶ ἀπὸ κείνους πὺ βλέπουν μὲ ἀγάπη ἀπὸ ἔξω, σ' αὐτὴν τὴ θαυμαστὴ ὀργάνωση.

Μπορεῖς νὰ ταξιδεύης χρόνια παντοῦ στὴ Δύση καὶ νὰ μὴ συναντᾷς ποτὲ ἓναν Σοβιετικὸ κατάσκοπο. Αὐτὸ δὲ σημαίνει ὅτι κατάσκοπος δὲν ὑπάρχει. Μόνον πὺ δὲν εἶναι τόσο βλάκας νὰ δείχνη τὸν ἑαυτὸ του στοὺς περιεργούς ταξιδιῶτες.

Ἀναφέρω παρακάτω στὸ ἐπόμενο κεφάλαιο, μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ Σοβιετικὸ τύπο πὺ ἀποδεικνύουν τὴν ὑπαρξὴ καὶ τὴ σπουδαιότητα πὺ ἔχει αὐτὴ ἡ θαρραλέα Μυστικὴ Ἐκκλησία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Ἐχω μιλήσει γιά τίς ἐμπειρίες μας σέ σχέση μέ τή διάδοση τοῦ μηνύματος τοῦ Χριστοῦ μυστικά καί στό Σοβιετικό στρατό, καθῶς καί στήν κομμουνιστική Ρουμανία.

Ἐκανα ἐκκληση σέ σᾶς νά βοηθήσετε νά κηρυχθῇ ὁ Χριστός στοὺς κομμουνιστές καί στόν κόσμο πού καταπιέζεται ἀπ' αὐτούς.

Εἶναι ἡ πρόσκλησή μου «χιμαιρική ἀνεφάρμοστη; Εἶναι πραγματοποιήσιμη;».

Ἐπάρχει Μυστική Ἐκκλησία τώρα στή Ρωσσία καί σέ ἄλλες Χῶρες; Εἶναι δυνατόν νά διεξαγεται τὸ μυστικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας ἀκόμη ἐκεῖ;

Σ' αὐτά τὰ ἐρωτήματα μποροῦμε νά ἀπαντήσουμε μέ πολὺ καλὰ νέα.

Οἱ κομμουνιστές πανηγυρίζουν γιά τὸ μισὸν αἰῶνα τῆς κομμουνιστικῆς των ἐξουσίας. Ἄλλὰ ἡ νίκη τους εἶναι ἀποτυχία. Ὁ Χριστιανισμὸς ἔχει νικήσει — ὄχι ὁ κομμουνισμὸς. Ὁ Ρωσσικὸς τύπος τὸν ὅποιον ἡ ὀργάνωσή μας παρακολουθεῖ μέ προσοχὴ εἶναι γεμάτος πληροφορίες πού ἀφοροῦν τῇ Μυστικῇ Ἐκκλησίᾳ. Γιά πρώτη φορά ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία ἔχει γίνει τόσο δυνατὴ πού ἐργάζεται σχεδὸν φανερά, πρᾶγμα πού ἐκφοβίζει τοὺς κομμουνιστές. Καὶ οἱ πληροφορίες πού ἔχουμε ἀπὸ ἄλλες πηγές ἐπιβεβαιώνουν τίς ἀναφορές τοῦ κομμουνιστικοῦ τύπου.

Μὴ ξεχνᾶτε ὅτι ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία εἶναι σὰν ἓνα παγόβουνο! Τὸ μεγαλύτερο μέρος της εἶναι κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια. Μόνο ἓνα μικρὸ κομμάτι της συχνά φαίνεται.

Στίς σελίδες πού ἀκολουθοῦν σᾶς δίνω μιὰ συλλογὴ ἀπὸ τὰ πιά σπουδαῖα νέα.

Η ΚΟΡΥΦΗ ΤΟΥ ΠΑΓΟΒΟΥΝΟΥ

Στις 7 Νοεμβρίου του 1966, η Μυστική Έκκλησία είχε στο Suhumi (Καύκασος), μιὰ μεγάλη υπαίθρια συνάθροιση. Πολλοί πιστοὶ ἤρθαν ἀπὸ ἄλλες πόλεις γιὰ νὰ παραβρεθοῦν σ' αὐτὴ τὴ συνάθροιση. Ὅταν ἔγινε ἡ πρόσκληση ἀπὸ τὸν ποιμένα, σαράντα ἑπτὰ νέοι ἄνθρωποι δέχτηκαν τὸ Χριστὸ καὶ βαπτίστηκαν σὲ ἓνα σημεῖο τῆς Μαύρης Θάλασσας, ἀκριβῶς ὅπως στοὺς Βιβλικοὺς χρόνους.

Δὲν προηγήθηκε κάποιος χρόνος διδασκαλίας. Ὑστερα ἀπὸ πενήντα χρόνια κομμουνιστικῆς δικτατορίας δὲν ὑπῆρχαν Βίβλοι ἢ ἄλλα χριστιανικὰ βιβλία καὶ δὲ γίνονταν σεμινάρια. Οἱ ποιμένες τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι ἐκπαιδευμένοι θεολόγοι. Οὔτε ὑπῆρχε ὁ Φίλιππος ὁ διάκονος. Καὶ ὅταν ἓνας εὐνοῦχος, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε μιλήσει ἴσως μόνο μιὰ ὥρα, τὸν ρώτησε: «Ἴδου ὕδωρ τί μὲ ἐμποδίζει νὰ βαπτιστῶ;» ὁ Φίλιππος εἶπε: «Ἄν πιστεῦς μὲ ὅλη σου τὴν καρδιά, δύνασαι». Ἔτσι πηγαν ἀμέσως κάτω στὸ νερὸ καὶ ὁ εὐνοῦχος, βαπτίστηκε (Πράξ. 8:36 - 38).

Ἐπάρχει ἀρκετὸ νερὸ στὴ Μαύρη Θάλασσα καὶ ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία ἄρχισε ξανὰ νὰ ἐφαρμόζη τὰ ὅσα γίνονταν στοὺς Βιβλικοὺς χρόνους.

Τὸ περιοδικὸ τοῦ Δασκάλου, Uchitelskaia Gazeta, στις 23 Αὐγούστου τοῦ 1966 δίνει τὰ νέα ὅτι στὸ Ροστῶβ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ντὸν Βαπτιστὲς ποὺ ἀρνήθηκαν νὰ δηλώσουν τὴ συνάθροισή τους, σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους καὶ νὰ ὑπακούσουν στοὺς αὐτοκαλούμενους «ἡγέτες», τοὺς διωρισμένους ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὲς, ὀργάνωσαν μιὰ διαδήλωση στοὺς δρόμους.

Αὐτὸ ἔγινε τὴν πρώτη Μαΐου. Ὅπως ὁ Ἰησοῦς ἔκανε τὰ θαύματά του τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου, γιὰ νὰ περιφρονῆση τοὺς Φαρισαίους ἀντιπάλους του, ἔτσι καὶ ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία διάλεγε τίς γιορτάσιμες μέρες τῶν κομμουνιστῶν γιὰ νὰ περιφρονῆση τοὺς κομμουνιστικοὺς νόμους.

Ἡ πρώτη τοῦ Μαΐου εἶναι γιορτὴ κατὰ τὴν ὁποία οἱ

κομμουνιστές έχουν τις μεγάλες διαδηλώσεις τους στις όποιες είναι υποχρεωμένοι να λάβουν όλοι μέρος. Την ίδια ώρα ή δεύτερη μεγάλη δύναμη της Ρωσσίας.— ή Μυστική Έκκλησία — έμφανίζεται κι' αυτή στους δρόμους εκείνη τή μέρα.

Χίλιοι πεντακόσιοι πιστοί ήρθαν εκεί. Έκείνο πού τους ένέπνεε ήταν μόνο ή αγάπη του Θεού. Ήξεραν ότι διακινδύνευαν τήν έλευθερία τους. Ήξεραν ότι στή φυλακή τους περίμεναν πείνα και βασανιστήρια.

Κάθε πιστός στή Ρωσσία γνωρίζει τή «Μυστική Διακήρυξη» πού είχε έκδοθῆ από τους Εὐαγγελικούς χριστιανούς στο Βαρναύλ, στήν όποία περιγράφεται πώς ή αδελφή Ημαγα, από τὸ χωριό τῆς Kulunda, έμαθε τὰ νέα ότι ὁ σύζυγός της πέθανε στή φυλακή. Ήταν τώρα χήρα με τέσσερα παιδιά. Όταν έλαβε τὸ σῶμα τοῦ συζύγου της, μπορούσε νὰ δῆ καθαρά τὰ ἴχνη από τις χειροπέδες στὰ χέρια του. Τὰ χέρια, τὰ νύχια, και τὰ πέλματα τῶν ποδιῶν του ήταν τρομερὰ καμένα. Τὸ κατώτερο μέρος τοῦ στομάχου του είχε επάνω του σημάδια μαχαιριοῦ. Τὸ δεξι πῶδι ήταν έξογκωμένο. Και στὰ δυὸ πῶδια υπῆρχαν σημάδια από χτυπήματα. Ὅλο τὸ σῶμα του ήταν γεμᾶτο πληγές από τὸ ἄγριο χτύπημα.

Κάθε πιστός πού είχε ἔρθῃ στή δημόσια διαδήλωση στο Ροστῶβ τοῦ Ντόν ἤξερε ότι αὐτὸ μπορούσε νὰ είναι και γι' αὐτὸν μοιραίο. Και όμως ἔρχόταν.

Ήξεραν επίσης αὐτοὶ ότι ὁ μάρτυρας αὐτὸς πού είχε δῶση τῆ ζωῆ του γιὰ τὸ Θεό, τρεῖς μῆνες μόνο μετὰ πού πίστεψε στὸ Χριστό, κηδεύτηκε μπροστὰ σὲ ἕνα μεγάλο πλῆθος πιστῶν πού ἔφεραν πλακάτ με τήν ἐπιγραφή :

«Γιὰ μένα τὸ νὰ ζῶ είναι ὁ Χριστὸς και τὸ νὰ πεθάνω είναι κέρδος».

«Μὴ φοβάσαι εκείνους πού θανατώνουν τὸ σῶμα, πού δὲν μπορούν δμως νὰ θανατώσουν τὴ ψυχῆ».

«Εἶδα κάτω από τὸ θυσιαστήριο εκείνους πού θανατώθηκαν γιὰ τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ».

Τὸ παράδειγμα αὐτοῦ τοῦ μάρτυρα ένέπνευσε εκείνους στο Ροστῶβ τοῦ Ντόν. Μαζεύτηκαν στο δρόμο γύρω από

ένα μικρό σπίτι. Κόσμος ήταν παντού — μερικοί στις κοντινές στέγες, άλλοι στα δέντρα, όπως στην εποχή του Ζαχαρίου. Όγδόντα άνθρωποι πίστεψαν στο Χριστό, οι περισσότεροι νέοι. Έκτός από αυτούς, είκοσι τρεις ήταν πρώην Κομμουνιστές (μέλη της Κομμουνιστικής Οργανώσεως Νεολαίας!).

Οι πιστοί διέσχισαν ολόκληρη τη πόλη βαδίζοντας προς τον ποταμό Ντόν, όπου έγινε το βάπτισμα.

Αυτόκινητα γεμάτα με κομμουνιστές αστυνομικούς έφτασαν και περικύκλωσαν τους πιστούς, πάνω στην όχθη του ποταμού. Ήθελαν να συλλάβουν τους επικεφαλής αδελφούς. (Δε μπορούσαν να συλλάβουν και τους χίλιους πεντακόσιους). Οι πιστοί άμέσως έπεσαν στα γόνατα και με μία φλογερή προσευχή, προσεύχονταν στο Θεό να προστατέψει το λαό Του και να τους επιτρέψει να κάνουν τη λατρεία τους για κείνη τη μέρα. Τότε οι αδελφοί και οι αδελφές — στάθηκαν όμο με όμο — περικυκλώνοντας τους αδελφούς που οδηγούσαν τη λατρεία. Έλπιζαν να προλάβουν την αστυνομία για να μη τους συλλάβει. Η κατάσταση έγινε άφορητη.

Η Uchitelskaia Gazeta αναφέρει ότι η «παράνομη» Βαπτιστική οργάνωση στο Ροστόβ έχει ένα μυστικό τυπογραφείο. (Η λέξη «Βαπτιστής» στη Ρωσία, περιλαμβάνει Ευαγγελικούς και Πεντηκοστιανούς). Έτσι τύπωναν δημοσιεύματα που καλούσαν τη νεολαία να μείνει ακλόνητη στην πίστη. Σε μία απ' αυτές τις μυστικές δημοσιεύσεις πρότρεπαν τους γονείς να κάνουν αυτό που κι' εγώ έκρινα σωστό, δηλαδή να παίρνουν τα παιδιά μαζί τους για να παρακολουθούν τους ένταφιασμούς ώστε να μαθαίνουν να μη στενοχωρούνται για προσωρινά πράγματα. Ύπεδείκνυαν στους γονείς επίσης να δίνουν στα παιδιά τους μία χριστιανική μόρφωση σαν αντίδοτο έναντι του άθεϊσμού με τον οποίο τα δηλητηρίαζαν στα κομμουνιστικά σχολεία.

Η Uchitelskaia Gazeta τελειώνει το άρθρο, ρωτώντας: «Γιατί οι δάσκαλοι δεν παίρνουν την πρωτοβουλία για να

ἐπέμβουν στή ζωή τῶν οἰκογενειῶν πού τὰ παιδιά τους εἶναι ἀποβλακωμένα (ἀπό τή θρησκεία);».

Τό «Περιοδικό τοῦ Δασκάλου» περιγράφει ἀκόμη τό τί συνέβη στή δίκη τῶν μυστικῶν ἐργατῶν πού εἶχαν βαπτιστή κρυφά.

«Οἱ νεαροί πιστοί ὅταν τοὺς καλοῦσαν γιά μάρτυρες ἦταν ἀμετάπειστοί καί περιφρονοῦσαν τό κομμουνιστικό δικαστήριο. Συμπεριφέρονταν ὀργισμένα καί φανατικά. Οἱ νεαρές γυναῖκες θεατές, παρακολοῦθοῦσαν μέ θαυμασμό τοὺς κατηγορουμένους καί μέ ἀποδοκιμασία τό ἀθεϊστικό κοινόν».

Μέλη τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας ἔχουν διακινδυνεύσει ἀπό ξυλοδαρμό καί φυλάκιση γιά νά ἐπικαλεστοῦν περισσότερο ἐλευθερία μπροστά σέ ἀρχηγούς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος στή Ρωσία.

Κατέχουμε ἕνα μυστικό ντοκουμέντο ἀπό τήν «παράνομη» Ἐπιτροπή τῶν Εὐαγγελικῶν Βαπτιστικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, ὡς ἐναντιούμενη στή «Βαπτιστική Ἐνωση» πού ἦταν κάτω ἀπό κομμουνιστικό ἔλεγχο, ὀδηγούμενη ἀπό τόν προδότη Καρεν πού ἐπαινεῖ τόν ἀνθρωπισμόν τῶν κομμουνιστῶν, τῶν δολοφόνων πολλῶν χριστιανῶν καί μεγαλύνει τήν «ἐλευθερία» πού ὑπάρχει στή «Σοβιετική Ζωή Σήμερα» (No 6, 1963). Τό ντοκουμέντο διοχετεύτηκε στή Δύση μέ μυστικά μέσα.

Σ' αὐτό μᾶς ἔχουν πῆ γιά μιᾶ ἄλλη ἡρωϊκή δημοσία διαδήλωση, αὐτή τή φορά σ' αὐτή τήν ἴδια τή Μόσχα.

Μεταφράζω ἀπό αὐτή τήν προκήρυξη :

«Ἐπίγινουσα ἀνακοίνωση».

«Ἀγαπητοί Ἀδελφοί καί Ἀδελφές. Εὐλογία σέ σᾶς καί εἰρήνη ἀπό τό Θεό, τόν Πατέρα μας καί τόν Κύριόν μας Ἰησοῦ Χριστό.

«Σπεύδουμε νά σᾶς ποῦμε ὅτι οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν Εὐαγγελικῶν Βαπτιστῶν Χριστιανῶν, ἀριθμοῦνται σέ πεντακόσιους. Ταξίδεψαν στή Μόσχα στίς 16 Μαΐου 1966 γιά μεσόληβση, μέ τᾶ κεντρικά ὄργανα τῆς ἐξουσίας, πῆγαν στό κτίριο τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῶν Ἠνωμένων Σοσιαλιστικῶν Σοβιετικῶν Δη-

μοκρατιῶν, μὲ τὸ αἴτημα νὰ γίνουν δεκτοὶ σὲ ἀκρόαση.

Ἐπιδώσαμε μιὰ αἴτηση ποὺ ἀπευθυνόταν στὸ γενικὸ γραμματέα Brezhnev».

Στὴν προκήρυξη ἀναφερόταν ἀκόμα, ὅτι αὐτοὶ οἱ πεντακόσιοι ἔμειναν σὲ ὄλη τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας μπροστὰ στὸ κτίριο. Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη δημόσια διαδήλωση στὴ Μόσχα ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ. Καὶ αὐτὸ ἔγινε ἀπὸ τὴν ἀντιπροσωπεία τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας. Στὸ τέλος τῆς ἡμέρας ἐπέδωσαν μιὰ δευτέρη αἴτηση ποὺ ἀπευθυνόταν στὸ Brezhnev, στὴν ὁποία διατύπωναν τὸ παράπονό τους ὅτι κάποιοι «σύντροφος» ὁ Stroganov ἀρνήθηκε νὰ μεταβιβάσῃ τὸ αἴτημά τους στὸ Brezhnev καὶ τοὺς ἀπειλοῦσε.

Οἱ πεντακόσιοι ἀπεσταλμένοι παράμειναν στοὺς δρόμους ὄλη τὴ νύχτα. Αὐτοκίνητα περνοῦσαν ἀπὸ κεῖ καὶ πετοῦσαν βρωμιές καὶ λάσπη ἐπάνω τους καὶ τοὺς ἔβριζαν. Παρὰ τὴ βροχὴ καὶ τὸ κακομεταχείρισμά τους παράμειναν ὡς τὸ πρωὶ μπροστὰ στὸ κτίριο τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος!

Τὴν ἐπομένη μέρα ἔγινε πρόταση νὰ μποῦν οἱ πεντακόσιοι ἀδελφοὶ σὲ ἓνα κτίριο γιὰ νὰ συναντήσουν κάποιον ἀπὸ τοὺς μικροὺς κομμουνιστὲς ἀξιωματικούς. Ἐπειδὴ ὅμως «γνώριζαν ὅτι πιστοὶ ποὺ εἶχαν ἐπισκεφτῆ τοὺς ἀρμοδίους συχνὰ χτυπήθηκαν ὅταν μπῆκαν σὲ ἓνα κτίριο, ὅπου δὲν ὑπῆρχαν μάρτυρες, ἡ ἀντιπροσωπεία τὸ ἀπόρριψε ὁμόφωνα καὶ συνέχισε νὰ περιμένῃ γιὰ νὰ γίνῃ δεκτὴ ἀπὸ τὸ Brezhnev».

Τότε συνέβη τὸ ἀναπόφευκτο.

Στὴν 1.45' μ.μ. ἦρθαν εἴκοσι ὀκτῶ λεωφορεῖα καὶ ἡ κτηνώδης ἀντεκδίκηση ἐναντίον τῶν πιστῶν ἄρχισε. «Σχηματίσαμε ἓνα κλοιδ καὶ κρατώντας ὁ ἓνας τὸ χέρι τοῦ ἄλλου ψέλναμε τὸν ὕμνο: «Οἱ καλλίτερες μέρες τῆς ζωῆς μας εἶναι οἱ μέρες ποὺ μπορούμε νὰ σηκῶνουμε ἓναν σταυρὸ». Οἱ ἄνδρες τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας ἄρχισαν νὰ μᾶς χτυποῦν ἀδιάκριτα νέους καὶ γέρους. Ἐπαιρναν ἄνδρες ἔξω ἀπὸ τὴ γραμμὴ καὶ τοὺς χτυποῦσαν στὸ πρόσωπο, τὸ κεφάλι

και τους πετούσαν στην ασφαλτο. Έσερναν μερικούς από τους αδελφούς στα λεωφορεία από τα μαλλιά.

Όταν μερικοί δοκίμαζαν να φύγουν, τους χτυποδσαν μέχρι που λιποθυμούσαν. Ύστερα αφού γέμισαν τα λεωφορεία με πιστούς τους πήραν σε ένα άγνωστο μέρος. Οί υμνοι από τους αδελφούς και τις αδελφές ακούγονταν από τα λεωφορεία της μυστικής αστυνομίας. Όλα αυτά συνέβησαν μπροστά στα μάτια πλήθους ανθρώπων.

Και τώρα κάτι πιο θαυμαστό ακολουθεί:

Μετά τους πεντακόσιους που πιάστηκαν και βασανίζονταν, ο Άδελφος G. Vins και ένας άλλος ήγέτης αδελφός, ο Ηορεν (οί πραγματικοί ποιμένες του ποιμνίου του Χριστού) είχαν ακόμη το κουράγιο να πάνε στην ίδια την Κεντρική Έπιτροπή του Κομμουνιστικού Κόμματος — ακριβώς όπως μετά τη σύλληψη του Άγ. Ίωάννου του Βαπτιστού, ο Ίησους άρχισε το δημόσιό Του κήρυγμα, στο ίδιο μέρος και με τα ίδια λόγια για τα όποια ο Ίωάννης ο Βαπτιστής ύπόφερε : «Μετανοείτε διότι ή Βασιλεία των ουρανών πλησίασε».

Ο Vins και ο Ηορεν ρώτησαν πού είναι ή αντιπροσωπεία που πιάστηκε και άπαιτούσαν την άπελευθέρωσή τους. Αυτόι οί δυο γενναίοι αδελφοί άπλως έξαφανίστηκαν. Μετά από αυτά, έφτασαν τα νέα ότι τους είχαν πάει στη φυλακή της Leftoronskaia.

Μήπως οί χριστιανοί της Μυστικής Έκκλησίας φοβόνταν; Όχι! Άμέσως άλλοι διακινδύνευσαν την έλευθερία τους ξανακυκλοφορώντας την προκήρυξη που είχαμε μπροστά μας, στην όποια έξιστορούσαν του τί συνέβη λέγοντας σ' αυτούς: «Διότι εις έσάς έχαρίσθη το ύπερ Χριστού ου μόνον το να πιστεύητε εις αυτόν, αλλά και το να πάσχητε ύπερ αυτού» (Φιλιπ. 1 : 29). Πρότρεπαν τους αδελφούς : «διά να μη κλονίζεται μηδεις εν ταίς θλίψεσι ταύταις: διότι σείς έξεύρετε ότι εις τουτο είμεθα τεταγμένοι» (Θεσ. Α' 3 : 3).

Έπίσης παραθέτουν το Έβραίους 12 : 2 και καλούν τους πιστούς : «άποβλέποντες εις τον Ίησούν τον άρχηγόν και τελειωτήν της πίστεως, όστις ύπερ της χαράς της προ-

κειμένης εις αὐτόν, ὑπέφερε σταυρόν, καταφρονήσας τὴν αἰσχύνην».

Ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία ἔχει ἀντιταχθῆ φανερά στὴν ἀθεϊστικὴ δηλητηρίαση τῆς νεολαίας τοῦ Ρωστώβ στὴ Μόσχα — καὶ σὲ ὅλη τὴ Ρωσσία. Πολεμοῦν ἐναντίον τοῦ κομμουνιστικοῦ δηλητηρίου καὶ ἐναντίον τῶν δόλιων ἡγετῶν τῆς ἐπίσημης ἐκκλησίας γιὰ τὴν ὁποία αὐτοὶ ἔγραψαν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μυστικὰς τους προκηρύξεις: «Στὶς μέρες μας, ὁ Σατανῆς ὑπαγορεύει καὶ ἡ «ἐκκλησία» δέχεται ὅλες τὶς ἀποφάσεις οἱ ὁποῖες εἶναι ἀντίθετες μὲ τὶς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ». (Τὸ ἀνέφερε ἡ Pravda Ukraini στὶς 4 Ὀκτωβρίου 1966).

Ἡ Pravda Vostoka δημοσίευσε τὴ δίκη ἐναντίον τῶν ἀδελφῶν Alexei Neverov, Boris Garmashom καὶ Axen Zubov, οἱ ὅποιοι ὀργάνωσαν ὁμάδες γιὰ νὰ ἀκοῦν τὸ Εὐαγγέλιο πού μεταδιδόταν ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ. Ἀποτύπωναν αὐτὰ τὰ μηνύματα σὲ ταινίες πού κυκλοφοροῦσαν ὕστερα.

Κατηγορήθηκαν ἀκόμα ὅτι ὀργάνωσαν μυστικὰς Εὐαγγελιστικὰς συναθροίσεις ὑπὸ τύπον «ἐκδρομῶν» καὶ «καλλιτεχνικῶν ἐκδηλώσεων».

Ἔτσι ἐργάζεται ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία — ἀκριβῶς ὅπως ἡ Πρῶτὴ Ἐκκλησία ἐργαζόταν στὶς κατακόμβες τῆς Ρώμης.

Ἡ Sovietskaia Moldavia στὶς 15 Σεπτεμβρίου 1966 κατάγγειλε ἐπίσης ὅτι ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία πολυγραφεῖ, βιβλιαράκια. Μαζεύονταν σὲ δημόσιους χώρους, ἂν καὶ αὐτὸ ἀπαγορευόταν ἀπὸ τὸ νόμο καὶ πῆγαιναν ἀπὸ μέρος σὲ μέρος νὰ κάνουν μαρτυρία γιὰ τὸ Χριστό.

Ἡ ἴδια ἐφημερίδα διηγεῖται ὅτι στὸ τραῖνο ἀπὸ τὸ Reni στὸ Chisinau τρία νέα παιδιά καὶ τέσσερις κοπέλλες ἔψαλλαν ἓνα χριστιανικὸ ὕμνο: «Ἄς ἀφιερῶσουμε τὰ νιάτα μας στὸ Χριστό». Ὁ συντάκτης ὁμολογεῖ ὅτι ὁ ἴδιος ἐξεγέρθηκε, ἐπειδὴ αὐτοὶ οἱ πιστοὶ κηρύττουν, «στοὺς δρόμους, στοὺς σταθμούς, στὰ τραῖνα, λεωφορεῖα ἀκόμα καὶ σὲ δημόσια ἰδρύματα». Αὐτὴ εἶναι ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία καὶ πάλι σὲ δράση σήμερα στὴ Ρωσσία.

Όταν στη δίκη αὐτῶν τῶν χριστιανῶν ἀναγγέλθηκε ἡ ἀπόφαση γιὰ τὸ ἐγκλημα ὅτι ἔψαλλαν χριστιανικοὺς ὕμνους δημόσια, οἱ καταδικασμένοι ἔπεσαν στὰ γόνατα καὶ εἶπαν : «Παραδίνουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Σὲ εὐχαριστοῦμε Κύριε, διὸ Ἐσὺ μᾶς ἐπέτρεπες νὰ ὑποφέρουμε γι' αὐτὴν τὴν πίστη». Τότε τὸ ἀκροατήριο ὀδηγημένο ἀπὸ τὴν «φανατικὴ» Madan, ἔψαλλε μέσα στὸ δικαστήριον τὸν ὕμνον γιὰ τὸν ὁποῖο τὰ ἀδελφία τοὺς ἀκριβῶς στέλλονταν νὰ φυλακιστοῦν καὶ νὰ βασανιστοῦν.

Τὴν πρώτη τοῦ Μαΐου, οἱ Χριστιανοὶ ἀπὸ τὰ χωριά Corceag καὶ Zaharionka μὴ ἔχοντας ἐκκλησίες, ὀργάνωσαν μιὰ θεῖα λατρεία κρυφὰ στὸ δάσος!

Ὅργανῶνουν συνήθως καὶ συναθροίσεις μὲ τὸ πρόσημα ὅτι ἔχουν πάρτυ γενεθλίων. (Πολλὲς χριστιανικὲς οἰκογένειες μὲ τέσσερα ἢ πέντε μέλη θὰ ἔχουν τριάντα πέντε «γενέθλια» τὸ χρόνο σὰν κάλυμμα γιὰ μυστικὲς συναθροίσεις).

Ὅτε ἡ φυλακὴ οὔτε τὰ βασανιστήρια μποροῦν νὰ φοβίσουν τοὺς χριστιανοὺς τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας. Ἀκριβῶς ὅπως στὴν Πρῶτῃ Ἐκκλησίᾳ, ὁ διωγμὸς τὸ μόνο ποῦ ἔκανε, εἶναι νὰ αὐξάνῃ τὴν ἀφιέρωσίν τους.

Ἡ Pravda Ukraini στίς 4 Ὀκτωβρίου 1966 ἀνέφερε γιὰ τὸν Ἀδελφὸ Prokofiev — ἕναν ἀπὸ τοὺς ἡγέτες τῆς Ρωσικῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας — ὅτι ἔχει κάνει ἤδη τρεῖς φορὲς στὴ φυλακὴ, ἀλλὰ μόλις ἐλευθερώνεται ἀρχίζει πάλι νὰ ὀργανώῃ μυστικὰ Κυριακὰ σχολεῖα.

Τώρα ἔχει ξανασυλληφτῆ.

Ἐγραφε σὲ μιὰ μυστικὴ προκήρυξη : «Ἡ ἐπίσημη ἐκκλησία ὅταν ὑποτάσσεται στίς ἀνθρώπινες διατάξεις (αὐτὸς ἐννοεῖ ἐδῶ τοὺς κομμουνιστικοὺς μόνον) στερεῖται ἢ ἴδια τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ».

Όταν ἀκοῦς γιὰ ἕναν καταδικασμένο Ρῶσσο ἀδελφὸ μὴ φανταστῆς μιὰ φυλακὴ ὅπως στὴ Δύση. Φυλακὴ στὴ Ρωσσία σημαίνει, πείνα, βασανιστήρια καὶ πλύση ἐγκεφάλου.

Τὸ Nauka i Religia (Ἐπιστήμη καὶ Θρησκεία) Νο 9 τοῦ 1966, ἀναφέρει ὅτι οἱ χριστιανοὶ μοίραζαν Εὐαγγέλια

καί φυλλάδια καλυμμένα μέσα σέ Ογοπιόκ — ἓνα περιοδικό σάν τὸ Look ἢ Time. Δίνουν βιβλία στὸ κάλυμμα τῶν ὁποίων βλέπεις τὴν «Ἄννα Καρένινα», ἓνα διήγημα τοῦ Τολστόι. Μέσα του ὑπάρχει ἓνα μέρος τῆς Βίβλου.

Τραγουδοῦν τραγούδια. Ὁ σκοπὸς τους εἶναι : «Ἡ κομμουνιστικὴ Διεθνὴς». Τὰ λόγια ὁμως ἐξυμνοῦν τὸ Χριστό! (Kazakstanskaia Pravda, 30 Ἰουνίου 1966).

Σὲ μιὰ ἐπιστολὴ πού δημοσιεύτηκε στὴν Kulunda (Σιβηρία), οἱ χριστιανοὶ λένε ὅτι ἡ ἐπίσημη ἡγεσία τῶν «Βαπτιστῶν» ἔχει καταστρέψει τὴν ἐκκλησία καὶ τοὺς ἀληθινούς ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου στὸν κόσμον, μὲ τὸν ἴδιον τρόπο πού οἱ ἀρχιερεῖς, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, πρόδωσαν τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ στὸν Πιλάτον. Ἄλλὰ ἡ πιστὴ Μυστικὴ Ἐκκλησία συνεχίζει νὰ ἐργάζεται.

Ἡ νύφη τοῦ Χριστοῦ συνεχίζει νὰ τὸν ὑπηρετῇ. Οἱ ἴδιοι οἱ κομμουνιστὲς παραδέχονται ὅτι ἔχω δίκιο ὅταν ἐπιβεβαιῶνῶ ὅτι ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία κερδίζει κομμουνιστὲς γιὰ τὸ Χριστό. Μποροῦν νὰ νικηθοῦν.

Ἡ Bakinskii Rabochi (Ὁ ἐργάτης τοῦ Βακού) στὶς 24 Ἀπριλίου 1966 ἀντέγραψε μιὰ ἐπιστολὴ τῆς Tania Ciugunova (ἓνα μέλος τοῦ Κομμουνιστικοῦ Συνδέσμου Νεολαίας) ἡ ὁποία πίστεψε στὸ Χριστό. Ἡ ἐπιστολὴ κατασχέθηκε ἀπὸ τίς κομμουνιστικὲς ἀρχές :

«Ἀγαπητὴ θεία Nadia. Σοῦ στέλνω εὐλογίες ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο μας Κύριο. Θεία Nadia πόσο πολὺ μὲ ἀγαπᾷ Αὐτός! Δὲν εἴμαστε τίποτα μπροστά Του. Θεία Nadia, πιστεύω νὰ καταλαβαίνης αὐτὲς τίς λέξεις:—Νὰ ἀγαπᾷς τοὺς ἐχθρούς σου, νὰ εὐλογῆς αὐτοὺς πού σὲ καταριοῦνται νὰ κάνης καλὸ σ' αὐτοὺς πού σὲ μισοῦν καὶ νὰ προσεύχῃσαι γι' αὐτοὺς, πού σὲ ἀποστρέφονται».

Κάποτε αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ κατασχέθηκε. Ὁ Peter Sebrepnikov, ὁ ἀδελφός πού ἔφερε τὴ Νάντια στὸ Χριστό, καὶ πολλοὺς ἄλλους νέους κομμουνιστὲς, ἔπρεπε νὰ πάη φυλακὴ. Ἡ κομμουνιστικὴ ἐφημερίδα ἀνάφερε ἓνα ἀπὸ τὰ κηρύγματά του : «Πρέπει νὰ πιστεύουμε στὸ Σωτήρα μας ὅπως ἔκαναν οἱ πρῶτοι χριστιανοί. Γιὰ μᾶς ὁ κυριώτερος νόμος εἶναι ἡ Βίβλος. Δὲν ἀναγνωρίζουμε τίποτα

ἄλλο. Πρέπει νά βιαστοῦμε νά σώσουμε ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, εἰδικὰ τὴ νεολαία». Ὅταν εἶχε πῆ ὅτι ὁ Σοβιετικὸς νόμος ἀπαγορεύει νά μιλοῦν στὴ νεολαία γιὰ τὸ Χριστό, αὐτὸς ἀπάντησε: «Γιὰ μᾶς ὁ μόνος νόμος εἶναι ἡ Βίβλος» — μιὰ πολὺ φυσικὴ ἀπάντηση ἐκεῖ ὅπου μιὰ σκληρὴ ἀθεϊστικὴ δικτατορία κυβερνᾷ τὴ χώρα.

Ἔστερα ἡ κομμουνιστικὴ ἐφημερίδα περιγράφει μιὰ «βάρβαρη» εἰκόνα: «Νεαρὰ παιδιὰ καὶ κορίτσια ψέλνουν πνευματικὸς ὕμνους! Παίρνουν τὸ τελετουργικὸ βάπτισμα καὶ συνεχίζουν τὸ κακὸ, διδάσκοντας ὑπουλα γιὰ ἀγάπη πρὸς τὸν ἐχθρό».

Ἡ Bakinskiï Rabochi λέει ὅτι πολλὰ νέα παιδιὰ καὶ κορίτσια ποὺ παραμένουν μέλη στὸν Κομμουνιστικὸ Σύνδεσμο Νεολαίας εἶναι στὴν πραγματικότητα χριστιανοί! Αὐτὸ συμπεραίνει τὸ ἄρθρο μὲ τὶς λέξεις: «Πόσο ἀνίσχυρο πρέπει νά εἶναι τὸ κομμουνιστικὸ σχολεῖο, πόσο πληκτικὸ καὶ στερημένο ἀπὸ φῶς. . . ὥστε οἱ ποιμένες εἶναι ἴκανοὶ νά ἀποσποῦν τοὺς μαθητὲς του κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τῶν ἀδιάφορων ἐκπαιδευτῶν».

Ἡ Kazakstanskaia Pravda στὶς 30 Ἰουνίου 1966 κατατρόμαξε ὅταν ἀνακάλυψε ὅτι ὁ καλλίτερος μαθητὴς μὲ τοὺς καλλίτερους βαθμοὺς ἦταν χριστιανόπαιδο!

Ἡ Kirgizskaia Pravda στὶς 17 Ἰανουαρίου τοῦ 1966 ἀνάφερε ἕναν κρυφὸ χριστιανὸ ποὺ ἔλεγε σὲ ἕνα φεῖγ-βολάν πρὸς τὶς μητέρες: «Ἄς ἐνώσουμε τὶς προσπάθειές μας καὶ τὶς προσευχές μας γιὰ νά παραδοθοῦν στὸ Θεὸ οἱ ζωὲς τῶν παιδιῶν μας ἀπὸ τὴ βρεφικὴ ἡλικία! . . . Ἄς σώσουμε τὰ παιδιὰ μας ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴ τοῦ κόσμου».

Αὐτὲς οἱ προσπάθειες ἐπέτυχαν! Οἱ κομμουνιστικὲς ἐφημερίδες τὸ ἐπιβεβαιώνουν αὐτό! Ὁ Χριστιανισμὸς κερδίζει ἔδαφος στὴ νεολαία!

Μιὰ ἐφημερίδα ἀπὸ τὸ Celiabinsk, στὴ Ρωσσία περιγράφει πῶς μιὰ κοπέλλα τοῦ Κομμουνιστικοῦ Συνδέσμου Νέων, ἡ Νίνα, ἔγινε χριστιανή. Αὐτὸ ἔγινε ὅταν μπῆκε σὲ μιὰ χριστιανικὴ μυστικὴ συγκέντρωση.

Ἡ Sovietskaia Justitia No 9 τοῦ 1966 περιγράφει μιὰ τέτοια Μυστικὴ Συνάθροιση ποὺ γινόταν τὰ μεσάνυχτα.

Κρυφά και με προφυλάξεις έρχονταν άνθρωποι από διαφορετικά μέρη. Οί αδελφοί γέμισαν τὸ σκοτεινὸ δωμάτιο πὸ εἶχε μιὰ πολὺ χαμηλὴ ὀροφή. Ἦταν τόσοι πολλοὶ πὸ δὲν ὑπῆρχεν χῶρος νὰ γονατίσουν. Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε ἀέρας, τὸ φῶς τῆς πρωτόγονης λάμπας τοῦ πετρελαίου ἔσβησε. Ἰδρώτας ἔτρεχε ἀπὸ τὰ πρόσωπα τῶν συγκεντρωμένων. Στὸ δρόμο ἓνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες τοῦ Κυρίου παραφύλαγε γιὰ τὴν ἀστυνομία». Ἡ Νίνα ὁμως εἶπε ὅτι ἔγινε δεκτὴ σὲ μιὰ τέτοια συγκέντρωση μὲ μεγάλῃ ἐγκαρδιότητα καὶ φροντίδα. «Εἶχαν μεγάλῃ πίστη φωτισμένη — μιὰ πίστη στὸ Θεό. Αὐτὸς μᾶς προστατεύει. Ἀφήστε τοὺς Komsomols πὸ μὲ ξέρουν νὰ περάσουν ἀπὸ κοντὰ μου καὶ ἄς μὴ μὲ χαιρετίσουν! Ἄστε τους νὰ μὲ κυττάζουν μὲ κακία καὶ νὰ μὲ φωνάζουν καθὼς θὰ μὲ χαστουκίζουν, «Βαπτίστρια!» Ἄστε τους νὰ ἐνεργοῦν ἔτσι! Δὲν τοὺς ἔχω ἀνάγκη».

Ἐτσι πολλοὶ ἄλλοι νέοι κομμουνιστὲς σὰν κι' αὐτὴ, πῆραν τὴν ἀπόφαση νὰ ὑπηρετήσουν τὸ Χριστὸ μέχρι τέλους.

Ἡ Kazakstanskaia Pravda στὶς 18 Αὐγούστου 1967 περιγράφει τὴ δίκη τῶν ἀδελφῶν Klassen, Bondar καὶ Teleghin. Δὲν εἶπαν τί ἀπόφαση βγῆκε γι' αὐτοὺς, ἀλλὰ τὸ ἔγκλημά τους ἦταν προδικασμένο. Δίδασκαν τὰ παιδιὰ γιὰ τὸ Χριστό.

Ἡ Sovietskaia Kirghizia στὶς 15 Ἰουνίου 1967 καταγγέλλει ὅτι οἱ χριστιανοὶ «προκαλοῦν τὶς ἀρχὲς ἐναντίον αὐτῶν τῶν ἰδίων». Ἐτσι ἀθῶες κομμουνιστικὲς ἀρχὲς διαρκῶς προκαλούμενες συλλαμβάνουν τοὺς χριστιανοὺς ἐξ αἰτίας τοῦ πείσματος τους πὸ δὲν εἶναι εὐχαριστημένοι νὰ παραμένουν ἐλεύθεροι. Αὐτὸ ὀδηγεῖ στὴ σύλληψη μιᾶς ἄλλης ὀμάδας. Τὸ ἔγκλημά τους ἦταν ὅτι ἔχουν ἓνα παράνομο τυπογραφεῖο μὲ δεκαπέντε πολυγράφους καὶ ἕξ βιβλιοδετικὲς μηχανές, ὅπου τυπώνονται τὰ χριστιανικὰ φυλλάδια.

Ἡ Pravda στὶς 21 Φεβρουαρίου 1968 ἀναφέρει ὅτι χιλιάδες γυναῖκες καὶ κορίτσια ἀνακαλύφθηκαν νὰ φοροῦν ζῶνες καὶ κορδέλλες στὶς ὁποῖες εἶχαν τυπωμένα Βιβλικὰ ἐδάφια. καὶ προσευχές. Οἱ ἀρχὲς μετὰ ἀπὸ ἔρευνα

βρήκαν ότι το πρόσωπο το οποίο λάνσαρε αυτήν τη μόδα, την όποια εγώ θα μπορούσα να συστήσω στη Δύση επίσης, δέν ήταν άλλος παρά ένας χριστιανός μέλος της κομμουνιστικής αστυνομίας, ο αδελφός Stasiuk από το Liubertz. 'Η έφημερίδα ανάγγειλε τη σύλληψή του.

Οί άπαντήσεις πού δίνουν οί χριστιανοί της Μυστικής 'Εκκλησίας όταν τους φέρνουν μπροστά στα κομμουνιστικά δικαστήρια, είναι έμπνευσμένες από το Θεό.

"Ένας δικαστής ρώτησε : «Γιατί προσελκύετε τόν κόσμο στην άπαγορευμένη σας αίρεση;» Μιά χριστιανή αδελφή άπάντησε : «'Ο σκοπός μας είναι νά κερδίσουμε όλον τόν κόσμο γιά τó Χριστό». «'Η θρησκεία σας είναι άντιεπιστημονική», ό δικαστής είπε χλευαστικά σέ μιá άλλη δίκη, στην όποία ή κατηγορούμενη — μιá κοπέλλα σπουδάστρια — άπάντησε : «Γνωρίζετε πιό έπιστήμονες από τόν 'Αϊνστάϊν ή τó Νευτόν; Αύτοι ήταν πιστοί. Τό πανεπιστήμιό μας φέρεi τó όνομα τού 'Αϊνστάϊν. 'Εχω μάθει στό γυμνάσιο ότι τó όνομά του είναι 'Αϊνσταϊνιον πανεπιστήμιο. 'Ο 'Αϊνστάϊν γράφει: " 'Αν καθαρίσουμε τόν 'Ιουδαϊσμό τών προφητών και τó Χριστιανισμό, όπως ό 'Ιησούς τόν έχει διδάξει, από αυτά πού προστέθησαν μετά, ειδικά από τήν παπαδοκρατία, θά έχουμε μιá θρησκεία πού μπορεί νά σώση τόν κόσμο από όλα τά κοινωνικά κακά. Αυτό είναι τó ιερό καθήκον τού κάθε άνθρώπου νά κάνη τó καλλίτερο πού μπορεί ώστε αυτή ή θρησκεία νά θριαμβεύση ". Και θυμηθήτε τó μεγάλο μας φυσιολόγο Ρανιον! Τά ίδια μας τά βιβλία δέ λένε ότι αυτός ήταν χριστιανός; 'Ακόμα και ό Μάρξ στόν πρόλόγό του, Das Kapital είπε ότι ό «Χριστιανισμός, ειδικά ό Προτεσταντικός τύπος, είναι ή ιδεώδης θρησκεία γιά νά ξαναφτιάξη χαρακτηρισ καταστραμμένους από τήν άμαρτία. 'Εγώ είχα κατεστραμμένο χαρακτήρα από τήν άμαρτία. 'Ο Μάρξ με δίδαξε νά γίνω μιá χριστιανή με τó σκοπό νά ξαναφτιάξω τó χαρακτήρα μου. Πώς μπορείτε σεις, ένας Μαρξιστής νά με δικάζετε γι' αυτό;».

Είναι εύκολο νά καταλάβετε γιατί ό δικαστής έμεινε άφωνος.

Με την ίδια κατηγορία, επειδή είχε αντιεπιστημονική θρησκεία, ένας χριστιανός απάντησε μπροστά στο Δικαστήριο : «Είμαι βέβαιος, Κύριε Δικαστά, ότι έσείς δέν είστε τόσο μεγάλος επιστήμονας όπως ο Simpson, που ανακάλυψε τὸ χλωροφόρμιο και πολλά άλλα φάρμακα. Αὐτὸς ὅταν τὸ ρώτησαν, ποιὰ νομίζει ὅτι εἶναι ἡ μεγαλύτερή του ἀνακάλυψη ἀπάντησε: «Δέν ἦταν τὸ χλωροφόρμιο. Ἡ μεγαλύτερή μου ἀνακάλυψη ἦταν νὰ γνωρίσω ὅτι εἶμαι ἕνας ἀμαρτωλὸς και ὅτι μποροῦσα νὰ σωθῶ με τῆ χάρη τοῦ Θεοῦ».

Ἡ ζωὴ, ἡ αὐτοθυσία, τὸ αἷμα ποὺ εἶναι ἔτοιμοι νὰ χύσουν γιὰ τὴν πίστη τους, εἶναι τὸ μεγαλύτερο ἐπιχείρημα γιὰ τὸ Χριστιανισμό ποὺ παρουσιάζεται ἀπὸ τὴ Μυστικὴ Ἐκκλησία. Αὐτὸ διαμορφώνει ἐκεῖνο ποὺ ὁ περίφημος ἱεραπόστολος στὴν Ἀφρικὴ Albert Schweitzer, ὠνόμασε «ἡ ἱερὴ συντροφιά σὲ κείνους ποὺ ἔχουν τὴν σφραγίδα τοῦ πόνου, ἡ συντροφιά στὴν ὁποία ὁ Ἰησοῦς, ὁ Ἄνθρωπος τῶν Ὀλίγων ἀνήκει». Ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία εἶναι ἐνωμένη με ἕναν δεσμὸ ἀγάπης πρὸς τὸ Σωτῆρα της. Ὁ ἴδιος δεσμὸς ἐνώνει τὰ μέλη τῆς ἐκκλησίας μεταξύ τους. Κανείς στὸν κόσμο δὲ μπορεῖ νὰ τὸ νικήση.

Σὲ μιὰ ἐπιστολὴ ποὺ φυγαδεύτηκε κρυφά στὸ ἐξωτερικὸ ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία ἔλεγε : «Δέν προσευχόμαστε νὰ γίνουμε καλλίτεροι χριστιανοί, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ μποροῦμε νὰ εἴμαστε, τὸ μόνο εἶδος τῶν χριστιανῶν ποὺ ὁ Θεὸς θέλει νὰ εἴμαστε: Χριστιανοὶ σὺν τῷ Χριστῷ, ποὺ πρόθυμα φέρουν τὸ Σταυρὸ γιὰ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ».

Με τὴ σοφία τοῦ φιδιοῦ, σύμφωνα με τὴ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ, οἱ χριστιανοὶ ὅταν ρωτιοῦνται πάντοτε ἀρνοῦνται και μπροστά στὸ δικαστήριο νὰ λένε ποιοὶ εἶναι οἱ ἡγέτες τους.

Ἡ Pravda Vostoka (Ἡ Ἀλήθεια τῆς Ἀνατολῆς) στὶς 15 Ἰανουαρίου 1966 λέει πὼς ὅταν ἡ κατηγορούμενη Μαρία Σεβτσιουκ, ρωτήθηκε ποιὸς τὴν ἔφερε στὸ Χριστὸ, ἀπάντησε: «Ὁ Θεὸς με προσήλκυσε στὸ ποίμνιό Του». Ἕνας ἄλλος ρώτησε : «Ποιὸς ἦταν ὁ ἡγέτης σου;», ἀπάντησε : «Δέν ἔχουμε ἀνθρώπινο ἡγέτη».

Όταν ρώτησαν Χριστιανόπαιδα. «ποιός σᾶς δίδαξε νὰ ἐγκαταλείψετε τοὺς Πρώτοπόρους καὶ νὰ βγάλετε τὴν κόκκινη γραβάτα;» ἀπάντησαν: «Τὸ κάναμε μὲ τὴ θέλησή μας. Κανείς δὲ μᾶς δίδαξε».

Σὲ ἄλλα μέρη οἱ χριστιανοὶ ἐφαρμόζουν τὸ αὐτοβᾶπτισμα· γιὰ νὰ προλάβουν τὴ σύλληψη τῶν ἡγετῶν τους. Σὲ μερικὰ μέρη οἱ βαπτίσεις γίνονται σὲ ἓνα ποτάμι καὶ ὁ βαπτιζόμενος καὶ ἐκεῖνος ποὺ τὸ βαπτίζει φοροῦν καὶ οἱ δυὸ μάσκες ὥστε κανείς δὲ μπορεῖ νὰ τοὺς φωτογραφίση.

Ἡ Uchitelskaia Gazeta στὶς 30 Ἰανουαρίου 1964, λέει γιὰ μιὰ ἀθείστικη ὁμιλία στὸ χωριὸ Voronin τῆς ἐπαρχίας Volnecino — Korskii. Μόλις ὁ ὁμιλητὴς τελείωσε, οἱ «πιστοὶ ἄρχισαν δημόσια ἐπίθεση μὲ ἐρωτήσεις στὸν ἀθείστη ποὺ δίδασκε», στὶς ὁποῖες ὁ ἀθείστης δὲ μποροῦσε νὰ ἀπαντήση. Ρωτοῦσαν, «ἀπὸ ποῦ πήρατε σεῖς οἱ κομμουνιστὲς τὶς ἠθικὲς ἀρχὲς ποὺ διακηρύσσετε, ἀλλὰ δὲν ἐφαρμόζετε — ὅπως «μὴ κλέβης» καὶ «μὴ φονεύης»;». «Οἱ χριστιανοὶ ἀποδειξαν στὸν ὁμιλητὴ ὅτι κάθε τέτοια ἀρχὴ πηγάζει ἀπὸ τὴ Βίβλο, ἐναντίον τῆς ὁποίας οἱ κομμουνιστὲς πολεμοῦν. Ὁ ὁμιλητὴς τελείως τὰ ἔχασε καὶ ἡ ὁμιλία τελείωσε μὲ μιὰ νίκη τῶν πιστῶν!

Ο ΔΙΩΓΜΟΣ ΤΗΣ ΜΥΣΤΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ

Οἱ χριστιανοὶ τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας ὑποφέρουν σήμερα περισσότερο παρά ποτέ. Ὅλες οἱ θρησκείες διώκονται στὴ Ρωσσία. Ἡ καταπίεση τῶν Ἑβραίων στὶς κομμουνιστικὲς χώρες σπαράσσει τὶς καρδιὲς τῶν χριστιανῶν. Ὁ κυριώτερος ὁμως στόχος τοῦ διωγμοῦ εἶναι ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία. Ὁ Σοβιετικὸς τύπος ἀναφέρει ἓνα κύμα ἀπὸ ὁμαδικὲς συλλήψεις καὶ δίκες. Σὲ ἓνα μέρος ὄγδοντα δυὸ χριστιανοὶ κλείστηκαν σὲ ἓνα ἄσυλο γιὰ τρελλοὺς. Εἴκοσι τέσσερις πέθαναν λίγες μέρες ἀργότερα ἐξ αἰτίας «παρατεταμένης προσευχῆς!». Ἀπὸ πότε ἡ μακρὰ προσευχὴ σκοτώνει; Μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί πέρασαν αὐτοί;

Τὸ χειρότερο μαρτύριο ποὺ ἐπιβάλλεται σ' αὐτοὺς εἶ-

ναι ὅτι ἂν ἀνακαλυφτοῦν νὰ διδάσκουν τὰ παιδιά τους γιὰ τὸ Χριστὸ τὰ ἀπομακρύνουν ἀπὸ κοντὰ τους γιὰ ὄλη τους τὴ ζωὴ — χωρὶς νὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ τὰ ἐπισκεφτοῦν.

Ἡ Σοβιετικὴ Ἐνωση ὑπόγραψε δήλωση στὰ Ἴνωμμένα Ἐθνη «ἐναντίον τῶν φυλετικῶν διακρίσεων στὴ σφαῖρα τῆς μορφώσεως», ἡ ὁποία ὀρίζει: «Οἱ γονεῖς πρέπει νὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ κατοχυρώνουν τὴ θρησκευτικὴ καὶ ἠθικὴ ἐκπαίδευση τῶν παιδιῶν σύμφωνα μὲ τὶς δικές τους πεποιθήσεις». Ὁ προδότης Karev, ἡγέτης τῆς ἐπίσημης Βαπτιστικῆς Ἐνώσεως τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, στὸ ἄρθρο ποῦ ἀναφέρεται πιὸ πάνω, βεβαιώνει ὅτι αὐτὸ τὸ δικαίωμα εἶναι πραγματικότης στὴ Ρωσσία — καὶ οἱ ἀφελεῖς τὸν πιστεύουν! Τώρα ἀκούστε τί λέει ὁ Σοβιετικὸς τύπος.

Ἡ Sovietskaia Russia στὶς 4 Ἰουνίου τοῦ 1963 ἐξιστορεῖ πῶς τῆς Βαπτίστριας Makrinskowa, ποῦ εἶχε ἕξι παιδιά τῆς τὰ πῆραν μακρυὰ, ἐπειδὴ τοὺς ἔδωσε τὴ χριστιανικὴ πίστη καὶ τοὺς ἀπαγόρευσε νὰ φοροῦν τὴν κόκκινη γραβάτα τῶν Πρωτοπόρων.

Ὅταν ἄκουσε τὴν ἀπόφαση, εἶπε: «Ὑποφέρω γιὰ τὴν πίστη». Ἐπρεπε ὅμως νὰ πληρώσῃ γιὰ τὴ διατροφή τῶν παιδιῶν τῆς ποῦ τῆς τὰ εἶχαν πάρει. Αὐτὰ τὰ παιδιά τώρα δηλητηριάζονται μὲ τὸν ἀθεῖσμό. Χριστιανὲς μητέρες σκεφετεῖτε τὴν ἀγωνία τῆς!

Ἡ Ucitelskaia Gazeta μᾶς λέει ὅτι τὸ ἴδιο συνέβη στὸν Ignatii Mullin καὶ στὴ σύζυγό του. Ὁ δικαστὴς ἀπαίτησε νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν πίστη τους. Τοὺς εἶπε: «Διαλέξτε μεταξὺ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς θυγατέρας σας. Προτιμᾶτε τὸ Θεό;». Ὁ πατέρας ἀπάντησε: «Δὲ θὰ ἀπαρνηθῶ τὴν πίστη μου».

Ὁ Παῦλος λέει: «Ὅλα συνεργοῦσι πρὸς τὸ ἀγαθόν»... Ἐχῶ δεῖ τέτοια παιδιά ποῦ εἶχαν μεγαλώσει σὰ χριστιανοὶ νὰ τὰ παίρνουν ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους καὶ νὰ τὰ βάζουν σὲ κομμουνιστικὰ σχολεῖα. Ἄντι ὅμως νὰ δηλητηριάζονται ἀπὸ τὸν ἀθεῖσμό, δίδιδναν τὴν πίστη ποῦ εἶχαν πάρει ἀπὸ τὸ σπῆτι στὰ ἄλλα παιδιά!

Ἡ Βίβλος λέει ὅτι ὁποῖος ἀγαπᾷ τὰ παιδιά του περισ-

σότερο από τον Ίησοῦ δὲν εἶναι ἄξιος Αὐτοῦ. Αὐτοὶ οἱ λόγοι ἔχουν τὸ νόημά τους πίσω ἀπὸ τὸ Σιδηροῦν Παραπέτασμα.

Δοκίμασε νὰ ζήσης μιὰ βδομάδα χωρὶς νὰ δῆς τὰ παιδιά σου! Τότε θὰ καταλάβῃς τὰ βάσανα τῶν ἀδελφῶν μας στὴ Ρωσσία.

Ἡ στέρησις τῶν χριστιανῶν ἀπὸ τὰ παιδιά τους συνεχίζεται ἀκόμα καὶ σήμερα. Τὰ πιὸ πρόσφατα γεγονότα ποὺ μποροῦμε νὰ σᾶς πιστοποιήσουμε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ Σοβιετικὸ τύπο εἶναι τῆς Κας Sitsh ἀπὸ τὴν ὁποία, σύμφωνα μὲ τὴ Znamia Iunosti στὶς 29 Μαρτίου 1967, τῆς πῆ-ρῶν τὸ γυιὸ τῆς Vsetsheslav ἐπειδὴ τὸν ἀνάτρεφε μὲ τὸ φόβο τοῦ Κυρίου· καὶ ἡ Κα Zabavina ἀπὸ τὸ Habaronsk, ἀποστερήθηκε τὴν ὄρφανὴ ἐγγονὴ τῆς Tania ἐπειδὴ τῆς ἔδωσε μιὰ Χριστιανικὴ «ἀφύσικη μόρφωση» (Sovietskaia Rossia, 13 Ἰανουαρίου 1968).

Θὰ ἤμωνα κακόπιστος νὰ μιλῶ μόνο γιὰ τὴν Προτεσταντικὴ Μυστικὴ Ἐκκλησία.

Οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ στὴ Ρωσσία εἶναι τελείως ἀλλαγμένοι. Ἐκατομμύρια ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν περάσει ἀπὸ τὶς φυλακὲς. Ἐκεῖ δὲν ἔχουν κρεβάτια, οὔτε ἐσταυρωμένους, οὔτε ἅγιες εἰκόνες, οὔτε κεριά. Οἱ μὴ κληρικοὶ ἦταν στὴ φυλακὴ χωρὶς χειροτονημένο ἱερέα. Οἱ ἱερεῖς δὲν εἶχαν ράσα, οὔτε ἀντίδωρο, οὔτε κρασί νὰ καθαγιάσουν, οὔτε ἁγιασμένα λάδια, οὔτε βιβλία μὲ ἔτοιμες προσευχὲς νὰ διαβάσουν. Καὶ ἀντελήφθησαν ὅτι μποροῦσαν χωρὶς ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα νὰ πάνε κατ' εὐθεῖαν στὸ Θεὸ μὲ προσευχὴ. Ἄρχισαν νὰ προσεύχονται καὶ ὁ Θεὸς ἄρχισε νὰ ἐκχύνη τὸ Πνεῦμα Του ἐπάνω τους. Μιὰ γνήσια πνευματικὴ ἀφύπνιση, πολὺ ὅμοια μὲ τὸ θεμελιώδη Χριστιανισμὸ πραγματοποιεῖται μεταξὺ τῶν Ὁρθόδοξων στὴ Ρωσσία.

Αὐτὸ συμβαίνει στὴ Ρωσσία καθὼς καὶ στὶς δορυφόρες χῶρες. Ὑπάρχει μιὰ Ὁρθόδοξη Μυστικὴ Ἐκκλησία ἢ ὁποία στὴν πραγματικότητα εἶναι Εὐαγγελικὴ συντηρητικὴ Ἐκκλησία πολὺ κοντὰ στὸ Θεό. Διατηρεῖ μόνο μερικὰ ἀπὸ τὰ τυπικὰ τῆς Ὁρθοδοξίας. Αὐτὴ ἡ Ὁρθόδοξη Μυστικὴ Ἐκκλησία ἔχει δώσει κι' αὐτὴ μεγάλους μάρτυρες.

Ποιός μπορούσε να πῆ πού είναι τώρα ὁ ἠλικιωμένος ἀρχιεπίσκοπος Υεργογεν ἀπὸ τὴν Καλυγα; Κάποτε τόλμησε νὰ διαμαρτυρηθῆ ἐναντίον τῆς δόλιας συνεργασίας μεταξὺ τοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς ἄθεης κομμουνιστικῆς κυβερνήσεως.

Πενήντα χρόνια κομμουνιστικῆς ἐξουσίας! Καὶ ὁ Ρωσικὸς τύπος εἶναι γεμάτος ἀπὸ τὸ θρίαμβο τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὴ περνᾷ μέσα ἀπὸ ἀνομολόγητη σκληρότητα ἀλλὰ παραμένει... καὶ αὐξάνει!

Ἐκεῖ στὴ Ρουμανία ἔχουμε σπείρει τὸ σπόρο μὲ τὸ μυστικὸ ἔργο στὸ Ρωσικὸ στρατό. Τὸ ἴδιο ἔχουν κάνει ἄλλοι στὴ Ρωσσία καὶ στίς ἄλλες χῶρες οἱ Ρῶσοι. Ὁ σπόρος ἔχει δώσει καρπὸ.

Ὁ κομμουνιστικὸς κόσμος μπορεῖ νὰ κερδηθῆ γιὰ τὸ Χριστό. Οἱ κομμουνιστὲς μποροῦν νὰ γίνουν χριστιανοί. Ἔτσι, ἐκεῖνοι πὺ καταπιέζονται ἀπ' αὐτοὺς μποροῦν νὰ τὸ ἐπιτύχουν ἂν τοὺς βοηθήσουμε.

Ἡ ἀπόδειξη ὅτι ἔχω δίκιο εἶναι ὅτι ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία εὐδοκίμει στὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση, στὴν Κίνα καὶ σὲ ὄλες σχεδὸν τίς κομμουνιστικὲς χῶρες.

Γιὰ νὰ σᾶς δείξω τὴν ὁμορφιὰ τῶν φίλων μας χριστιανῶν, κάτω ἀπὸ τίς τρομερὲς περιστάσεις, σᾶς δίνω παρακάτω μερικὲς ἐπιστολὰς ἀπὸ τὴ Ρωσσία, τίς τελευταῖες ἀπὸ Ρωσσικὲς φυλακὲς.

ΠΩΣ Η VARIA, ΜΙΑ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΡΙΑ ΚΟΠΕΛΛΑ, ΒΡΗΚΕ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟ, ΜΑΡΤΥΡΗΣΕ ΚΑΙ ΕΓΙΝΕ ΜΙΑ ΣΚΛΑΒΑ — ΕΡΓΑΤΡΙΑ.

Οἱ τρεῖς πρῶτες ἐπιστολὰς εἶναι ἀπὸ τὴ Μαρία τὴ Χριστιανὴ κοπέλλα, πὺ ὠδήγησε τὴ Varia στὸ Χριστό.

Πρώτη ἐπιστολὴ

«... Συνεχίζω νὰ ζῶ ἐδῶ. Εἶμαι πολὺ ἀγαπητὴ. Εἶμαι ἀκόμη ἀγαπητὴ ἀπὸ ἓνα μέλος στὸ κελλι τῆς Komsomol (ὁ Κομμουνιστικὸς Σύνδεσμος Νεολαίας). Αὐτὴ μοῦ εἶπε: «Δέν

καταλαβαίνω τί πλάσμα είσαι εσύ. Έδώ πολλοί σε βρίζουν και σε χτυπούν και συ άκόμα τους αγαπάς όλους. Της άπάντησα ότι ο Θεός μάς έχει διδάξει να τους αγαπάμε όλους, όχι μόνον τους φίλους αλλά και τους έχθρούς. Προηγουμένως αυτή ή κοπέλλα μου έκανε πολύ κακό, αλλά προσευχόμενα γι' αυτήν με πολύ ένδιαφέρον. Όταν με ρώτησε αν μπορούσα να την αγαπώ κι' εγώ, την άγκάλιασα και άρχισαμε και οι δυό να κλαίμε. Τώρα προσευχόμαστε μαζί.

Παρακαλώ προσεύχεσθε γι' αυτή. Το όνομά της είναι *Varia*.

Όταν άκούτε εκείνους που φωναχτά άπαρνιούνται το Θεό, αυτό δείχνει ότι πραγματικά το έννοούν αυτό. Η ζωή όμως δείχνει ότι πολλοί άπ' αυτούς αν και βλαστημούν το Θεό με τα χείλη τους στις καρδιές του έχουν ένα ζωηρό πόθο. Και άκούτε το βογγητό της καρδιάς... Αυτόι οι άνθρωποι άναζητούν κάτι και θέλουν να σκεπάσουν την έσωτερική κενότητά τους με την άσέβεια πρός το Θεό.

Ή άδελφή σας έν Χριστώ, Μαρία».

Λεύτερη έπιστολή

«Στήν προηγούμενη έπιστολή μου σάς έγραψα γιά την άθείστρια κοπέλλα *Varia*. Τώρα βιάζομαι να σάς πώ, πολυάγαπημένοι μου, γιά τή μεγάλη μας χαρά: ή *Varia* έχει δεχτή το Χριστό σαν προσωπικό της Σωτήρα, Τόν όμολογει τώρα φανερά στον καθένα.

Όταν πίστεψε στο Χριστό και γνώρισε τή χαρά της σωτηρίας, τήν ίδια ώρα ένιωσε πολύ δυστυχισμένη. Ήταν δυστυχισμένη επειδή προηγουμένως προπαγάνδιζε ότι δέν υπάρχει Θεός. Τώρα άποφάσισε να έξιλεωθή γιά τήν ένοχή της.

Πήγαμε μαζί με τή *Varia* στη συνέλευση των άθεων. Άν και τήν προειδοποίησα να είναι έπιφυλακτική, ήταν άνώφελο. Η *Varia* πήγε, πήγα κι' εγώ μαζί της να δώ τί θα μπορούσε να συμβή. Μετά τήν κοινή ύμνωδία του Κομμουνιστικού ύμνου (στην όποία ή *Varia* δέν έλαβε μέρος) ζήτησε να μιλήσει. Όταν έφτασε ή σειρά της, ήρθε μπροστά

στό ακροατήριο της συνελεύσεως θαρραλέα και με πολύ αίσθημα, ώμολόγησε μπροστά σέ όλους αυτούς τὸ Χριστὸ σὰ Σωτῆρα της και ζήτησε συγχώρεση γιὰ τοὺς πρώην συντρόφους της. Εἶχε τὰ πνευματικά της μάτια κλειστά μέχρι τότε και δὲν εἶχε δεῖ ὅτι προχωροῦσε στό χαμὸ ἢ ἴδια και ὀδηγοῦσε και ἄλλους σ' αὐτόν. Τοὺς ἰκέτευσε ὅλους νὰ ἀφήσουν τὸ δεσμό τῆς ἁμαρτίας και νὰ ἔρθουν στό Χριστό.

“Ὅλοι σώπασαν και κανεῖς δὲν τὴν διέκοψε.” Ὅταν τελείωσε νὰ μιᾶ, ἔψαλε με τὴν ὑπέροχη φωνή της ὅλον τὸ χριστιανικὸ ὕμνο: «Δὲν ντρέπομαι νὰ διακηρύττω τὸ Χριστὸ πὸν πέθανε γιὰ νὰ ὑπερασπίσει τις ἐντολές Του και γιὰ τὴ δύναμη τοῦ σταυροῦ Του».

Και μετὰ. . . μετὰ συνέλαβαν τὴ *Varia* μας.

Σήμερα εἶναι ἐννέα τοῦ Μάη. Δὲν γνωρίζουμε τίποτα γι' αὐτήν. Ὁ Θεὸς ὁμως εἶναι δυνατὸς νὰ τὴ σώσει. Προσεύχεσθε!

Τρίτη ἐπιστολή

«Χθὲς δευτέρα τοῦ Αὐγούστου μίλησα λίγο με τὴν ἀγαπημένη μας *Varia*. Στὴν πραγματικότητα εἶναι ἀκόμα ἓνα παιδί. Εἶναι μόνο δεκαεννιά χρόνων. Στὴν πνευματικὴ της ζωὴ δὲν εἶναι παρὰ νήπιο. Ἀγαπᾶ ὁμως τὸν Κύριο με ὅλη της τὴν καρδιά και πῆγε ἀμέσως στό δύσκολο δρόμο. Ἡ φτωχὴ κοπέλλα εἶναι πολὺ πεινασμένη. Ὅταν μάθαμε ὅτι ἦταν στὴ φυλακὴ, ἀρχίσαμε νὰ τῆς στέλνουμε δέματα, ἀλλὰ ἔπαιρνε μόνο λίγα ἀπ' ὅ,τι τῆς στέλναμε.

Ὅταν τὴν εἶδα χτὲς ἦταν ἀδύνατη, χλωμὴ, χτυπημένη. Μόνο τὰ μάτια της ἔλαμπαν με τὴν εἰρήνη τοῦ Θεοῦ και με μιὰ ὑπέργεια χαρὰ.

Ναὶ ἀγαπητοὶ μου, ἐκεῖνοι πὸν δὲν ἔχουν τὴν ἐμπειρία της θαυμαστῆς εἰρήνης τοῦ Χριστοῦ δὲ μποροῦν νὰ τὸ καταλάβουν αὐτό. . . Πόσο ὁμως εὐτυχισμένοι εἶναι ἐκεῖνοι πὸν ἔχουν αὐτὴ τὴν εἰρήνη. . . Γιὰ μᾶς πὸν εἶμαστε στό Χριστό, οὔτε ταλαιπωρίες οὔτε και τίποτα ἄλλο μποροῦν νὰ μᾶς σταματήσουν. . .

Τὴ ρώτησα μέσα ἀπὸ τὰ σιδερένια κάγκελα. *Varia*. Δὲ μετάνοιωσες γιὰ ὅ,τι ἔκανες; «Ὁχι» ἀπάντησε. Καὶ ἂν ἀκόμα μὲ ἄφηναν ἐλεύθερη, θὰ ξαναπήγαινα καὶ θὰ τοὺς ξανάλεγα γιὰ τὴ μεγάλη ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Μὴ σκέπτεσαι ὅτι ὑποφέρω. Εἶμαι χαρούμενη γιατί ὁ Θεὸς μὲ ἀγαπᾷ τόσο πολὺ καὶ μοῦ δίνει τὴ χαρὰ νὰ ὑποφέρω γιὰ τὸ ὄνομά Του.

Σᾶς παρακαλῶ, πρέπει εἰδικῶς νὰ προσεύχεστε ἀπὸ τὴν καρδιά σας γι' αὐτή. Ἴσως τὴ στείλουν στὴ Σιβηρία. Τῆς ἔχουν πάρει ὅλα τῆς τὰ ρούχα καὶ ὅλα τῆς τὰ πράγματα. Παραμένει χωρὶς τίποτα ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ ποὺ φορᾷ. Δὲν ἔχει συγγενεῖς καὶ πρέπει νὰ μαζέψουμε γι' αὐτὴν τὰ πιὸ ἀναγκαῖα. Ἐχὼ βάλει χωριστὰ τὸ τελευταῖο ποσὸν ποῦ μοῦ στείλατε. Ἄν ἡ *Varia* ἐξοριστῆ θὰ τῆς τὸ παραδώσω. Πιστεύω ὅτι ὁ Θεὸς θὰ τὴ δυναμώσῃ καὶ θὰ τῆς δώσῃ δύναμη νὰ ὑποφέρῃ καὶ στὸ μέλλον. Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ τὴ φυλάξῃ!

Ἡ Μαρία σας»

Τετάρτη ἐπιστολή

«Ἀγαπητὴ Μαρία, τελικὰ μπορῶ νὰ σοῦ γράψω. Φτάσαμε καλὰ εἰς... τὸ στρατόπεδό μας. Εἶναι δέκα μίλια ἀπὸ τὴν πόλη. Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ περιγράψω τὴ ζωὴ μας. Τὴ ξέρεις. Ἐπιθυμῶ νὰ γράψω λίγα γιὰ μένα. Εὐχαριστῶ τὸ Θεὸ ποῦ μοῦ δίνει ὑγεία καὶ μπορῶ νὰ δουλεύω φυσιολογικά. Ἐγὼ καὶ ἡ ἀδελφὴ «Χ» τοποθετηθήκαμε γιὰ ἐργασία σὲ ἓνα ἐργαστήριο. Ἐργαζόμαστε ἐκεῖ σὲ μηχανήματα. Ἡ ἐργασία εἶναι δύσκολη καὶ ἡ ὑγεία τῆς ἀδελφῆς Χ εἶναι ἄσχημη. Πρέπει νὰ ἐργάζομαι καὶ γιὰ τὶς δύο μας. Τελειώνω πρῶτα τὴ δική μου δουλειὰ καὶ ὕστερα βοηθῶ τὴν ἀδελφὴ μου. Δουλεύουμε δώδεκα ὡς δέκα τρεῖς ὥρες τὴν ἡμέρα. Ἡ τροφή μας εἶναι ἀκριβῶς σὰν τὴ δική σας, πολὺ λιγοστή. Δὲν εἶναι ὅμως αὐτὸ ποῦ θέλω νὰ γράψω.

Ἡ καρδιά μου δοξάζει καὶ εὐχαριστεῖ τὸ Θεόν, ποῦ μοῦ ἔδειξε μὲ ἐσένα τὸ δρόμο τῆς σωτηρίας. Τώρα ἐνῶ εἶμαι σ' αὐτὸν τὸ δρόμο, ἡ ζωὴ μου ἔχει ἓναν σκοπὸ: νὰ ξέρω ποῦ νὰ πηγαίνω καὶ γιὰ ποιὸν ὑποφέρω. Αἰσθάνομαι τὴν ἐπιθυμία νὰ πῶ καὶ νὰ ὁμολογήσω στὸν καθένα γιὰ

τῆ μεγάλη χαρὰ τῆς σωτηρίας, τὴν ὁποία ἔχω μέσα στὴν καρδιά μου.

Ποιὸς μπορεῖ νὰ μᾶς ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ; Κανένας καὶ τίποτα. Οὔτε φυλακές, οὔτε τὰ βάσανα. Οἱ ταλαιπωρίες ποὺ ὁ Θεὸς μᾶς στέλνει, μᾶς δυναμώνουν περισσότερο καὶ περισσότερο στὴν πίστη σ' Αὐτόν. Ἡ καρδιά μου εἶναι τόσο γεμάτη ποὺ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ξεχειλίζει. Στὴ δουλειά μὲ καταργιοῦνται καὶ μὲ τιμωροῦν καὶ μοῦ δίνουν ἐπὶ πλεόν δουλειά, ἐπειδὴ δὲ μπορῶ νὰ σιωπῶ, ἀλλὰ πρέπει νὰ λέω στὸν καθένα, τί ἔχει κάνει ὁ Θεὸς γιὰ μένα. Μὲ ἔχει κάνει ἕνα πλᾶσμα, ἕνα νέο δημιουργημα, ἐμένα ποὺ ἤμουνα στὸ δρόμο τῆς ἀπώλειας. Μπορῶ μετὰ ἀπ' αὐτὸ νὰ σιωπήσω; Ὁχι, ποτέ! Ὅσο τὰ χεῖλη μου μποροῦν νὰ μιλοῦν θὰ ὁμολογῶ στὸν καθένα γιὰ τὴ μεγάλη Του ἀγάπη.

Στὸ δρόμο πρὸς τὸ στρατόπεδο, συναντηθήκαμε μὲ πολλοὺς ἀδελφούς καὶ ἀδελφές, ἐν Χριστῷ. Πόσο θαυμάσιο εἶναι αὐτὸ ὅτι νιώθεις μέσω τοῦ Πνεύματος ὅτι αὐτοὶ εἶναι παιδιὰ τοῦ Θεοῦ, ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ βλέπεις τοὺς ἀδελφούς καὶ τὶς ἀδελφές. Αὐτὸ δὲ μπορεῖ νὰ ἐκφραστῆ. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ αἰσθάνεσαι καὶ καταλαβαίνεις ποιοὶ εἶναι.

Ἐνῶ πηγαίναμε πρὸς τὸ στρατόπεδο, σὲ ἕναν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ, ἦρθε μιὰ γυναίκα, μᾶς ἔδωσε τροφή καὶ εἶπε μόνο δυὸ λέξεις: «Ζῆ ὁ Θεός».

Τὸ πρῶτο ἀπόγευμα ποὺ φτάσαμε ἐδῶ (ἦταν ἀργά) μᾶς ἔφεραν σὲ ὑπόγεια καταλύματα. Χαιρετίσαμε ἐκείνους ποὺ ἦταν ἐκεῖ μὲ τὶς λέξεις «Εἰρήνη ὑμῖν». Μὲ χαρὰ μας ἀκούσαμε ἀπ' ὅλες τὶς γωνιές τὴν ἀπάντηση: «Σᾶς ὑποδεχόμαστε μὲ εἰρήνη». Καὶ ἀπὸ τὸ πρῶτο ἀπόγευμα νιώσαμε ὅτι εἴμαστε σὰ μιὰ οἰκογένεια.

Ναί, αὐτὸ ἦταν πράγματι ἔτσι. Εἴμαστε πολλοὶ ἐδῶ ποὺ πιστεύουμε στὸ Χριστὸ σὰν πραγματικὸ μας Σωτῆρα. Περισσότεροι ἀπὸ τοὺς μισοὺς φυλακισμένους εἴμαστε πιστοί. Ἐχουμε μεταξὺ μας μεγάλους τραγουδιστὲς καὶ καλοὺς κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου. Τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ὅλοι μαζευόμαστε μετὰ τὴ σκληρὴ δουλειά, πόσο θαυμάσιο εἶναι νὰ περνᾶς τελικὰ λίγη ὥρα μαζί σὲ προσευχὴ στὰ πόδια

του Σωτήρα μας. Με το Χριστό είναι παντού ελευθερία. Έμαθα εδώ πολλούς θαυμάσιους πνευματικούς ύμνους και κάθε μέρα ο Θεός μου δίνει περισσότερο και περισσότερο από το Λόγο Του. Σε ηλικία δεκαεννιά χρόνων γιόρτασα τη Γέννηση του Χριστού για πρώτη φορά. Ποτέ δε θα ξεχάσω αυτή την ωραία μέρα! Έπρεπε να δουλέψουμε σε όλη τη διάρκεια της μέρας. Παρ' όλα αυτά όμως, μερικοί από τους αδελφούς μπορούσαν να πάνε στο κοντινό μας ποτάμι. Εκεί έσπασαν τον πάγο και έτοιμασαν το μέρος, όπου στη διάρκεια της νύχτας — κατά το Λόγο του Θεού — εγώ και έπτά αδελφοί βαπτιστήκαμε. Ω, πόσο ευτυχισμένη είμαι και πόσο θα με ευχαριστούσε αν κι' εσύ, Μαρία θά ήσουνα μαζί μου. Πρέπει να εξιλεωθώ έστω και λίγο, μέσω της αγάπης μου σε σένα, για την αδικία που έκανα κατά καιρούς στο παρελθόν έναντίον σου. Ο Θεός όμως βάζει τον κάθε έναν από μās στη θέση του και εμείς όφείλουμε να σταθούμε στερεωμένοι όπου ο Θεός μās έβαλε.

Δώσε χαιρετισμούς σε όλη την οίκογένεια των παιδιών του Θεού. Ο Θεός πλούσια θά εύλογη τó κοινό σας έργο όπως Αυτός εύλόγησε κι' έμένα. Διαβάστε Έβραίους 12 : 1 - 3.

Όλοι οι αδελφοί σας χαιρετούν και χαίρονται πού ή πίστη σας στο Θεό είναι τόσο δυνατή και δοξάζετε Αυτόν, και μέσα απ' τα παθήματά σας αδιάκοπα. Αν γράψης στους άλλους, διαβίβασε τους χαιρετισμούς μας.

Δική σου, Varia».

Πέμπτη έπιστολή

«Αγαπητή Μαρία. Τελικά βρήκα την εύκαιρία να σου γράψω λίγες γραμμές. Μπορώ να σου πώ αγαπητή μου, ότι με τη χάρη του Θεού, εγώ και ή αδελφή «Χ» είμαστε υγιείς και αισθανόμαστε καλά. Είμαστε τώρα στο ... Μās στέλνουν στο ... και παραμένουμε εκεί.

Σε εύχαριστώ για τó μητρικό σου ενδιαφέρον για μένα. Πήραμε όλα όσα έτοιμασες για μās. Σε εύχαριστώ για τó πιό πολύτιμο πράγμα, για τή Βίβλο. Ευχαριστώ όλους και όταν τους γράψης διαβίβασέ τους τους χαιρετισμούς μου

και τις ευχαριστιες μου για ο,τι εχουν κανει για μενα.

Απο τότε που ο Κυριος μου αποκάλυψε το μυστήριο της αγίας Του αγάπης, θεωρω τον εαυτο μου τον πιο ευτυχισμενο στον κοσμο. Τους διωγμους που πρεπει να υποφερω τους θεωρω σα μια μεγαλη χαρη. Ειμαι χαρουμενη που ο Θεος μου εδωσε απο την πρωτη μερα της πιστεως μου την ευτυχια να υποφερω γι' Αυτον. Προσευχεστε ολοι για μενα, ωστε να μπορω να μενω πιστη στον Κυριο μεχρι τελους.

Ειθε ο Κυριος να σαs φυλαγη ολους και να σαs δυναμωνη για τον καλο αγωνα.

Εγω και η αδελφη «Χ» σαs φιλουμε ολους.

Όταν μας στείλουν στο... Ίσως θα εχουμε την ευκαιρια να σαs γραψουμε ξανα. Μη στενοχωριεστε για μας. Ειμαστε ευτυχισμενες και χαρουμενες επειδη η ανταμοιβη μας στον ουρανο ειναι μεγαλη. Μαθθ. 5 : 11 - 12.

Δικη σου, Varia».

Αυτη ειναι η τελευταια επιστολη απο τη Varia — τη νεαρη κομμουνιστρια κοπελλα που βρηκε το Χριστο, ωμολογησε γι' Αυτον και καταδικαστηκε σε καταναγκαστικα εργα.

Δε ξανακουσα γι' αυτην, αλλα η θαυμασια αγαπη και η ομολογια της για το Χριστο δειχνουν την πνευματικη ομορφια του μαρτυριου της πιστης Μυστικης Έκκλησιας, του ενος τριτου του κοσμου κάτω απο τον κομμουνισμο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΜΟΥ ΣΕ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΣΤΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Μέ ἔχουν ὀνομάσει «ἡ φωνὴ τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας». Δὲν νιώθω ἄξιος νὰ εἶμαι ἡ φωνὴ ἑνὸς μέρους τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Στὶς κομμουνιστικὲς χώρες ὅμως ἡμουν ἡγέτης ἐπὶ χρόνια ἑνὸς μέρους τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπὶ ἓνα θαῦμα ἐπέζησα ἐπὶ δεκατέσσερα χρόνια βασιμιστηρίων μέσα στὴ φυλακὴ, συμπεριλαμβανομένων δύο χρόνων σὲ μιὰ φυλακὴ — «κελλὶ θανάτου». Μ' ἓνα ἀκόμη μεγαλύτερο θαῦμα ὁ Θεὸς μετὰ τὴν ἐμπειρία μου αὐτὴ τῆς φυλακῆς με ἐλευθέρωσε γιὰ νὰ ἔρθω στὴ Δύση καὶ νὰ μιλήσω στὴν ἐλεύθερη Ἐκκλησία.

Μιλῶ ἀπὸ μέρους τῶν ἀδελφῶν μου οἱ ὅποιοι βρίσκονται σὲ ἀμέτρητους ἀνώνυμους τάφους. Μιλῶ στὸ ὄνομα τῶν ἀδελφῶν μου οἱ ὅποιοι τώρα συναθροίζονται κρυφὰ στὰ δάση, ὑπόγεια, σοφίτες καὶ ἄλλα τέτοια μέρη.

Ἀποφασίστηκε ἀπὸ τὴ Μυστικὴ Ἐκκλησία στὴ Ρουμανία νὰ φύγω ἀπὸ τὴν χώρα μου, καὶ νὰ φέρω ἓνα μήνυμα στοὺς ἐλεύθερους Χριστιανοὺς τοῦ κόσμου. Ἐπὶ ἓνα θαῦμα μπόρεσα νὰ ἔρθω καὶ νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἐντολὴ ἐκεῖνων ποὺ παραμένουν πίσω, οἱ ὅποιοι μοχθοῦν, κινδυνεύουν, βασανίζονται καὶ πεθαίνουν στὶς κομμουνιστικὲς χώρες.

Τὸ μήνυμα ποὺ φέρνω ἀπὸ τὴ Μυστικὴ Ἐκκλησία εἶναι:

«Μὴ μᾶς ἐγκαταλείπετε!»

«Μὴ μᾶς ξεχνᾶτε!»

«Μὴ μᾶς ξεγράψετε!»

«Δώστε μας τὰ μέσα πού ἔχουμε ἀνάγκη! Θὰ πληρώσουμε τὴν τιμὴ χρησιμοποιοῦντας τα!».

Αὐτὸ εἶναι τὸ μήνυμα πού ἔχω τὴν ἐντολὴ νὰ σᾶς μεταδώσω.

Μίλησα γιὰ τὴ σιωπηλὴ Ἐκκλησία, τὴ Μυστικὴ Ἐκκλησία, γιὰ τὴν «ἄφωνη» Ἐκκλησία πού δὲν ἔχει φωνὴ νὰ μιλήσῃ.

Ἄκουστε τὰ κλάματα ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς καὶ ἀδελφές σας στὶς κομμουνιστικὲς χῶρες! Δὲ ζητοῦν ἀσφάλεια καὶ ἄνετη ζωὴ. Ζητοῦν μόνο τὰ μέσα νὰ προφυλάξουν τοὺς νέους ἀπὸ τὸ δηλητήριο τοῦ ἀθεϊσμοῦ, γιὰ νὰ σώσουν τὴν ἐπομένη γενιά. Ζητοῦν Βίβλους νὰ τίς χρησιμοποιοῦν γιὰ τὴ διάδοση τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Πῶς μποροῦν νὰ διαδώσουν τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ ἂν δὲν τὸν ἔχουν;

Ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία εἶναι σὺν ἑναν χειροῦργο πού ταξίδευε μὲ τραῖνο. Τὸ τραῖνο συγκρούστηκε μὲ ἕνα ἄλλο καὶ ἑκατοντάδες ἄνθρωποι κείτονταν στὸ ἔδαφος, ἀκρωτηριασμένοι, τραυματισμένοι καὶ πεθαίνοντας. Ὁ χειροῦργος περπατώντας ἀνάμεσά τους ἔκλαιγε καὶ ἔλεγε «Ἄν εἶχα μόνο τὰ ἐργαλεῖα μου !... Ἄν εἶχα μόνο τὰ ἐργαλεῖα μου!». Μὲ τὰ χειρουργικὰ τοῦ ἐργαλεῖα θὰ μπορούσε νὰ σώσῃ πολλὰς ζωές. Εἶχε τὴ θέληση... ἀλλὰ δὲν εἶχε τὰ ἐργαλεῖα. Αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὑποφέρει ἡ Ἐκκλησία. Ἐχει τόση θέληση νὰ τὰ δώσῃ ὅλα. Ἐχει τόση θέληση νὰ δώσῃ τὸς μάρτυρές της. Ἐχει τόση θέληση νὰ κινδυνέψῃ στὶς κομμουνιστικὲς φυλακές. Δὲν ἔχει καμιὰ ἀξία αἰτιῆ ἢ προθυμία της ὅμως ἂν δὲν ἔχει τὰ ἐργαλεῖα μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἐργαστῆ. Ἡ παράκληση τῆς πιστῆς καὶ θαρραλέας Μυστικῆς Ἐκκλησίας σὲ σᾶς πού εἶστε ἐλεύθεροι εἶναι : «Δώστε μας τὰ ἐργαλεῖα — τὰ Εὐαγγέλια, τίς Βίβλους, τὰ φυλλάδια, τὴ βοήθεια — καὶ ἐμεῖς θὰ κάνουμε τὰ ὑπόλοιπα!»

ΠΩΣ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΒΟΗΘΗΣΟΥΝ ΟΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ

Κάθε ἐλεύθερος χριστιανὸς μπορεῖ νὰ βοηθήσῃ ἀμέσως μὲ τοὺς ἀκόλουθους τρόπους:

Οί άβειστές είναι άνθρωποι πού δέν παραδέχονται τά μυστήρια του Θεού. Δέν έχουν ιδέα τί είναι μυστήριο μέσα στη ζωή. Οί χριστιανοί μπορούν νά τους βοηθήσουν προχωρώντας μέ τήν πίστη και όχι μέ τήν όψη, σέ μιá ζωή στενής επαφής μέ τόν άόρατο Θεό.

Μπορούν νά μάς βοηθήσουν μέ ζωή θυσίας και πίστεως. Μπορούν νά βοηθήσουν μέ δημόσιες διαμαρτυρίες έφ' όσον οί χριστιανοί συνεχίζουν νά διώκωνται.

Οί Χριστιανοί τής Δύσεως μπορούν νά μάς βοηθήσουν προσευχόμενοι γιά τή σωτηρία τών κομμουνιστών. Μιά τέτοια προσευχή μπορεί νά φαίνεται άφελής. Προσευχόμασταν γιά τούς κομμουνιστές και αύτοί μάς βασάνιζαν τήν άλλη μέρα χειρότερα, άπ' ότι πριν προσευχηθούμε. Ή προσευχή του Κυρίου επίσης φαινόταν άφελής. Τόν σταύρωσαν μετά τήν προσευχή Του. Λίγες όμως μέρες άργότερα χτυπούσαν τά στήθη τους γι' αύτό και πέντε χιλιάδες πίστεψαν σέ μιá μέρα. Γιά τούς άλλους, επίσης ή προσευχή δέν πήγε χαμένη. Κάθε προσευχή πού δέ γίνεται άποδεκτή άπό κείνον γιά τόν όποιο προσεύχεσαι, έπιστρέφει σέ σένα μέ μεγάλη εύλογία και γίνεται ένα ανάθεμα γιά κείνον πού είναι τό αντικείμενο τής προσευχής σου.

Έφαρμόζοντας τό λόγο του Χριστού, έγώ και πολλοί άλλοι χριστιανοί προσευχόμασταν γιά τό Χίτλερ και τούς ανθρώπους του. Είμαι βέβαιος ότι οί προσευχές μας βοήθησαν ώστε νά τόν νικήσουν οί σφαίρες τών συμμάχων στρατιωτών.

Όφείλουμε νά αγαπάμε τούς γείτονές μας όπως τούς έαυτούς μας. Οί κομμουνιστές είναι γείτονές μας πιδό πολύ άπό κάθε άλλον.

Οί κομμουνιστές είναι τό άποτέλεσμα τής μη έκπληρώσεως τών λόγων του Χριστού: «Ήρθα νά δώσω ζωήν και αύτήν έν άφθονία». Οί χριστιανοί δέν έχουν κάνει ζωή πιδό άφθονη γιά κανέναν. Έχουν άφήσει κάτι στό περιθώριο άπό ότιδήποτε αξίζει στη ζωή. Αυτό είναι ή αίτια πού έγινε τό κομμουνιστικό κόμμα. Αυτά είναι συχνά τά θύματα τής κοινωνικής άδικίας. Τώρα είναι σκληροί και ά-

γριοι. Δέν πρέπει νά πολεμοῦμε ἐναντίον τους. Οἱ χριστιανοὶ ὁμως ἀκόμη κι' ὅταν μάχωνται ἐναντίον ἑνὸς ἐχθροῦ, νιώθουν ἀγάπη καὶ τὸν ἀγαποῦν.

Στὴν πραγματικότητα δέν εἴμαστε ἐμεῖς ἔνοχοι ἂν μερικοί εἶναι κομμουνιστές. Εἴμαστε ἔνοχοι τουλάχιστον ἀπὸ ἀμέλεια τοῦ καθήκοντος.

Γι' αὐτὸ θά ἐξιλεωθοῦμε δείχνοντάς τους ἀγάπη (τὸ ὅποιο εἶναι κάτι τελείως διαφορετικὸ ἀπὸ τοῦ νά τοὺς συμπαθοῦμε) καὶ ἀκόμη νά προσευχόμαστε γι' αὐτούς.

Δέν εἶμαι τόσο ἀφελῆς νά πιστεύω πῶς μόνη ἡ ἀγάπη μπορεῖ νά λύσῃ τὸ κομμουνιστικὸ πρόβλημα. Δέ θά συνιστοῦσα στὶς ἀρχές μιᾶς πολιτείας νά λύσουν τὸ πρόβλημα τοῦ γκαγκστερισμοῦ μόνο μὲ τὴν ἀγάπη. Πρέπει νά ὑπάρχη ἄστυνομικὴ δύναμη, δικαστὲς καὶ φυλακὲς γιὰ γκάγκστερς— ὄχι μόνο ποιμένες. "Ἄν οἱ γκάγκστερς δέ μετανοήσουν πρέπει νά πᾶνε φυλακὴ. Δέ θά χρησιμοποιοῦσα ποτὲ τὴ χριστιανικὴ ἔκφραση γιὰ τὴν «ἀγάπη» γιὰ νά ἀνατρέψω τὴ σωστὴ πολιτικὴ, οἰκονομικὴ ἢ μορφωτικὴ κατάσταση καὶ νά πολεμήσω ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ, βλέποντας ὅτι αὐτὸς δέν εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ γκαγκστερισμὸς σὲ διεθνή κλίμακα. Οἱ γκάγκστερς κλέβουν ἕνα πορτοφόλι, αὐτοὶ κλέβουν ὀλόκληρες χώρες.

Ὁ ποιμένας ὁμως καὶ ὁ κάθε χριστιανὸς ὀφείλουν νά κάνουν τὸ καλλίτερο γιὰ νά φέρουν στὸ Χριστὸ τὸν κομμουνιστὴ — ὅποιοδῆποτε ἔγκλημα κι' ἂν διαπράττῃ αὐτὸς -- ὅπως ἐπίσης καὶ τὸ ἄθωο θῆμα του. Πρέπει νά δείξουν κατανόηση.

ΒΙΒΛΟΙ, ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΚΑΤΕΠΕΙΓΟΝΤΩΣ

Δεύτερον, οἱ ἐλεύθεροι χριστιανοὶ μποροῦν νά βοηθήσουν στέλνοντας Ἁγίες Γραφές καὶ Εὐαγγέλια. Τὰ μέσα ὑπάρχουν γιὰ νά σταλοῦν ἀσφαλῶς στὶς κομμουνιστικὲς χώρες.

Ἀπὸ τότε ποὺ ἦρθα ἔξω ἔχω ἤδη στείλει πολλά, τὰ ὁποῖα ἔφτασαν ἀσφαλῶς. Ὅπωςδῆποτε ὑπάρχουν τρόποι

νά τὰ στείλετε, ἂν σεῖς, οἱ ἐλεύθεροι Χριστιανοί, τὰ προμηθεύσετε μόνον, γιά τοὺς ἀδελφούς καὶ ἀδελφές τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας. Ὅταν ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔπαιρνα πολλές Βίβλους στὴ Ρουμανία, ἔρχονταν μὲ τὰ κοινὰ μέσα. Δὲν ὑπάρχει πρόβλημα γιά τοὺς τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους θὰ σταλοῦν. Μόνον θὰ πρέπει νά προμηθεύσετε.

Εἶναι πάρα πολὺ ἀναγκαῖα. Χιλιάδες χριστιανῶν δὲν ἔχουν δεῖ Βίβλους καὶ Εὐαγγέλια ἐδῶ καὶ εἴκοσι ὡς πενήντα χρόνια, στὶς δορυφόρες χώρες καὶ στὴ Ρωσσία.

Μιά μέρα ἦρθαν στὸ σπίτι μου δυὸ πολὺ βρώμικοι χωρικοί. Ἦρθαν ἀπὸ τὸ χωριὸ τους νά δουλέψουν φτυαρίζοντας τὴν παγωμένη γῆ ὅλον τὸν χειμῶνα γιά νά ἐξοικονομήσουν χρήματα μὲ τὴ μικρὴ ἐλπίδα ὅτι ἴσως μπορούσαν μὲ αὐτὰ νά ἀγοράσουν μιὰ παλιά, κουρελιασμένη Βίβλο καὶ νά τὴν πάρουν πίσω στὸ χωριὸ τους. Ἐπειδὴ ἐγὼ εἶχα λάβει ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ Βίβλους, ἤμouνα σὲ θέση νά τοὺς δώσω μιὰ καινούργια καὶ ὄχι παλιά καὶ κουρελιασμένη Βίβλο. Δὲ μπορούσαν νά πιστέψουν στὰ μάτια τους. Προσπάθησαν νά μὲ πληρώσουν μὲ χρήματα ποὺ ἐξοικονόμησαν φτυαρίζοντας τὴν παγωμένη γῆ. Ἀρνήθηκα νά πάρω τὰ χρήματά τους. Βιάστηκαν νά γυρίσουν μὲ τὴ Βίβλο πίσω στὸ χωριὸ τους. Λίγες μέρες ἀργότερα πῆρα ἕνα γράμμα γεμάτο ἀπὸ ἀκράτητο ἐνθουσιασμό. Μὲ εὐχαριστοῦσαν γιά τὶς Γραφές. Τριάντα χωρικοὶ εἶχαν ὑπογράψει. Εἶχαν κόψει προσεχτικὰ τὴ Βίβλο σὲ τριάντα μέρη καὶ τὰ μοίρασαν μεταξύ τους.

Εἶναι συγκινητικὸ νά ἀκοῦς ἕναν Ρώσσο νά παρακαλᾷ γιά μιὰ σελίδα ἀπὸ τὴ Βίβλο. Τρέφει τὴ ψυχὴ του ἀπ' αὐτὴ. Εἶναι εὐτυχεῖς νά ἀνταλλάξουν μιὰ ἀγελάδα ἢ μιὰ κατσίκα μὲ μιὰ Βίβλο. Ξέρω ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ἐμπορεύτηκε τὴ βέρα του μὲ σκοπὸ νά ἀποκτήσῃ μιὰ κουρελιασμένη Καινὴ Διαθήκη. Τὰ παιδιά μας ποτὲ δὲν εἶδαν μιὰ χριστουγεννιάτικη κάρτα. Ἄν τύχαινε νά ἔχουν μιὰ, ὅλα τὰ παιδιά τοῦ χωριοῦ θὰ μαζεύονταν γύρω ἀπ' αὐτὴν καὶ κάποιος ἡλικιωμένος ἄνθρωπος θὰ μπορούσε νά τοὺς ἐξηγήσῃ γιά τὸ βρέφος Ἰησοῦ καὶ τὴν Ἁγία Παρθένο καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τὴν ἱστορία τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴ σωτηρία. Ὅλα αὐτὰ... ἀπὸ

μιὰ Χριστουγεννιάτικη κάρτα! Μπορούμε νὰ στείλουμε Βίβλους, Εὐαγγέλια καὶ φυλλάδια. Αὐτὸς εἶναι ἕνας τρόπος ποὺ μπορεῖτε νὰ κάνετε καὶ σεῖς κάτι.

Τρίτον, πρέπει νὰ τυπώσουμε καὶ νὰ στείλουμε εἰδικὰ φυλλάδια γιὰ νὰ ἀντεπιθεθούμε στὸν ἀθεϊσμό καὶ νὰ προστατέψουμε τὴ νεολαία ἢ ὅποια ἔτσι δηλητηριάζεται ἀπὸ τὸ νηπιαγωγεῖο μέχρι τὰ κολλέγια. Οἱ κομμουνιστὲς ἔχουν προπαρασκευάσει «Τὸν ὁδηγὸ τοῦ ἀθεϊστῆ». Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀθεϊστικὴ «Βίβλος». Ἐκδόσεις σὲ ἀπλὴ γλῶσσα διδάσκονται στὰ παιδιὰ τοῦ νηπιαγωγείου καὶ στὰ πιὸ μεγάλα διαβάζονται ἄλλες ἐκδόσεις ἀπὸ τὸ ἴδιο βιβλίο. Αὐτὴ ἡ σατανικὴ «Βίβλος» καθοδηγεῖ τὸ παιδί καθὼς μεγαλώνει καὶ προοδεύει — δηλητηριάζοντάς το μὲ τὸν ἀθεϊσμό σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ. Ὁ χριστιανικὸς κόσμος ποτὲ δὲν τύπωσε μιὰ ἀπάντηση σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο. Μποροῦμε καὶ πρέπει νὰ τυπώσουμε καὶ νὰ στείλουμε τὴν χριστιανικὴ ἀπάντηση στὶς δηλητηριώδεις ἀθεϊστικὲς διδασκαλίες. Πρέπει νὰ τὸ κάνουμε ἀμέσως, διότι ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία δὲν ἔχει φυλλάδια νὰ δώσῃ στὴ νεολαία ποὺ δηλητηριάζεται μὲ τὸ βιβλίο αὐτό. Ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία ἔχει τὰ χέρια της δεμένα πίσω στὴν πλάτη, ἕως ὅτου ἀποκτήσῃ τέτοια φυλλάδια στὶς διάφορες γλῶσσες τῶν κομμουνιστικῶν χωρῶν.

Ἡ δηλητηριασμένη νεολαία μας πρέπει νὰ ἔχῃ μιὰ ἀπάντηση — τοῦ Θεοῦ τὴν ἀπάντηση — τὴ χριστιανικὴ ἀπάντηση — τὴ δική μας ἀπάντηση! Αὐτὸ εἶναι ἄλλο ἓνα πρᾶγμα ποὺ βοηθώντας μπορεῖτε νὰ κάνετε. Βοηθήστε νὰ προμηθεύσουμε τέτοια φυλλάδια σὺν ἀπάντησιν σ' αὐτὸ τὸ Ἀθεϊστικὸ Βιβλίο — διαφωτιστικὰ φυλλάδια γιὰ τοὺς νέους καὶ Βίβλους γιὰ παιδιὰ.

Τὸ τέταρτο πρᾶγμα ποὺ πρέπει νὰ κάνουμε εἶναι «νὰ ἐνίσουμε τὰ χέρια» μὲ τὰ μέλη τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ δώσοιμε σ' αὐτὰ τὰ οικονομικὰ μέσα νὰ ταξιδεύουν γι' αὐτὸν τὸ σκοπὸ καὶ ἔτσι νὰ πηγαίνουν παντοῦ μὲ τὸ Εὐαγγέλιο γιὰ προσωπικὸ εὐαγγελισμό. Αὐτὴν τὴ στιγμή πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶναι «καθλωμένοι» στὰ σπιτία τους ἀπὸ ἔλλειψη χρημάτων ποὺ θὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ εἰσιτήρια ταξιδιοῦ, εἰσιτήρια λεωφορείων, ναῦλα τραίνων

και για τροφή στη διάρκεια του ταξιδιού. Έτσι παραμένουν ανήμποροι να κινηθούν για το σκοπό αυτόν ενώ χωριά που βρίσκονται είκοσι και τριάντα μίλια μακριά μάταια τους καλούν να έρθουν για μυστικές συναθροίσεις. Δίνοντάς τους μερικές χάρτινες λίρες το μήνα (£5 - £10) μπορούμε να τους χρησιμοποιήσουμε ώστε να ανταποκριθούν στις προσκλήσεις αυτές και να πάνε έξω σε μακρινές πόλεις και χωριά με το Λόγο του Θεού.

Οι πρώην ποιμένες που έκαναν στη φυλακή για την πίστη τους έχουν ένα φλογερό μήνυμα του Ευαγγελίου, έχουν μια φλογερή αγάπη για τις χαμένες ψυχές, αλλά δεν έχουν τα μέσα να φέρουν το μήνυμα αυτό στις πόλεις και στα χωριά. Λίγες χάρτινες λίρες το μήνα θα δώσουν σ' αυτούς τα μέσα.

Οι χριστιανοί άνδρες και γυναίκες, μη κληρικοί, πρέπει να βοηθηθούν. Έπειδή είναι χριστιανοί κερδίζουν ελάχιστα, αρκετά να επιζήσουν. Δεν τους περισσεύει όμως τίποτα για να μπορούν να πάνε από πόλη σε πόλη και από χωριό σε χωριό με το Ευαγγέλιο. Αυτό είναι το θαύμα. Λίγες λίρες το μήνα θα είναι αρκετές γι' αυτούς.

Ποιμένες από επίσημες εκκλησίες που έκτελούν μια μυστική παράλληλη διακονία με μεγάλο κίνδυνο, πρέπει να έχουν χρήματα που θα τα προμηθευτούν κρυφά για τέτοιους σκοπούς. Ο «μισθός» τους κανονισμένος από την κομμουνιστική κυβέρνηση είναι εξαιρετικά μικρός. Η προθυμία αυτών των ποιμένων είναι να διακινδυνεύουν την ελευθερία τους περιφρονώντας τους κομμουνιστικούς κανονισμούς και κηρύττοντας το Ευαγγέλιο στα παιδιά, στους νέους και τους ενηλίκους σε μυστικές συγκεντρώσεις, αλλά αυτό δεν είναι αρκετό. Πρέπει να έχουν και τα μέσα να κάνουν καρποφόρα αυτή τη μυστική τους διακονία.

Πέντε ή δέκα λίρες το μήνα θα βοηθήσουν ένα τέτοιο μέλος της Μυστικής Έκκλησίας αποτελεσματικά να διαδώσει το Ευαγγέλιο. Αυτός είναι άλλος ένας τρόπος που μπορείτε να βοηθήσετε τη Μυστική Έκκλησία.

Έπειτα, πρέπει να μεταδίδουμε το Ευαγγέλιο μέσα στις κομμουνιστικές χώρες με το ραδιόφωνο. Χρησιμοποι-

ώντας σταθμούς στὸν ἐλεύθερο κόσμο μπορούμε πνευματικά νὰ τρέφουμε τὴ Μυστικὴ Ἐκκλησία ἢ ὁποία ἔχει μεγάλη ἀνάγκη αὐτὴ ἢ ἴδια ἀπὸ τὸν Ἄρτο τῆς Ζωῆς. Ἐπειδὴ οἱ κομμουνιστικὲς κυβερνήσεις οἱ ἴδιες χρησιμοποιοῦν ραδιόφωνα βραχέων κυμάτων, γιὰ νὰ κάνουν τὴν προπαγάνδα τους στὸν ἴδιο τὸν λαό τους, ἑκατομμύρια Ρώσων καὶ ἄλλων σκλαβωμένων λαῶν ἔχουν ραδιόφωνα πὺ πιάνουν αὐτὲς τὶς ἐκπομπές. Οἱ πόρτες εἶναι ἀνοιχτές τώρα γιὰ ἐκπομπές μέσα στὶς κομμουνιστικὲς χῶρες. Αὐτὸ τὸ ἔργο πρέπει νὰ ἐπεκταθῆ. Ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία πρέπει νὰ ἔχη τὴν πνευματικὴ τροφή, δηλαδὴ αὐτὲς τὶς προγραμματισμένες ἐκπομπές. Αὐτὸς εἶναι ἄλλος ἕνας τρόπος πὺ μπορεῖτε νὰ βοηθήσετε τὴ Μυστικὴ Ἐκκλησία στὶς κομμουνιστικὲς χῶρες.

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΩΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ

Πρέπει νὰ βοηθήσουμε καὶ τὶς οἰκογένειες τῶν χριστιανῶν μαρτύρων.

Δεκάδες χιλιάδων ἀπὸ τέτοιες οἰκογένειες ὑποφέρουν τώρα μὲ ἕνα ἀπερίγραπτα τραγικὸ τρόπο. Ὄταν ἕνα μέλος τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας συλλαμβάνεται ἕνα τρομερὸ δρᾶμα χτυπάει τὴν οἰκογένειά του. Εἶναι τελείως παράνομο νὰ τοὺς βοηθήσῃ κάποιος. Ἐχει πολὺ καλὰ σχεδιαστὴ ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὲς ὁ τρόπος ἀξήσεως τῶν βασάνων τῆς συζύγου καὶ τῶν παιδιῶν πὺ μένουν πίσω τους. Ὄταν ἕνας Χριστιανὸς πάῃ στὴ φυλακὴ — καὶ συχνά στὰ βασανιστήρια καὶ τὸ θάνατο — τότε εἶναι μόνο ἡ ἀρχὴ τῶν παθημάτων. Ἡ οἰκογένειά του ὑποφέρει ἀδιάκοπα. Μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι ἂν χριστιανοὶ τοῦ ἐλεύθερου κόσμου δὲν ἔστειλαν βοήθεια στὴν οἰκογένειά μου δὲ θὰ μπορούσαμε νὰ ἐπιζήσουμε καὶ νὰ εἴμαστε μαζί σας γράφοντας αὐτὲς τὶς λέξεις.

Μόλις τώρα ἕνα νέο κύμα μαζικῶν συλλήψεων καὶ τρόμου ἐναντίον τῶν χριστιανῶν ξέσπασε στὴ Ρωσσία καὶ ἄλλοι. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μαρτύρων ἀυξάνει συνεχῶς. Ἄν καὶ

αὐτοὶ πάνε στοὺς τάφους τοὺς καὶ στὴν ἀνταμοιβή τους, οἱ οἰκογένειές τους ζοῦνε σὲ τραγικὲς συνθήκες. Μποροῦμε καὶ πρέπει νὰ τὶς βοηθήσουμε. Βεβαίως ὀφείλουμε νὰ βοηθήσουμε τοὺς λιμοκτονοῦντες Ἰνδοὺς καὶ Ἀφρικανούς. Οἱ χριστιανοὶ πρῶτιστα πρέπει νὰ βοηθήσουν τὶς οἰκογένειες ἐκείνων ποὺ ἔχουν πεθάνει γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ ἐκείνων ποὺ βασανίζονται στὶς κομμουνιστικὲς φυλακὲς γιὰ τὴν πίστι τους.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς ἀπελευθερώσεώς μου, ἡ Εὐρωπαϊκὴ Χριστιανικὴ Ἱεραποστολὴ ἔχει ἤδη στείλει πολὺ βοήθεια στὶς οἰκογένειες τῶν χριστιανῶν μαρτύρων. Τὸ τί ἔχει γίνῃ εἶναι λίγο, σὲ σύγκριση μὲ τὸ τί ἴα μπορούσαμε νὰ κάνουμε μὲ τὴ δική σας βοήθεια.

Σὰ μέλος τῆς Μυστικῆς Ἐκκλησίας ποὺ ἐπέζησε καὶ δραπέτευσε, σᾶς ἔφερα ἓνα μήνυμα, μιὰ ἔκκληση ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μου ποὺ ἔμειναν πίσω.

Μὲ ἔστειλαν νὰ σᾶς μεταδώσω αὐτὸ τὸ μήνυμα ἀπὸ μέρους τους. Θαῦμα εἶναι ποὺ ἐπέζησα γιὰ νὰ σᾶς τὸ μεταδώσω.

Σᾶς ἔχω πῆ ὅτι εἶναι ἐπεῖγον νὰ ἔρθῃ ὁ κομμουνιστικὸς κόσμος στὸ Χριστό. Σᾶς εἶπα γιὰ τὴν ἐπείγουσα ἀνάγκη τῆς βοήθειας πρὸς τὶς οἰκογένειες τῶν χριστιανῶν μαρτύρων. Σᾶς ἔχω πῆ γιὰ τοὺς πρακτικοὺς τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους μπορεῖτε νὰ βοηθήσετε τὴ Μυστικὴ Ἐκκλησία νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἀποστολή της γιὰ τὴν ἐξῆλψη τοῦ Εὐαγγελίου.

Ὅταν μὲ χτυποῦσαν στὰ πέλματα τῶν ποδιῶν μου ἡ γλῶσσα μου φώναξε. Γιατί φώναξε ἡ γλῶσσα μου; Δὲ τὴ χτυποῦσαν. Φώναξε ὅμως γιατί ἡ γλῶσσα καὶ τὰ πόδια εἶναι ἀπὸ τὸ ἴδιο σῶμα. Καὶ σεῖς, ἐλεύθεροι χριστιανοί, εἶστε μέρος ἀπὸ τὸ ἴδιο Σῶμα τοῦ Χριστοῦ ποὺ τώρα χτυπᾶνε στὶς κομμουνιστικὲς φυλακὲς, ποὺ τώρα δίνει μάρτυρες γιὰ τὸ Χριστό.

Μπορεῖς νὰ μὴ νιώθῃς τὸν πόνο μας;

Ἡ Πρῶτὴ Ἐκκλησία σὲ ὄλη της τὴν ὁμορφιά, θυσία καὶ ἀφιέρωση, ξαναζωντανεῖει στὶς κομμουνιστικὲς χώρες.

Ἐνῶ ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἀγωνιζόταν προσευχο-

μενος στὸν κήπο τῆς Γεθσημανῆς, ὁ Πέτρος, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης δὲν ἦταν πολὺ κοντὰ εἰς τὸ ἱστορικό δράμα — ἀλλὰ κοιμόνταν βαθειά. Πόσο ὑπὸ τὸ δικό σου χριστιανικὸ ἐνδιαφέρον καὶ προσφορὰ στρέφεται γιὰ τὴν ἀνακούφιση τῆς μαρτυρικῆς ἐκκλησίας; Ρωτήστε τοὺς ποιμένες καὶ τοὺς ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας σας, τί ἔχει γίνει ἐν ὀνόματί σας γιὰ νὰ βοηθηθοῦν οἱ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές σας πίσω ἀπὸ τὸ Σιδηροῦν Παραπέτασμα;

Πίσω ὑπὸ τοὺς τοίχους τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος τὸ δράμα, ἡ ἀνδρεία, καὶ τὸ μαρτύριο τῆς Πρώτης Ἐκκλησίας συντελεῖται παντοῦ ξανά — τώρα — καὶ ἡ ἐλεύθερη Ἐκκλησία κοιμᾶται.

Οἱ ἀδελφοὶ μας ἐκεῖ μόνοι καὶ χωρὶς βοήθεια, ἐπιχειροῦν τὴ μεγαλύτερη, πρὸ θαρραλέα μάχη τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα, ἴση μὲ τὸν ἡρωϊσμό, τὴν ἀνδρεία καὶ ἀφιέρωση τῆς Πρώτης Ἐκκλησίας. Καὶ ἡ ἐλεύθερη Ἐκκλησία κοιμᾶται λησμονώντας τὴν πύλη καὶ τὴν ἀγωνία τους ὅπως ὁ Πέτρος, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης κοιμόνταν τὴ στιγμή τῆς ἀγωνίας τοῦ Σωτήρα τους.

Θὰ κοιμᾶσαι λοιπὸν κι' ἐσὺ ἐνῶ ἡ Μυστικὴ Ἐκκλησία, οἱ ἀδελφοὶ σου ἐν Χριστῷ ὑποφέρουν καὶ ἀγωνίζονται μόνοι γιὰ τὸ Εὐαγγέλιο;

Θὰ ἀκούσης τὸ μήνυμά μας: «Θυμήσου μας, βοήθησέ μας!»

«Μὴ μᾶς ἐγκαταλείπεις!»

Σῶς ἔχω μεταδώσει τὸ μήνυμα ἀπὸ τὴν πιστὴ, μαρτυρικὴ, Μυστικὴ Ἐκκλησία στίς κομμουνιστικὲς χώρες — ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφές σας ποὺ ὑποφέρουν στὰ δεσμά τοῦ ἀθεϊστικοῦ κομμουνισμοῦ.